

Giới thiệu Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng

Truyện Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng của tác giả Thiều Thương Hồ có cách hành văn hài hước nhân vật chính xuyên không được nam chính vô tình bắt gặp và từ đó sủng đến hết truyện.

Nàng bị một tiên sinh trêu chọc đến nổi bức tức hết trong người. Hoàng muội? Ai là... hoàng muội của ngươi, vị tiên sinh này, có phải đầu ngươi đang sốt cao 38° không?

Trông vị tiên sinh cũng bảnh trai đấy, lại đi học người điên nhận người thân lung tung, nếu đầu óc không tốt thì đi bệnh viện tâm thần đăng ký sớm một chút. Đó là những khoảnh khắc mà nàng vừa mới xuyên không!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Độc chiếm chỗ ở của hoàng huynh.

"Mềm mại quá, nhai rất tốt, giống như kẹo ngọt....". Giọng nói nhỏ nhẹ khẽ lẩm bầm theo tia nắng ban mai lọt vào trong tai, khiến cho người khác muốn phạm tội.

"Ân..." Nhẹ nhàng thờ dài, hẳn là rất thỏa mãn.

"Ân? Hoàng huynh... Hi hi, ta thật giống như vừa mộng du." Bị dao động tình Tả Phi Nhận lộ ra đầu nhỏ khả ái thanh tú, thần thái tinh táo, hai mắt mê ly, không ngừng ngọ nguậy miệng giống như đang thưởng thức mỹ vị.

"Nga.....?" Tả Dân Hạo hồ nghi nhìn hoàng muội một cái, hiển nhiên không tin lời nói của nàng.

"Không cần, hoàng huynh thật đáng ghét." Tả Phi Nhận khẽ cong miệng, đem chần trùn kín thân mình.

"Cũng không phải ngươi." Tả Dân Hạo đem màn tơ treo về một bên, cời xuống áo ngủ bằng gấm.

"Ta nghe nói Bắc Mông tướng quân đối với ngươi vừa thấy đã yêu, ta thấy ta nên suy nghĩ một chút." Tả Dân Hạo sờ cằm, khoe miệng tà tứ nở nụ cười.

Tả Phi Nhận nhìn nam nhân tà tứ cười, tâm nhảy chậm nửa nhịp, hai mắt lóe lên xấu hổ.

Khi xuyên qua đến quốc gia chưa từng nghe nói này, người Tả Phi Nhận nhận thức đầu tiên chính là vị hoàng huynh có gương mặt tuấn mỹ như thiên thần kia, còn có tiếng nói từ tính mê người. Cho nên mỗi ngày khi trời chưa sáng, nàng sẽ tránh thoát tầng tầng hộ vệ bò lên giường hán ngủ, cứ như vậy đã ngủ được một năm.

Gặp lúc hán lâm hạnh phi tử, nàng cũng sẽ tránh thoát thị vệ ngây ngốc chờ đợi đem những phi tử kia đạp xuống giường, chính mình ôm lấy hán ngủ, tựa như hôm nay, nàng còn trộm gặm môi hoàng huynh so sánh với kẹo ngọt.

"Hoàng huynh nếu như ngươi dám đem ta gả cho cái tên lớn lên cùng gấu giống nhau Bắc Mông tướng quân kia, ta đây sẽ đem hoàng cung của huynh đốt nhẵn." Tả Phi Nhận bò dậy, hai tay chống nạnh hướng về phía hoàng huynh quát.

Tả Dân Hạo hí mắt nhìn chằm chằm đôi má ửng hồng của hoàng muội, bởi vì nàng đụng mạnh mà cổ áo bị kéo xuống phân nửa lộ ra xương quai xanh mê người, cổ họng khẽ động, vật cứng rắn dưới thân bùng bùng sức mạnh.

"Người đâu, đem công chúa ném trở về Lục Diệp Cung cho ta..." Hướng phía bên ngoài hét lớn, Tả Dân Hạo cảm thấy mình thật thất bại, chỉ có thể mà cũng nổi lên phản ứng vậy sau này....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 2: Lại một lần thất bại.

"Ông trời....Công chúa, ngươi lại bị bệ hạ cho thị vệ ném trở lại." Âm thanh kinh hô thanh lệ vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân vội vàng từ bên trong đi ra.

"Chết tiệt, mau buông ta xuống, Vu Vĩ Kỳ, ngươi mau buông ta xuống, ngươi....đồ xú nam nhân." Tả Phi Nhạn oa oa kêu to, dùng cả tay lẫn chân đánh điên cuồng lên thân nam nhân cứng như sắt đang vác nàng mà cứ như vác bao gạo vậy . Thật đáng ghét !

"Ôôôôôôôô.....Ta chán ghét hoàng huynh , hấn cứ nhiên lại cho tiểu nhân đánh ta . Đau quá a.....Ôôôôôôôô....." Bị đánh đau Tả Phi Nhạn không để ý hình tượng khóc lớn lên, tay chân khua loạn xạ , tiếng khóc có thể đem cả hoàng cung đánh thức.

"Công chúa xin cứ tự nhiên." Vu Vĩ Kỳ hai tay khe động liền đem cái người đang ầm ỉ trên vai hấn hướng không trung ném đi.

"Aaaa.....Đau.... .." Ông trời, tại sao luôn muốn ác ma này tới hành hạ nàng ? Tại sao ?

Trúng thối hoàng huynh , chán ghét hoàng huynh, mỗi một lần cũng đều làm cho Vu Vĩ Kỳ đem nàng ném trở về Lục Điện Cung, mà tên Vu Vĩ Kỳ cũng thật không có phụ hoàng ân, chết tiệt, thật đem nàng ném trở lại.

Vu Vĩ Kỳ nghe nàng mắng , mày kiếm khẽ nhú lại.

"Hừ.... ..!!" Tả Phi Nhạn hướng Vu Vĩ Kỳ đập mạnh một cước, khắp khễnh tự đi vào tấm cung của mình.

Mới vừa đi tới cửa , chỉ thấy một thị tỳ thanh mỹ người mặc bộ đồ cung nữ màu xanh nhạt cung kính đứng ở tấm điện ngoài, hay cho nhan sắc tuyệt lệ xuất trần, khí chất phiêu dật như nước . Hào một cái mỹ nhân . Tả Phi Nhạn vuốt vuốt hai mắt, đưa tay lau miệng đã muốn chảy nước miếng . Mỗi một lần nhìn thấy thiếp thân cung nữ Thủy Liên, nàng đều có cảm giác như thấy tiên nữ từ trong tranh bước ra.

"Liên Nhi, ngươi tại sao không phải tiên nữ, mà lại là một cái cung nữ? Hay là, chúng ta trao đổi thân phận đi . Ta sẽ làm cung nữ còn ngươi trở thành công chúa? Thế nào?" Mối đồ khê cong , Tả Phi Nhạn hưng phấn nói ra ý định của nàng , sẽ rất vui nha !

"Không thể, không thể, công chúa, những lời này không thể tùy tiện nói như vậy." Thủy Liên gấp gấp đưa tay che miệng công chúa nhà mình, chỉ sợ nàng lại nói ra cái gì dọa người , cái mạng nhỏ của nàng còn không muốn mất sớm như vậy đâu nha!

"Ngu ngốc." Thanh âm khinh thường theo cước bộ trầm ổn đi xa.

"Tại sao không thể nói như vậy? Ngươi vốn lớn lên so với ta đẹp hơn, hơn nữa khí chất so với ta cũng tốt hơn rất nhiều." Ở nơi hậu cung mỹ nữ còn nhiều hơn lá rụng mùa thu này , nàng Tả Phi Nhạn cũng chỉ có thể coi là là thanh tú, khả ái, căn bản không thể coi là một mỹ nhân. Không phải là nàng tự ái mà sự thật luôn rất phũ phàng nha! Nàng thật muốn lời lão thiên gia xuống mà hỏi tại sao lại cho nàng xuyên về cổ đại , lại còn là ở hậu cung nữa chứ! Sao không cho nàng tới nơi nào mà nữ nhân tuyệt chủng hết rồi đi, như vậy có phải hay không nàng sẽ có một đàn hậu cung mỹ nam thật hùng hậu....
.....hắc..hắc..

"Ai nói , công chúa trong mắt là ta đẹp nhất." Hơn nữa mắt to linh động, tinh thần lúc nào cũng phấn chấn , toàn thân thoát ra bông bột tinh nghịch, là thứ mà không nữ nhân nào trong hậu cung có được , kể cả Thủy Liên nàng. Chỉ bất quá công chúa lại không coi trọng trang phục, nếu như trang điểm một chút nhất định so với tiên nữ còn đẹp hơn vạn phần.

"Liên Nhi, ta hảo đau nha! Hoàng huynh , hấn lại đem ta đuổi xuống giường, lại còn để cho tiểu nhân đem ta ném trở lại." Tả Phi Nhạn đáng thương hề hề hướng Thủy Liên kêu khổ, đầu nhỏ nhân cơ hội hướng ngực Thủy Liên mà cọ tới cọ lui.

"Công chúa, thứ cho Thủy Liên tò mò, ngươi có thể hay không nói cho ta biết, ngươi tại sao mỗi lần cũng đều muốn đến trên giường bệ hạ ngủ?" Hơn nữa chuyện quý dị này cũng đã duy trì hơn một năm kể từ khi công chúa.... ..

"Ngạch..." Tả Phi Nhạn chếp miệng, ánh mắt lóe lên.

"Đừng a! Công chúa, Thủy Điện cũng rất tò mò nha!" Thanh lệ tiếng nói chen vào.

"Cái này..... Bỏn công chúa mộng du không được sao?" Tả Phi Nhạn đỏ mặt hất ngã hai cái thiếp thân cung nữ vừa đặt câu hỏi vội vã chạy vào tấm cung , để lại hai người người nhìn ta , ta nhìn người ngoài cửa điện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đi xe đạp dạo hoàng cung.

"Công chúa, ngươi lại muốn cưỡi quái vật kia đi dạo hoàng cung?" Thủy Điện nhan sắc chỉ có thể coi là thanh tú , nhưng đôi mắt to tròn lại rất hút hồn người đang nhìn chăm chăm công chúa nhà mình kinh ngạc hô lớn.

"Ân..." Tả Phi Nhạn nâng cằm ngửa mặt lên giống như suy tư, nhưng là cặp mắt đen lúng liếng nhìn thẳng Thủy Điện . Nàng đã quyết định rồi nha!

"Công chúa, hôm nay ngươi muốn cười "nó" đi đâu đi dạo a? Điệp Nhi thật đi theo nha!." Mỗi lần công chúa cười quái vật kia đi dạo đều có trò hay để xem nga , tiếc là nàng không thể đi theo , lần này nhất định không thể bỏ qua.

"Muốn đi thì cứ đi , cũng không có ai cản ngươi." Tà Phi Nhận suất khí (đẹp trai) gạt đầu, tuyệt không để ý có người xem xét kỹ thuật lái xe đạp tuyệt đỉnh của nàng.

Tà Phi Nhận vung tóc được buộc thành một cái đuôi ngựa, chu mỏ huyết sắc , khẽ liếc mắt nhìn Thủy Liên đang đứng ở một bên : "Có đi hay không? Nếu như không đi, tự ngươi hảo hảo giữ nhà cho tốt , ta cùng Điệp nhi phải đi dạo."

Bị điểm tên Thủy Liên trong lòng khẽ dao động, nàng cũng muốn đi xem nha , nhưng là theo chân công chúa cười cái quái vật kia chạy khắp hoàng cung.....thứ hỏi có vị thực nữ nào như vậy hay không , thật là khó lựa chọn a.

"Liên Nhi mau đồng ý đi a! Thừa dịp hôm nay, chúng ta có thể xem một chút chiến tích vĩ đại của công chúa . Trước kia đều là chúng ta nghe từ người khác nói..." Thủy Điệp cũng giật gậy , lôi kéo cánh tay Thủy Liên làm nũng . Nàng thật muốn Liên Nhi đi theo nga.

"Này, nhưng là..." Thủy Liên mở miệng nàng vẫn không thể nhanh như mà vậy đáp ứng.

"Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ Thủy Liên sợ hoàng huynh trách tội xuống?" Tà Phi Nhận rất nhanh đoán được Thủy Liên băn khoăn điều gì . Trước kia mỗi lần nàng cười xe đi dạo trở về , hoàng huynh nhất định sẽ tới hảo hảo giáo huấn hai vị thiếp thân tỷ nữ của nàng cho dù các nàng chưa từng cùng đi.

"Công chúa nếu biết, cũng đừng cười quái vật kia đi dạo hoàng cung nữa, chúng ta ở Lục Điệp Cung cười cũng tốt lắm." Thủy Liên chính là băn khoăn bề hạ , nàng sợ nhất là bị hấn giáo huấn . Thật đáng sợ nha ! Bởi vì mỗi lần công chúa trộm đi ra ngoài , chịu phạt đều là các nàng , mặc dù không phải là dùng cách xử phạt về thể xác, nhưng là cái loại này so với dùng cách xử phạt về thể xác khó thu nhận hơn nha.

"Lục Điệp Cung?" Tà Phi Nhận thét lên quái dị . Ông trời a , Lục Điệp Cung nhỏ như vậy làm sao có thể đủ cho nàng phát huy khả năng cười xe cao siêu của mình cơ chứ ? Ở thế kỉ 21 , sân huấn luyện của nàng không biết lớn hơn nơi này bao nhiêu lần . Mặc dù Lục Điệp Cung không coi là nhỏ, nhưng là so với sân huấn luyện của nàng thật đúng phải gọi là sự phụ.

Nàng thật hoài niệm thế kỷ 21 trong nhà vì nàng chế tạo sân huấn luyện xa hoa, còn tổ chức một cuộc tranh tài . Ngày đó nàng vì phần thưởng vô địch là 'Thiên Sứ Chi Lệ' mà ứng phó biết bao đối thủ đáng gờm . Nàng thật thích chiếc vòng thủy tinh đó nha , tiếc là bây giờ nó không ở trong tay nàng ,haizz.... ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phong cảnh xinh đẹp.

Trải qua nửa canh giờ giằng co , Tà Phi Ngạn cùng Thủy Điệp hai người vẫn là chiến thắng Thủy Liên một người đơn phương độc mã .

"La la la , ta là công chúa vui về Tiểu Yến Tử, bay đến kia, chỗ kia chính là náo loạn..." Tà Phi Ngạn môi mông khoan khoái hát bài hát chưa từng nghe nói qua chậm rì rì đạp xe , một đường nhân nhả đi chơi thưởng thức cung nữ , thái giám , tổng quản môn bận rộn đi lại.

"Công chúa, ngươi hôm nay muốn đi đâu đi dạo a?" Thủy Điệp tò mò hỏi thăm , tay bưng trái cây và một ít điểm tâm lon ton chạy theo công chúa nhà mình.

"Xem trước một chút." Vừa mới từ Lục Điệp Cung đi ra, nàng nào biết đi đâu đây?

"Công chúa , nếu như ngươi không có xác định đi đâu , vậy chúng ta trở về cung sao!" Bưng nước trà theo sau Thủy Liên về mặt đau khổ khuyên , trong lòng không ngừng mà cầu công chúa nhanh lên một chút hồi cung, thừa dịp bề hạ còn không có phát hiện a.

"Ai nói ta không có?" Tà Phi Nhận cong miệng lên , chính là không chịu đem xe quay trở lại, nàng thật vất vả mới có thể cười xe đi ra ngoài, muốn nàng trở về , kia so với lên trời còn khó hơn.

"Kia công chúa , vậy chúng ta đi đến đó sao? ." Vừa nghe công chúa nói có địa phương chơi , Thủy Điệp liền tăng nhanh cước bộ , chỉ cần có chơi, nàng cái gì cũng không quản.

"Chờ một chút ngươi sẽ biết, hắc hắc....." Tà Phi Nhận trước nhún một cái nút, tiếp tục nhân nhả tự tại cười xe đi chơi.

"Haiizz....." Thủy Liên nhẹ nhàng thở dài , nàng đối với công chúa thật không còn cách nào a.

Kể từ một năm trước sau lần ngoài ý muốn đó , công chúa thật giống như thay đổi trở thành một người khác, không hề toàn tâm nghiên cứu vật lý kỳ cổ quái nữa , mà là cả ngày cười cợt xe quái vật kia ở trong hoàng cung rêu rao khắp nơi , tựa giống như hiện tại, Thủy Liên khẽ cúi đầu vuốt cằm.

"Ai nha..... Rốt cuộc là người nào không có mắt đụng ta a?" Thanh âm thê thê vang lên ở khúc quanh.

"Là ta....." Thanh âm mang theo nghịch ngợm bá đạo rất nhanh đáp lại.

"Ai nha, tên chết tiệt kia, xem ta như thế nào thu thập người." Người bị đụng té trên mặt đất còn không có ngẩng đầu, trực giác nói cho hắn biết nhất định là những thứ tiểu thái giám làm việc lúc nào cũng nôn nôn nóng nóng không tiến triển kia.

"Trần tổng quản, người muốn làm sao thu thập ta?" Tả Phi Ngạn dang chân nhảy xuống từ trên xe đạp, trêu chọc nhìn thái giám tổng quản chật vật té lăn trên đất.

"Làm sao người biết ta là Trần tổng quản?" Trần tổng quản giống như đầu bị đụng đến hư, hỏi một câu vô cùng ngu ngốc.

"Nha... Là công chúa! Thật xin lỗi, thật xin lỗi... Mới vừa rồi nô tài lỡ miệng, kính xin công chúa thứ lỗi!" Trần tổng quản vừa ngẩng đầu liền sợ hết hồn, lập tức nói xin lỗi. Nhưng khi nhìn thấy Tả Phi Ngạn cười cổ xe độc nhất vô nhị với vàng khăn trương khuyến bảo: "Má ơi! Tiểu tử tông, làm sao người lại cười vật này trong hoàng cung đi dạo? Nhanh lên một chút mau hồi cung, nếu như bị bệ hạ phát hiện người chắc chắn sẽ bị cầm cung a."

"Ai nha, Trần tổng quản, người đừng lo lắng, ta hôm nay đã nghe rõ ràng, hoàng huynh trời còn chưa sáng sẽ theo tên Bắc Mông tướng quân đi so với trảng. Đây, người hẳn là so với ta phải rõ ràng hơn a!" Trần tổng quản là thiếp thân tổng quản của hoàng huynh, chuyện này hẳn hẳn là phải rõ, đừng mong lừa gạt nàng nha. Nghĩ rằng là đứa trẻ 3 tuổi nói gì cũng tin à, hừ.... ..

"Công chúa, người còn không biết sao! Bệ hạ hiện tại đang trên đường hồi cung, nô tài hiện tại chính là muốn đi Ngọ môn nghênh đón bệ hạ. Công chúa ngài vẫn là nhanh lên một chút hồi cung đi a!" Hẳn xem công chúa lớn lên từ nhỏ thật không đành lòng nhìn nàng bị bệ hạ cầm cung đầu nha!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Triều Dương cung

"Có thật không? Hoàng huynh muốn trở về rồi? Chết tiệt! Như thế nào lại trở về sớm như vậy. Hừ! Trước khi hắn quay về ta phải chơi cho đã mới được. Trần tổng quản... Cảm ơn người đã nhắc nhở ta, ta chính là bị đi lạc a!" Nàng khó khăn lắm mới có thể ra ngoài một chuyến không quấy phá một phen thì không phải là phí công vô ích sao? Muốn nàng quay về, hừ... còn lâu...

Một trận gió gào thét mà qua, Trần tổng quản đã không nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của vị công chúa kia.

Cạch cạch cạch... Tả Phi Ngạn đạp xe thật có thể đem so với Phong Hỏa Luân của Na Tra a, thậm trí còn nhanh hơn vài phần.

"Công chúa, người xác định hôm nay đến nơi này đi dạo?" Thủy Diệp giọng nói có chút run rẩy đặt câu hỏi, thân thể cũng nhịn không được có chút lạnh run. Tại sao công chúa có thể nghĩ đến nơi này nga?

"Là nơi này, làm sao? Cái chỗ này có vấn đề gì sao?" Tả Phi Ngạn giả hoạt cười một tiếng, nơi này nàng nghĩ đến đã lâu rồi, nhưng là vẫn không có cơ hội. Nguyên nhân rất đơn giản, nơi này có người bao phủ, mà cái người bao phủ kia hiện tại ở ngoài cung, cho nên nàng có thể tha hồ đi vào tìm tòi.

"Công chúa, ta nói ngài đừng đi vào thì tốt hơn a." Thủy Liên dịu dàng lôi kéo đuôi xe, ý định muốn ngăn cản Tả Phi Ngạn tiến thêm một bước tiến vào. Nếu như không có ngăn cản công chúa, để cho nàng ta đi vào, hậu quả kia nàng thật tưởng tượng không nổi. Triều Dương cung! Đúng như ý nghĩa, nó vẫn luôn được bệ hạ bảo vệ vô cùng chu toàn, nếu như muốn tiến vào Triều Dương cung thì nhất định trong tay phải có thánh chỉ của hắn.

"Các người như thế khuyên ta khiến ta càng muốn vào ngắm nha!"

"Hừ... Các người ai cũng ngăn không được ta." Tả Phi Ngạn nhẹ đem đầu xe nhấc lên, chiếc xe giống như sống dậy tiêu sái mà tiến vào bên trong.

"Diệp nhi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Công chúa đã tiến vào." Thủy Liên yếu ớt quay sang cầu cứu Thủy Diệp còn đang ngu ngơ nhìn một màn vừa rồi. Công chúa thật giỏi a.

"Cái gì làm sao bây giờ?" Bị Thủy Liên gọi, Thủy Diệp lập tức tỉnh táo lại, nàng chẳng thể làm gì hơn ngoài.... ..chép miệng.

"Hay là chúng ta tới Ngọ môn chờ bệ hạ, khi hắn quay về liền nói cho hắn biết công chúa xông vào Triều Dương cung?" Thủy Liên rất sợ công chúa gây họa lớn nga.

"Đi Ngọ môn tìm bệ hạ? Liên Nhi, người có phải hay không bị té, đầu óc hồ đồ rồi?" Tìm bệ hạ không phải là tự tìm đường chết hay sao?

"Vậy chúng ta tìm ai a?" Thủy Liên trong đầu không nghĩ tới bất luận kẻ nào, giờ phút này lại vô tội nhìn đại tỷ Thủy Diệp phong phạm trước mặt.

"Chúng ta tới tìm Thái hậu hoặc Thái phi." Đây hai đại nhân vật là hiểu rõ nhất công chúa, cho nên công chúa muốn náo xảy ra chuyện gì, e cũng chỉ có

các nàng có thể cứu người a.

Lực phá hoại của Tả Phi Ngạn thật không thể khinh thường, nàng vừa tiến vào bên trong liễn náo loạn thành một đoàn , tiếng hét thảm thiết thi nhau truyền ra bên ngoài..

"Là ai? Là ai đem quần áo ta mới giặt ném toàn bộ xuống đất..."

"A... Thật bẩn, màu trắng gấm bạch... Là người không có mắt người."

"A... Con gián... Có con gián..."

"Công, công chúa... Ngài làm sao lại đến Triều Dương cung..."

Chỉ trong chốc lát, Triều Dương cung đã toàn là náo loạn, mà người khởi xướng cũng sớm bị phát hiện.

"Kia, vậy chúng ta nhanh đi tìm Thái hậu cùng Thái phi, nếu như trễ một chút , công chúa nhất định không ai có thể cứu nha." Thủy Liên tốc độ cực nhanh từ trên mặt đất bò dậy, lôi kéo Thủy Diệp bỏ chạy .

"Ai... Ai... Liên Nhi, người đừng chạy nhanh như vậy a! Chúng ta sao không nhìn công chúa quây một chút nga." Thủy Diệp cố nào muốn chứng kiến công chúa quây phá , nhưng là hiện tại Liên Nhi khí lực thật khỏe , giống như bị bò nhập vào thân, làm cho nàng không cách nào tránh thoát.

"Còn nhìn." Thủy Liên đối với Diệp nhi tính tình thích xem náo nhiệt thật không hài lòng , khẽ nhún mày phê bình nói : "Nhìn nữa công chúa sẽ phải mất mạng a , bệ hạ đã muốn trở về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hoàng quý phi trong truyền thuyết

"Lớn mật..." Một tiếng quát chói tai từ cửa điện màu đỏ thẫm truyền đến.

"Nha?!..." Tả Phi Nhạn lập tức dừng động tác đưa mắt nhìn bóng dáng một màu xanh nhạt bay ra.

"Người là ai? Lại dám xông vào Triều Dương cung, có biết hay không nơi này là tâm cung của vị nào?" Cung nữ với búi tóc xinh đẹp được chải gọn gàng lớn tiếng quát tháo.

"Người nào? Chẳng lẽ là Hoàng quý phi trong truyền thuyết dung mạo như tiên?" Tả Phi Nhạn quay đầu hơi cúi xuống tỏ vẻ suy tư.

"Biết là tốt rồi, người còn không mau quỳ xuống?" Cung nữ chìa ngón tay trở thẳng đầu mũi Tả Phi Nhạn, trợn mắt giận tái đi . Nàng ta đã biết...như thế nào còn không mau quỳ xuống , thật là tự tìm đường chết mà...hừ...

"Ah!...Quỳ xuống?" Tả Phi Nhạn khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không muốn . Nàng quỳ trước cha mẹ , quỳ trước hoàng huynh đều là không vấn đề gì , nhưng những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ đầu gối của nàng sẽ cong xuống.

"Người chẳng lẽ lại không biết sai?" Tiểu cung nữ thấy Tả Phi Nhạn ăn mặc quái dị tự tiện xông vào Triều Dương cung , đoán thăm cũng chỉ là loại tôm tép không có cấp bậc gì lớn.

"Biết sai? Ta sai cái gì nha?" Tả Phi Nhạn có cảm giác muốn phì cười.

Cung nữ này đột nhiên từ đầu xông ra , ừm...cấp bậc có vẻ có chút cao nên mới có thể ở trước mặt nàng khoa tay múa chân , nhưng mà muốn nàng quỳ xuống nhận sai , này thật giống như không được đứng a . Huống chi nàng là người hiện đại xuyên qua đến nơi này , mặc dù đã quen với cuộc sống cổ đại, nhưng là vẫn không có thói quen nói năng quỳ thì nàng liền quỳ, còn chưa nói đến địa vị của nàng trong cung cũng không phải là nhỏ nga . Hoàng quý phi gì gì đấy , nàng còn không có để vào mắt đâu.

Phải nhớ , muốn nàng quỳ xuống à...trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.

"Lục Nhi, không được can rờ." Tiếng nói mềm mại thanh thúy khẽ quát lập tức làm vị cung nữ đang vênh vào tự đắc kia ngậm miệng.

"Nương nương..." Cung nữ tên Lục Nhi khẽ hô , cung kính đứng sang bên nhường đường cho vị đại mỹ nhân một thân cung trang tím giản dị tiến tới.

Oaa... Tà Phi Nhận thật sự muốn chảy nước miếng , mà sự thật chứng minh miệng nàng... Đúng là một Đại mỹ nhân a... Cho dù hiện đại công nghệ thẩm mỹ đã đạt tới trình độ vô cùng cao siêu nhưng cũng chưa chắc có thể dưỡng ra một vị đại mỹ nhân như vậy , huống hồ đây là cổ đại cái gì cũng không có...

"Nói vậy người chính là Lục Diệp công chúa?" Thanh âm không cao không thấp, đặc biệt mềm mại lại có vẻ nhàn nhạt kiểu ngạo lập tức kéo Tà Phi Nhận ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

"Ah!??..." Không nghĩ tới vị Hoàng quý phi chưa từng gặp mặt này thế nhưng biết nàng là ai.

Trong trí nhớ của nàng , mỹ nhân như vậy căn bản không tồn tại, mà trong trí nhớ của nàng công chúa Tà Phi Nhận kia cũng không hề xuất hiện . Nói đến mới nhớ a , cũng may mà nàng ta còn để lại toàn bộ trí nhớ , nếu không nàng đã sớm bị lộ tẩy...haizz..

"Không biết công chúa hôm nay tới Triều Dương cung là vì...?" Thanh âm hơi hơi dừng một chút, vẻ mặt không giải thích được nhìn hướng Tà Phi Nhận, hơn nữa nhìn đến nàng một thân trang phục kì quái , trên mặt bắt động thanh sắc hiện lên tia chán ghét, nhưng rất nhanh đã bị che dấu.

"Ah...là ta đi bộ đi bộ a, thường ngày chưa từng tới Triều Dương cung, hôm nay rảnh rỗi nên muốn tới tham quan một chút thôi." Lên xe đạp hai vòng trước mặt nàng ta , Tà Phi Nhận thật muốn chứng minh mình đang đi dạo.

"Lục Diệp công chúa giá đáo Triều Dương cung thật là làm vẻ vang cho kẻ hèn này."

Tà Phi Nhận chấp hai tay vào nhau hướng nàng ta gật hai cái.

"Haizz..." Một tiếng thở dài rất nhỏ lập tức cắt đứt chốc lát trầm mặc.

"Công chúa vì sao than thở nha?" Tiếng nói yêu kiều lập tức gọi Tà Phi Nhận từ trên mây bay xuống , nàng quay đầu, trong lòng mắt lộ ra ôn nhu.

"Hoàng quý phi , người tên là gì?" Tà Phi Nhận rất thẳng thắn tra hỏi, đột nhiên nàng rất muốn biết.

Bị nàng hỏi như vậy , Hoàng quý phi rõ ràng sửng sốt, không biết nàng muốn làm gì.

"Công chúa, thứ cho nô tỳ lảm nhảm, bất quá tên nương nương nhà ta là không thể tùy tiện nói cho người khác." Lục Nhi giọng nói không có hảo ý lên tiếng trả lời.

"Có thật không?" Nhìn Hoàng quý phi đứng yên không nói, cho dù cổ nhân rất bảo thủ, bất quá chính là hỏi một cái tên, có cần thiết phải che dấu đến như vậy sao?

"Công chúa nếu như ngài thật muốn biết, vậy thì mời đi tìm bệ hạ báo cho." Dứt lời, cười một tiếng.

Chỉ là cười cười một cái lại thật sự là nghiêng nước nghiêng thành , Tà Phi Nhận xem đến lóa cả mắt , khó trách hoàng huynh muốn đem nàng giấu tốt như vậy, xem ra hôm nay tới Triều Dương cung đi dạo là tới đúng chỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đại náo cung Triều Dương

"Nhưng là bản công chúa không muốn đi hỏi hoàng huynh, hiện tại bản công chúa chỉ muốn vui đùa một chút ở Triều Dương cung của người." Tà Phi Nhận cười giảo hoạt, tay chân nhanh nhẹn đạp xe đạp vòng quanh Triều Dương cung.

"Dừng lại, công chúa dừng lại..."

"Dừng lại..."

"Công chúa, công chúa ngài không thể đi lại lung tung ở trong cung Triều Dương được".

Từng tiếng kêu la càng làm cho tinh thần Tà Phi Nhận hăng hái đến cực điểm, người khác càng khản trương, nàng đùa càng vui vẻ.

Có đôi khi nàng cảm thấy, làm cho người khác thống khổ là vui sướng nhất !

"Nương nương... Đây, vậy phải làm sao bây giờ?" Lục Nhi lo lắng đứng dậm chân ở một bên.

"Lục Nhi đừng nóng vội, là ta muốn nhìn xem công chúa điện hạ định làm gì ở đây." Thấy tỷ nữ thiếp thân lo lắng, nàng tỏ ra rất tỉnh táo.

"Nhưng là nương nương, Công Chúa Điện Hạ phá phách giống như con khỉ, nô tỳ sợ nàng sẽ làm cho Triều Dương cung mà hoàng thượng ban thưởng cho nương nương bị phá tan tành." Triều Dương cung là cung điện mà nương nương thích nhất, bên trong còn chứa đựng nhiều kỷ niệm tốt đẹp của nương nương và bệ hạ.

"Lục Nhi, nếu như ngươi không đứng ở đây nhìn được nữa, ta nghĩ ngươi nên đi Ngọ Môn đứng đi, giờ này chắc hoàng thượng sắp hạ triều rồi." Ôn nhu trong mắt hiện lên dị quang.

"Đứng, nô tỳ sẽ đi ngay bây giờ." Thì ra nương nương sớm biết bệ hạ sắp quay về cho nên nương nương mới để cho công chúa điện hạ đại náo tại cung Triều Dương.

"Mị nhi, đi bưng chén hạt sen ướp lạnh cho công chúa uống, ta nghĩ công chúa chơi đã mệt rồi." Cúi đầu phân phó tỳ nữ bên người.

"Nô tỳ xin đi."

Sau khi, đợi hai tỳ nữ đi, nàng ta lẩm bẩm tự nói, "Công chúa rất muốn biết tên của ta có phải không? Ta tên là Ý Vận." Cái tên này rất ít người biết đến.

"Tốt có ý thơ, thật giống với người của ngươi, yên lặng nhìn giống như một nụ hoa sen, nhìn từ xa giống như một đóa hoa sen nở rộ." Chẳng biết từ lúc nào, Tả Phi Nhạn đã cười xe đạp đến trước mặt Ý Vận.

"Đa tạ công chúa khích lệ, Ý Vận có tài đức gì đâu mà dám nhận lời khen ngợi của công chúa?" Ý Vận ngượng ngùng cúi đầu.

"Ui, ngươi đừng câu nệ đối với ta như vậy, ngươi là Hoàng quý phi, mà ta chỉ là một công chúa, nếu muốn bàn về danh phận, ta còn phải gọi ngươi một tiếng chị dâu."

Tả Phi Nhạn càng ngày càng cảm giác từ trước đến giờ mình cố tình gây sự, nhưng nàng không chọc giận được Hoàng quý phi.

"Tả Nhạn nhi rất cuộc trường thành..." Thanh âm uy nghiêm ở phía sau Tả Phi Nhạn vang lên.

"Mẫu hậu... Làn gió nào thổi người đến đây thế?" Tả Phi Nhạn vui mừng để xe đạp xuống, chạy đến bên cạnh một phụ nhân đầy người quý khí đang được năm sáu cung nữ vây quanh, dùng cả tay chân bám đu lên người bà.

"Công chúa, chú ý hình tượng." Thủy Liên thấp giọng nhắc nhở, người công chúa ôm là ai kia chứ, đường đường là Thái hậu nương nương đó.

"Ngươi nha đầu này, chẳng lẽ không có gió, thì ta không thể tới đây sao? Chẳng lẽ, Hoàng quý phi không hi vọng ai gia tới đây?" Thái hậu mang theo ý cười nhìn thoáng qua Ý Vận đang nghiêm cẩn đứng ở một bên, tiếp theo vỗ nhẹ lên người tiểu nữ nhi nghịch ngợm.

"Nô tì sao dám, Thái hậu có thể tự mình đến cung Triều Dương của nô tì, là phúc trạch lớn lao của nô tỳ." Ý Vận khiêm tốn cúi đầu, hướng Thái hậu phúc thân.

"Mẫu hậu, người là đang hù dọa người nhỏ bé yếu đuối sao." Ngửi thấy hương thơm mẫu đơn trên người thái hậu, Tả Phi Nhạn có cảm giác buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Biểu diễn xiếc xe đạp

"Ngươi nha đầu này..." Thái hậu thương yêu vuốt vuốt đầu tóc hơi có vẻ rối bời của Tả Phi Nhạn.

"Mẫu hậu..." Tả Phi Nhạn thừa dịp làm nũng ở trên người thái hậu.

"Làm sao ngươi lại ăn mặc như vậy? Để cho hoàng huynh ngươi nhìn thấy lại ca cẩm, sẽ bị phạt." Thái hậu hơi cau mày nhìn y phục kỳ quái Tả Phi Nhạn đang mặc trên người.

"Mẫu hậu..."

"Tốt lắm, tốt lắm, ngươi nha đầu này, chính là ta không có cách ép buộc ngươi." Ai, đây là nha đầu bà yêu thương nhất.

"Mẫu hậu, nữ nhi biểu diễn xiếc xe đạp cho người xem nhé?" Trong mắt hiện lên nghịch ngợm, Tả Phi Nhạn nóng lòng muốn thử một lần.

"Tùy ngươi." Thái hậu biết muốn ngăn nha đầu này lại cũng không được, đành bảo người mang ghế ra ngồi xuống một bên, một mặt chờ xem nàng có trò chơi gì muốn trình diễn.

"Nữ nhi xin tuân lệnh mẫu hậu." Nhận được sự cho phép của thái hậu, Tả Phi Nhận sôi nổi dạng chân trên xe đạp.

"Hô..." Hít sâu, làm máy động tác chuẩn bị.

"Công chúa, không thể..." Cung nữ đứng bên cạnh Hoàng quý phi mặt hiện nét kinh hoàng vội hô lên.

"Có gì không thể? Công chúa muốn chơi, chẳng lẽ những thứ nô tài như các người muốn ngăn trở?" Ma ma bên người thái hậu nghiêm giọng lên tiếng.

"Không, tui nô tỳ không dám, chẳng qua là bệ hạ." Vừa quỳ trên mặt đất vừa áp ứng nói.

"Cần rõ, chẳng lẽ bệ hạ còn muốn trị tội thái hậu ta đây? Chẳng lẽ hần không nhận mẫu hậu là ta đây nữa rồi?" Thái hậu giận dữ, vỗ ghế một cái.

"Thái hậu bớt giận, đều là lỗi của nô tì, xin Thái hậu bớt giận." Ý Vận lập tức quỳ xuống thỉnh cầu Thái hậu tha thứ.

"Hoàng quý phi, đây chính là điều mà người dạy tỳ nữ sao? Ngay cả ai gia cũng không để vào mắt, ta thấy người sớm hay muộn cũng sẽ làm cho ai gia phải vào lãnh cung có phải không?" Đôi mắt đẹp của thái hậu liếc nhìn Ý Vận đang quỳ trên mặt đất, trong giọng nói không có gì là thiện ý.

"Không, không, nô tì không dám có loại suy nghĩ này, xin Thái hậu nương nương thứ tội." Thanh âm của Ý Vận đã như muốn khóc.

"Thái hậu thứ tội, đều là lỗi của bọn nô tỳ, xin Thái hậu trách phạt bọn nô tỳ." Từng tiếng cầu xin tha thứ vang lên phía sau Ý Vận.

"Khá lắm đúng là các nô tài trung thành! Hôm nay, ai gia coi như là được mở rộng tầm mắt".

"Thái hậu, ngài nhìn, ngài mau nhìn, công chúa lướt qua hàng rào này, thật là lợi hại." Ma ma phía sau kéo tầm mắt Thái hậu.

"Trời ơi! Nhận nhi, người cẩn thận một chút, ai gia bị người làm cho hoảng sợ thiếu chút nữa là tim nhảy ra rồi." Thái hậu vừa nhìn, liền giật mình, lá gan cái nha đầu kia cũng quá lớn.

Cái xe đạp kỳ quái kia nhẹ nhàng xoay vòng một cái rồi nhẹ nhàng đáp xuống trông thật đẹp.

"Mẫu hậu, người yên tâm, nữ nhi không sao, người chuyên tâm nhìn biểu diễn." Tả Phi Nhận nghe âm thanh lo lắng của mẫu hậu, lập tức đưa cho bà một ánh mắt an tâm, hơn nữa lại làm ngay mấy động tác có độ khó cao, làm cho không khí hồi hộp trong cung Triều Dương càng lên cao.

"Trời ạ, Nhận nhi, người làm sao lại cười trên xe như thế? Người muốn dọa ta ngắt sao?" Bên ngoài cửa cung truyền đến một trận tiếng hô.

"Mẫu phi, nữ nhi không sao, người đừng lo lắng, nhanh đi vào nhìn cao thủ biểu diễn." Tả Phi Nhận rất nhanh đã nghe ra tiếng hô kia là ai, lập tức an ủi, hơn nữa còn mời tham dự xem xét.

"Muội tử, người tới rồi, người mau đến xem nha đầu nghịch ngợm này, trái tim của ta cũng bị nàng hù dọa thiếu chút nhảy ra rồi." Thái hậu vỗ vỗ nhịp tim đập loạn cào cào, hướng về phía thái phi mới tiến vào vẫy vẫy tay.

"Tỷ tỷ cũng ở đây, muội muội thỉnh an tỷ tỷ." Thái phi nhẹ hành lễ với Thái hậu, ngồi xuống vị trí bên người Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chơi đùa điên cuồng

"Muội muội, người cũng nói một chút, nha đầu nghịch ngợm này, lại đang chơi cái đồ chơi nguy hiểm kia." Thái hậu mang ý cười hỏi Thái phi.

"Mẫu phi, người đang gọi Nhận nhi sao?" Tả Phi Nhận để xe đạp xuống, sôi nổi tới đây, rúc vào trong ngực Thái phi.

"Nhận nhi hư, có mẫu phi, quên mẫu hậu." Thái hậu vừa ra vẻ hờn dỗi vừa nói, thỉnh thoảng còn dùng khăn thấm chấm chấm mắt, tạo ra ánh mắt ai oán.

"Nhận nhi cũng muốn mẫu hậu, mẫu hậu đừng nóng giận, tức giận nhanh già lắm nha." Tả Phi Nhận xấu xa cười, vuốt vuốt khoe mắt thái hậu.

Động tác rất nhỏ kia của nàng cũng đủ làm cho đám người trong cung Triều Dương hít vào một hơi, Thái hậu tôn quý như vậy, sao có thể để cho công chúa tùy tiện đụng chạm? Cho dù công chúa được sủng ái vô cùng, cũng không thể làm động tác như vậy? Không hợp lẽ thường

"Thái phi kim an." Ý Vận khẽ phúc thân.

"Hoàng quý phi không cần đa lễ." Thái phi ôn hòa hướng nàng cười một tiếng.

Một ít cười, làm cho Ý Vận có cảm giác, thái phi rất hòa ái, không giống như thái hậu mang lại cho nàng ta cảm giác sợ hãi.

"Mẫu hậu, mẫu phi, quý phi nương nương, Nhạn nhi tiếp tục biểu diễn chạy như bay cho các người xem có được hay không?" Tả Phi Nhạn nháy mắt rúc ở trên người Thái phi, cánh tay vờn quanh trên cổ Thái phi, giống như bạch tuộc.

"Nhạn nhi, thích là được rồi." Thái hậu cùng Thái phi đồng thanh nói, các bà biết dù các bà có ngăn cản thì nha đầu này cũng tìm cách chơi cho đã.

"Không thể, thân thể công chúa là thiên kim ngọc diệp." Ý Vận kiêu hô ra tiếng, nàng trăm triệu không dám tương tượng, công chúa còn muốn chơi.

"Hoàng quý phi nói quá lời, chẳng qua bản thân ta da dầy thịt cứng, không có gì đáng ngại, chuyên tâm nhìn biểu diễn, bảo đảm cho người cả đời khó quên." Tả Phi Nhạn ngó chừng Hoàng quý phi hai mắt, trong mắt hiện lên trò đùa dai, khóe miệng nở nụ cười ác ma.

Ý Vận tự nhiên rung mình một cái, nàng có cảm giác rất mãnh liệt, thể giới của nàng sẽ thay đổi, sẽ phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà người khởi xướng chính là vị công chúa ăn mặc quái dị đang đứng trước mặt này.

Trước sự run sợ của mọi người, Tả Phi Nhạn làm một động tác có độ khó cao, hoàn mỹ đáp xuống đất, làm cho mọi người hết chói tai, làm cho không khí khẩn trương bao phủ khắp cung Triều Dương.

Xe đạp bay vọt lên không, trên không trung Tả Phi Nhạn nhẹ nhàng lộn ngược ra sau, lúc xe sắp rơi xuống đất, nàng chọn đúng thời điểm đáp nhẹ lên trên xe đạp giống như một con chim yến.

Mái tóc buộc đuôi ngựa chảy xuống, đầu tóc đen như phát sáng bay bay theo gió, trên người là bộ đồ màu xanh lá. Trên mặt tràn đầy vui vẻ nụ cười nghịch ngợm, làm cho thần kinh của mọi người bớt căng thẳng.

Bọn họ như đang chìm đắm trong cảnh đẹp mà nàng tạo ra, tơ lụa màu trắng bao quanh lấy nàng giống như một cái kén, rồi giống như đang muốn phá kén, một thanh âm vang lên, Tả Phi Nhạn từ trong tơ lụa bay vọt ra.

"Công chúa nguy hiểm..." Không biết là người nào la một tiếng.

"A..." Tả Phi Nhạn ngã bay ra ngoài, giống như mất đi cánh bướm, từ không trung rơi xuống dưới.

Tất cả mọi người nhìn một màn kia không kịp phản ứng, "Trời ơi..." Vừa một tiếng.

Bọn họ không dám tương tượng, mới vừa rồi còn đang bay trên trời, đột nhiên công chúa lại té xuống

"Nhạn nhi..." Sợ hãi kêu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trăm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hoàng huynh tức giận

"Hoàng huynh, huynh đã trở lại thật đúng lúc." Tả Phi Nhạn phản ứng đầu tiên, ôm chặt cứng hoàng huynh, trên mặt nở nụ cười khả ái.

"Nói, chuyện gì đang xảy ra ở đây?" Tả Dận Hạo vẻ mặt tức giận nhìn người mà hắn vừa đỡ được, hận không thể một tay bóp cái cổ mảnh khảnh của nàng, làm cho nàng không còn lộ ra được nét tươi cười rự rờ như thế này.

"A, cái kia, cái này... Không phải là chơi! Hoàng huynh thực ngốc." Tả Phi Nhạn nói ấp a ấp úng, ánh mắt đảo tròn xung quanh, không dám nhìn vào cặp mắt đang phẫn nộ của hoàng huynh.

"Có thật không? Hoàng muội, muội mau nhìn vào mắt ta." Hắn cũng không phải là ngu ngốc, hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng vào lời nói của nha đầu nghịch ngợm đang nằm trong ngực mình.

"Ui, hoàng huynh." Tả Phi Nhạn khó chịu kêu lên, từ từ hướng ánh mắt đúng tầm mắt của hắn, tim đập thình thịch, có cảm giác khẩn trương.

"Huynh nhìn, không phải là muội đang nhìn vào mắt huynh sao! Hoàng huynh, hoàng muội không lừa huynh đâu." Tả Phi Nhạn rất thành khẩn tỏ vẻ trong sạch.

"Đúng vậy, hoàng thượng, Nhạn nhi thật thật biết điều..." Ngay sau đó, Thái Phi cũng lên tiếng bảo vệ nàng.

"Mẫu hậu, Thái phi, các người không cần phải bênh vực nàng, ta có mắt nhìn." Đối với hai vị ra sức chiều chuộng hoàng muội này, hắn không dám khen tặng, hắn còn chưa bắt tội nàng, mà hai bà đã ra sức bảo vệ nàng rồi.

"Kìa hoàng nhi có thể dễ Nhạn nhi xuống không?" Nếu không muốn làm khó dễ, thì muốn nhanh để cho Nhạn Nhi rời xa Hoàng nhi.

Nghe thấy sự giận giữ trong giọng nói của hấn, mấy ai còn có thể giữ bình tĩnh được chứ.

Ngày thường khi hấn dùng loại giọng này để nói, có nghĩa là lửa giận trong người hấn đã bùng bùng phải bộc phát ra ngoài.

Mọi người đau lòng bất an nhìn Tả Phi Nhạn đang bị hấn ôm trong lòng, chỉ còn biết dùng ánh mắt cầu khẩn cùng lo lắng nhìn lại, có một số người còn lén lút làm vài động tác ra dấu cho Tả Phi Nhạn.

"Không ai bảo hoàng muội đến đây cả, là tự hoàng muội đến." Tả Phi Nhạn vô tư nói không để ý đến những điệu bộ cùng cử chỉ mà mọi người đang nhắc nhở nàng.

"Thả ta xuống." Nàng giầy giụa nhảy từ trên người hấn xuống, nếu như còn bị hấn ôm nữa, nàng có cảm giác khó thở.

"Chẳng lẽ hoàng muội không biết, trẫm đã nói với mọi người, không cho phép ai được tới đây sao?" Tả Dận Hạo nhìn về mặt bướng bỉnh của hoàng muội, lửa giận trong mắt sâu thêm mấy phần.

Lại đem lời nói của hấn thành gió thoảng bên tai, bình thường nàng nghịch ngợm như thế nào, hấn cũng có thể nhắm một con mắt cho qua, nhưng hôm nay lại náo đến cung Triều Dương, chuyện này là không thể cho qua được.

Thật sự nếu không phạt nàng thì đến một lúc nào đó nàng sẽ gây náo loạn đến triều đình mất?

"Biết, vừa không biết." Tại sao nơi này không thể tới? Tả Phi Nhạn âm thầm nhìn chằm chằm Hoàng quý phi.

"Hoàng muội vẫn giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt trẫm sao? Vẫn là đang giả vờ sao?"

"Hoàng muội nào dám?" Vô tư nhìn thẳng hai mắt của hấn.

Tả Phi Nhạn chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào có ánh mắt đẹp như vậy, lửa giận trong mắt càng làm cho ánh mắt sáng ngời như ngọc lục bảo.

"Ta xem muội không những dám mà còn làm náo loạn nơi này. Người nhìn xem cung Triều Dương bị người làm náo loạn thành cái gì rồi? Yên tĩnh của ngày thường không còn... Người đã biết sai chưa?" Tả Dận Hạo trừng mắt, tức giận đều bùng phát hết trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trừng phạt

"Hoàng muội không biết mình làm sai chỗ nào." Tả Phi Nhạn quật cường đôi môi khê cắn, sừng sốt không thừa nhận mình làm sai chỗ nào.

"Biết sai mà không nhận, người đâu! Bất công chúa lại cho ta, trẫm muốn đích thân giáo huấn người xấu này." Tả Dận Hạo tức không nhẹ, trầm giọng nói với người xung quanh.

"Cho dù huynh dạy ta, ta cũng không thừa nhận mình đã làm sai." Tả Phi Nhạn tâm căng thẳng, không nghĩ hoàng huynh thật sự muốn phạt mình.

Nhìn bộ dạng vén ống tay áo, chẳng lẽ muốn... Nàng không dám nghĩ tiếp.

Nếu như nói, lúc bình thường hoàng huynh là thiên thần thì khi tức giận lại như ác ma.

"Hoàng nhi, ai gia còn chưa chết, người dám làm trò dạy dỗ nhạn nhi trước mặt ai gia." Thái hậu lòng như lửa đốt giận dữ nắn mỗ hoàng thượng, Nhạn Nhi vô hạn thương yêu trong lòng bà sẽ bị dạy dỗ trước mặt mọi người sao?

Thân phận của Nhạn Nhi có bao nhiêu tôn quý, sao có thể chịu giáo huấn trước bao nhiêu người như thế này được.

"Mẫu hậu, lần này ngay cả người cũng không có thể ngăn cản quyết tâm của ta, hôm nay ta nhất định phải cho hoàng muội một bài học, làm cho nàng biết, chỗ nào nên đi chỗ nào không nên đi." Thật ra thì hấn cũng không muốn dạy dỗ hoàng muội trước mặt một đám nô tài thế này, nhưng là tức giận trong lòng hấn chưa nguôi, hấn sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Mẫu phi cũng không cần nói gì." Nàng cảm tạ mẫu hậu cùng mẫu phi, nhưng nàng không sai, tại hoàng huynh thiên vị nên nói nàng sai.

Hoàng cung là nhà nàng, chỗ nào nàng lại không được đi?

"Bệ hạ, xin ngài đừng trừng phạt công chúa, là nô tì mời công chúa tới cung Triều Dương chơi đùa." Một âm thanh nhu mì xuyên qua cái vĩ truyền vào trong tai Tả Dận Hạo.

Tả Phi Nhận khoe miệng khinh thường liếc về phía Hoàng quý phi, nàng không cần nàng ta giả vờ từ bi mè nheo khóc chuột cầu xin hộ mình.

"Không cần người cầu tình, người không có mời ta tới cung Triều Dương chơi, là Bồn cung tự mình tới đùa, còn đùa làm cho chỗ ở của người hoàn toàn thay đổi." Mặt của nàng ta thật làm cho nàng có cảm giác giả tạo.

Hoàng huynh thật là mắt bị mù, nên mới thích nữ nhân như vậy.

"Hoàng muội." Tả Dận Hạo đã bộc phát tức giận ra từ phía, túm lấy cánh tay của Tả Phi Nhận, làm cho nàng không thể cử động.

"Đau... Đau..." Đau quá, cánh tay giống như là muốn đứt rời.

"Vận Nhi đứng lên đi! Không cần cầu tình giúp nàng, ta cũng biết những chuyện như thế này, là người chịu ủy khuất." Tả Dận Hạo nói với Ý Vận đang quỳ trên mặt đất, dùng mắt ra hiệu cho thái giám bên cạnh đỡ nàng ta dậy.

"Hoàng nhi, người mau buông Nhận Nhi ra." Nhìn Nhận Nhi bị Hoàng nhi túm chặt như vậy, lòng Thái hậu cũng thấy đau rồi.

"Bệ hạ..." Thái phi cũng lên tiếng nhắc nhở hoàng thượng.

"Mẫu hậu, mẫu phi, các người không cần nói thêm gì nữa, trăm sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, đây là một trừng phạt nhỏ đối với nàng." Nhìn khuôn mặt thanh tú của Hoàng muội nhăn lại, trong lòng Tả Dận Hạo hiện lên tia không nỡ.

"Mẫu, mẫu hậu, mẫu phi, Nhận nhi không sao..." Không thể yếu thế, yếu thế chính là khuất phục, Tả Phi Nhận đau đến độ người cong lại, cứng rắn nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bị đánh đòn

Chương 12:

Từng tiếng quật vang dội, từng tiếng như heo rừng tru lên, liên tiếp đan vào ở chung một chỗ, tạo thành từng đạo ma âm.

"Người nói gì? Tục danh của trẫm mà người cũng dám gọi? Có còn vương pháp hay không, có gia quy hay không?" Trên gương mặt tuấn tú của Tả Dận Hạo tràn đầy tức giận, lực tay hạ xuống cũng mạnh hơn.

"Ta nhỏ vào..." Sĩ khả sát bất khả nhục, hôm nay ủy khuất, ngày khác nhất định phải hoàn lại cho hấn gấp bội, Tả Phi Nhận âm thầm thề ở trong lòng.

"Còn học lời thô tục, xem ra gần đây những ngày sống trong cung rất nhàn rồi, ngay cả ta cũng không để vào mắt, vậy sau này gả người ra ngoài, người lại làm náo loạn nhà chồng, hôm nay trẫm nhất định phải dạy dỗ cho người nhớ kỹ cả đời.

Hắn vẫn nhìn sự ngạo mạn của nàng như vậy, thật sự kỳ cục.

"Người thích thì cứ đánh, cần gì nói dài dòng lắm điều, ta cho người biết, kể tiếp ta sẽ không thốt một tiếng, nếu như ta hừ lên tiếng, ta đây sẽ bò quanh hoàng cung một vòng." Tả Phi Nhận chính là đầu mắt cùng hoàng huynh.

Bây giờ nàng cũng không phải là công chúa mà mọi người sùng ái một năm trước, một năm sau, nàng là người của thế kỷ 21, dũng khí, sẽ không khuất phục trước bất kỳ thế lực nào.

"Tốt, người nói !" Kể tiếp Tả Dận Hạo lại đem nàng đặt trên đùi, hung hăng quật xuống vài chục cái.

Trước sau quật xuống, ngay cả hấn cũng không nhớ rõ bao nhiêu cái, có lẽ là ba bốn mươi cái chẳng?

Trong lòng như bị gai đâm đau nhức, ánh mắt quét đến y phục mát mẻ lộ cả lưng của nàng, phía trên in hình năm ngón tay đỏ sẫm đã chuyển sang tím.

Đau không? Hắn rất muốn hỏi như thế, nhưng là không thể.

Hắn một lòng mềm, nếu nhận hắn yếu thế, như vậy nàng nhất định sẽ cười đến rụng răng, mà uy nghiêm của hắn cũng không còn.

"Đủ rồi..." Dừng sức một chút, lão đảo ngã trên mặt đất.

Đau quá, khoe miệng lạnh lùng, "Người muốn trách cứ ta tới khi nào? Ta là chó mèo của người sao? Ta là xuyên qua : muốn cái gì còn phải đợi người cho phép? Chẳng lẽ cuộc sống tự do của ta còn phải đợi người cho phép? Ta xuyên qua: mặc quần áo ít như vậy thì sao? E ngại mắt của người? Nếu như e ngại , người có thể lựa chọn không nhìn, không ai muốn cầu: van xin người để ánh mắt ở trên người của ta."

Tà Dận Hạo nghe nàng nói những lời này, chút áy náy lúc nãy đã biến mất hoàn toàn, bộ mặt vắn vẹo nghiêm trọng , tay nắm chặt, đốt ngón tay ‘ kéo kẹt kéo kẹt ’ vang.

"Nhận nhi, không được phép nói nữa, hắn là hoàng huynh của người, hiện nay hắn lại là đệ hạ, mau quỳ xuống nhận lỗi đi." Thái hậu nghiêm giọng, nếu như còn để Nhận nhi nói tiếp nữa sợ rằng hậu quả nghiêm trọng không thể tưởng tượng được.

"Đệ hạ tạm tha Nhận nhi, Nhận nhi có thể là nhất thời nhanh miệng nhục mạ đệ hạ, Nhận nhi còn nhỏ, trách phạt vừa rồi cũng đủ để Nhận nhi ghi nhớ." Thái phi cũng lên tiếng cầu tình , nhìn những đau đớn Nhận nhi vừa chịu đựng, tâm bà cũng đau chết mất.

"Đệ hạ, ta nghĩ công chúa chẳng qua là vô tâm mà thôi." Vẫn bàng quan Vu Vi Kỳ cũng giúp Tà Phi Nhận cầu tình .

"Đệ hạ, ngàn sai vạn sai đều là lỗi nô tì." Ý Vận anh anh khóc ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ném bom

"Ái phi, nàng không sai , đừng gánh tội thay nàng ấy." Tà Dận Hạo đau lòng muốn chết, ái phi vẫn quỳ xuống, ngày thường sao có thể làm cho nàng quỳ như vậy.

"Còn trẻ? Nàng đã 16, nên lập gia đình, Vận Nhi lúc nàng 14 đã vào cung rồi, 16 đã lên làm Hoàng quý phi, nàng ấy nếu biết lễ nghĩa bằng một nửa nàng, hoàng cung lại có thể trở nên náo loạn sao?" Tà Dận Hạo sảng giọng liếc về phía hoàng muội đang bị ngã xuống đất.

"Vậy sao? Nếu như ta biết điều bằng một nửa Vận nhi của người, ta còn được gọi là Tà Phi Nhận sao. Xin ngài nhớ rõ, ta là hoàng muội của người, không phải thê thiếp của người." Nàng là nàng, không thể nhập làm một với những người khác.

"Người xấu xa không thể dạy được nữa." Tức chết hắn, cho tới bây giờ cũng không biết nàng sẽ biến thành như vậy, xem ra gần đây đều là do hắn quản giáo không nghiêm.

"Đủ rồi, phụ vương đã chết, không cần người đến giáo huấn ta, giáo huấn cũng không tới phiên người, tự nhiên có mẫu hậu cùng mẫu phi." Thật là chịu đựng đủ rồi.

"Nhận nhi, đừng tranh cãi với hoàng huynh của người nữa." Thái hậu cảm thấy đau lòng, nhìn thấy quan hệ giữa con trai và con gái mình biến thành như vậy, lòng thật đau.

Mà hết thảy ngọn nguồn đều là do Ý Vận kia, nếu như không phải là nàng ta, quan hệ của hai người bọn họ đang tốt đẹp sao có thể căng thẳng như hôm nay chứ.

"Thùy Liên, Thủy Diệp mau lại đỡ công chúa , chúng ta trở về Từ Ninh cung." Một bên kéo tay của muội muội Thái phi, suy yếu đứng lên.

"Tỷ tỷ." Thái phi lo lắng vỗ vỗ tay Thái hậu.

"Không có chuyện gì, tất cả rồi sẽ tốt." Thái hậu đáp lời lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi, trong lòng cũng rõ, quan hệ hòa hợp từ trước đến hôm nay coi như tan vỡ.

"Nhi thần, nô tì (nô tỳ các nô tài) cung tiễn Thái hậu, Thái phi." Thanh âm to rõ chính tề ở phía sau họ vang lên.

"Ta không muốn ngồi trong hoàng cung, tới đây người hãy đem ta đuổi hoặc gả ra ngoài đi." Đi tới cổng vòm tròn, Tà Phi Nhận dừng chân, thanh âm trở nên mờ mịt mỗi một.

"Người muốn gả cho ai?" Tà Dận Hạo không chút suy nghĩ hỏi ngược lại.

"Hắn, Vu Vĩ Kỳ." Xoay người, Tả Phi Nhận khoe miệng câu khởi mị, mê hoặc cười báo thù, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc ngó chừng Tả Dận Hạo.

"Không phải là người rất ghét hắn sao?" Tả Dận Hạo ngược cứng lại.

"Chẳng lẽ hoàng huynh không biết ta ghét hắn nhưng cũng không muốn ở cùng hoàng huynh?" Tả Phi Nhận lại cười làm cho hắn không biết ra sao.

"Vĩ Kỳ, người nguyện ý cưới hoàng muội của trẫm làm vợ không?" Tả Dận Hạo trịnh trọng hỏi người đang đứng một bên Vu Vĩ Kỳ.

"Vi thần hết thảy nguyện ý nghe bệ hạ làm chủ." Vu Vĩ Kỳ ôm quyền, trong giọng nói nghe không ra tâm trạng gì.

"Nếu như người không muốn, ta sẽ giúp nàng tìm người khác" Tả Dận Hạo cho là hắn không muốn, cho nên đưa cho hắn một lựa chọn khác.

"Ta không phải là không thể gả cho hắn, hoàng huynh không cần tìm người khác giúp ta." Ánh mắt xẹt qua hoàng huynh rơi vào trên người Vu Vĩ Kỳ, rồi chuyển sang nhìn Hoàng quý phi trong ánh mắt chứa nhân nhạ nụ cười.

Tả Phi Nhận trong mắt hiện lên khinh miệt, giống như là nói, người hài lòng không? Đây chính là kết quả người mong đợi?

"Thần nguyện ý cưới công chúa làm vợ, có thể lấy được công chúa là phúc khí của thần." Tự khinh địch như vậy thoáng nhìn, Vu Vĩ Kỳ quyết định giúp nàng, bất kể là vì lý do gì, nhưng hắn biết mặc dù thoát nhìn nàng bốc đồng như vậy nhưng cũng không phải là người xấu, chẳng qua là ham chơi một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Sốt

Đau, đau quá, Liên Nhi, người nhẹ nhẹ chút..." Đau làm cho Tả Phi Nhận nhe răng trợn mắt.

"Công chúa, Liên Nhi đã rất nhẹ." Nhìn trên người công chúa có một vết đỏ hẹp dài, Thủy Liên nước mắt vừa rớt xuống, nàng hy vọng mình có thể thay công chúa chịu những vết đó.

"Công chúa, người còn có tâm tư nói đùa, Thủy Liên lo lắng muốn chết." Thủy Liên quỳnh lên nước mắt rơi xuống như mưa.

Tả Phi Nhận chịu không được liếc Thủy Liên một cái, nàng biết mình nói thêm nữa, cũng là vô dụng, nha đầu thích khóc như vậy đúng là hiếm có trên thế gian.

"Điệp nhi, người tới bồi thuốc cho ta, Liên Nhi người đi lấy chén canh hạt sen cho ta uống, đột nhiên ta thèm ăn canh hạt sen quá." Tả Phi Nhận khó khăn mở miệng.

"Vèo... Công chúa, ngài còn nói tham là tốt, xem ngài nói thêm ăn kia." Thủy Diệp không nể tình cười ra tiếng.

"Điệp nhi không được vô lễ, công chúa muốn ăn cái gì chỉ cần nói một tiếng, nô tỳ đi chuẩn bị ngay đây." Công chúa muốn ăn là tốt rồi, chỉ sợ công chúa không ăn.

"Điệp nhi, người đi lấy cho ta cái khăn lông lạnh lại đây." Sau khi đợi Thủy Liên đi, Tả Phi Nhận phân phó Thủy Diệp đang giúp nàng bồi thuốc.

"Khăn lông lạnh? Công chúa cần khăn lông lạnh làm gì?" Thủy Diệp dừng động tác bồi thuốc lại, ngẩng lên hỏi lại.

"Người đi lấy cho ta là được rồi, chuyện gì cũng đừng hỏi." Nếu để cho bọn họ biết, lại nghe bọn họ phàn nàn.

"Nô tỳ giúp công chúa thoa thuốc xong sẽ đi lấy."

"Ừm."

Nhắm mắt lại, không ngờ Thủy Diệp thoa thuốc lại dễ chịu như vậy, làm cho nàng không chống lại được cơn buồn ngủ, cứ thế nằm ngủ quên luôn.

"Công chúa, công chúa..."

"Công chúa tỉnh..."

"Không xong, Liên Nhi, công chúa nóng sốt, hơn nữa rất nóng."

"Mau truyền thái y."

"Ta đây giúp công chúa đem khăn lông đắp lên sau đi truyền thái y, mà người phải đi báo cho Thái hậu cùng Thái phi một tiếng, chúng ta chia nhau hành động."

"Nhưng ai ở đây coi chừng công chúa?"

"Ta đi gọi ma ma đến trông chừng công chúa."

"Được rồi!"

Lúu rúu âm ỉ, Tả Phi Nhạn muốn mở mắt ra mà không mở được, hình ảnh người khác cứ mờ mờ lơ lửng, nàng muốn ngăn cản Thủy Liên cùng Thủy Diệp, thế nhưng cổ họng như có gì chặn lấy, nói không ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai nàng vội vàng vàng rời đi tầm cung của nàng.

"Công chúa? Trời ơi, làm sao nóng như vậy?" Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai Tả Phi Nhạn, nàng không nhận ra là ai, nhưng nghe rất quen thuộc.

"Tại sao không có ai ở đây chăm sóc người? Thủy Liên cùng Thủy Diệp đâu? Khăn lông nóng như vậy, cũng không có ai đi đổi khăn lạnh, may nhờ ta tới đây liếc mắt nhìn." Tiếng nói trầm thấp giống như oán trách, vừa giống như yêu thương nàng, Tả Phi Nhạn ngực ầm ập, lâu rồi không có ai quan tâm nàng như vậy.

Ở thế kỷ 21, nàng rất muốn bỏ mẹ quan tâm đến nàng như vậy, nhưng bọn họ không quan tâm gì đến nàng, chỉ mãi lo kiếm tiền, hội hè tiệc tùng, từ nhỏ đã vất nàng cho người ở chăm sóc.

Ở phương diện vật chất nàng chưa bao giờ thiếu thốn thứ gì, nhưng ở phương diện tình cảm thì cho đến giờ nàng cũng chưa được hưởng qua tình cảm ầm ập như vậy.

Hiện tại, có người quan tâm nàng như vậy, nàng rất muốn biết người đó là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nguồn nhảy chương mời các bạn theo dõi chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hoàng quý phi ghen

"Không xong, bệ hạ không xong, bệ hạ. . . Không xong... Đã xảy ra chuyện... Đã xảy ra chuyện..." Tiếng nói vội vàng hấp tấp ở ngoài điện vang lên.

"Cuống quýt cái gì? Trẫm không sao?" Thanh âm hơi tức giận của Tả Dận Hạo từ bên trong truyền ra.

"A, bệ hạ là nô tài nói sai." Người vừa tới quỳ gối trước mặt Tả Dận Hạo, đầu cúi thấp, mái tóc hoa râm rơi ở sau lưng.

"Dư công công, có phải thân thể của mẫu hậu không thoải mái?" Tả Dận Hạo thấy người tới là thái giám bên mình Thái hậu, cho nên khăn trương hỏi thăm.

"Thưa bệ hạ, Thái hậu nương nương thân thể vẫn tốt, là công chúa, sau khi công chúa từ cung Triều Dương trở về sốt cao không giảm." Dư công công vừa thờ gấp vừa nức nở nói.

"Công công xin đứng lên, thân thể già yếu của người không tốt, từ từ nói, hoàng muội làm sao? Làm sao lại sốt cao không giảm?" Tả Dận Hạo từ trên giường ngồi bật dậy.

"Tạ bệ hạ, cung nữ ở cung Lục Diệp hồi báo, công chúa từ cung Triều Dương trở về người uể oải, sau đó sốt cao không hạ." Dư công công đứng lên dùng khước mắt liếc thấy thần thái lo lắng trên mặt bệ hạ, xem ra Thái hậu nói không sai, đem tin tức nói cho bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ ngồi không yên.

"Bệ hạ, cẩn thận một chút." Thanh âm mềm mại, kéo ống tay áo của Tả Dận Hạo.

"Vận Nhi, ta muốn đi xem hoàng muội, đến gặp người sau." Tả Dận Hạo tay Ý Vận, hơi xin lỗi nói, tiếp theo vội vàng đi ra ngoài điện.

"Bệ hạ... Bệ hạ, người. . . Người còn chưa ăn cơm trưa đâu?" Trên mặt Ý Vận hiện lên mắt mát.

"Vận Nhi, buổi tối trầm trở lại sau." Thanh âm lo lắng xa xa truyền đến.

"Vâng nô tì chờ ngài..." Ý Vận biết, lời nói này chắc chỉ là hình thức, tối hẳn sẽ không quay lại nữa, hẳn rất coi trọng Tả Phi Nhạn, còn hơn cả nàng, chẳng qua là người khác chưa nhận ra mà thôi.

"Vậy lão nô cũng cáo lui." Dư công công lui đứng thẳng: lập đến một bên rất nhún nhường nói.

Dư công công đem tất cả phản ứng của Hoàng quý phi thu hết vào mắt, trong mắt hiện lên chế cười, hẳn đã hầu hạ qua tiên hoàng, từng chiếu cố bệ hạ hiện nay, hiện tại lại là trợ thủ đắc lực bên người Thái hậu, chỉ bằng một Hoàng quý phi, hẳn còn không để vào mắt, huống chi gia tộc của Hoàng quý phi này đã xuống dốc, nếu không có bệ hạ cùng tây Thái phi che chở, Thái hậu cùng đông Thái phi còn lưu nàng đến hiện tại?

Nếu như không phải là nàng, thì công chúa được sủng ái lại bị hoàng thượng trách phạt sao? Đau lòng chết hẳn, Tiểu công chúa khả ái hoạt bát như vậy, hiện tại chịu lấy ốm đau hành hạ.

Ý Vận rõ ràng cảm nhận được ánh mắt bất mãn cùng hận ý của Dư công công, những thứ nô tài đó nàng ta không thèm để ý, nàng ta để ý chính là việc hoàng thượng bỏ nàng ta lại.

Nàng ta thật hận sự tồn tại của Tả Phi Nhạn, rõ ràng nàng không đẹp, không biết điều, không nghe lời, rõ ràng không có nàng hoàng cung mới yên tĩnh, thế nhưng tại sao nàng lại nhận lấy toàn bộ yêu thương của mọi người.

"Nương nương, có phải chúng ta nên đi tìm Tây Thái phi hay không?" Lục Nhi phẫn hận nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Dư công công.

"Cũng tốt!" Hôm nay, chỉ có bác có thể giúp nàng.

"Mị nhi, người đi chuẩn bị chút ít hoa mai cao, Lục Nhi người hãy đi vào sửa soạn cho ta, đổi lấy một bộ y phục màu sắc âm đạm, trang điểm lại cho ta sao cho trông nhợt nhạt một chút." Trong lòng tính toán tỷ nữa gặp bác nên nói như thế nào, cũng không quên phân phó Lục Nhi phải trang điểm như thế nào.

Cùng nàng đầu, không có cửa đầu, trong mắt hiện lên âm tàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đóng cửa không gặp

"Mẫu hậu, để cho ta vào xem một chút." Tả Dận Hạo cố gắng kìm nén ý nghĩ muốn phá cửa xông vào, liên tục đập cửa.

"Hoàng nhi, người còn biết tới thăm hoàng muội người à?" Thanh âm thân nhiên của Thái hậu từ bên trong truyền ra, làm cho người ta nghe không ra giận dữ.

"Mẫu hậu, nhi thần biết mình sai rồi, người hãy để cho ta vào xem hoàng muội một chút." Dọc theo đường đi tới cung Lục Diệp, không ngừng nghe nói hoàng muội sốt cao không ngừng, lại nghe nói nơi bị đánh bị nhiễm trùng nặng.

Đều do hắn, nếu như không phải là hắn hạ thủ nặng như vậy, hoàng muội cũng không phải chịu khổ như vậy, hiện tại, hẳn hối hận muốn chết, chỉ hận không thể gánh chịu đau khổ thay hoàng muội.

Trong lòng vô hạn phiền muộn đau đớn, hắn không biết đây là cảm giác gì.

"Hoàng nhi, không phải là mẫu hậu nói người, người thân là vua một nước, lại không tha thứ chuyện nhỏ được, vậy thì làm sao quản được việc trong thiên hạ đây? Chuyện ở hậu cung vốn nên để hoàng hậu giải quyết, hôm nay người còn chưa có lập hậu, vậy nên mẫu hậu giúp người quản lý. Hôm nay người lại vì Nhạn Nhi vào cung Triều Dương nghịch ngợm mà xử phạt như vậy, nếu hôm khác, Nhạn Nhi xông vào tắm cung của người gây rối loạn, có phải người sẽ lôi Nhạn Nhi ra ngo môn chém đầu rắn đe hay không? Người thật làm cho mẫu hậu thất vọng." Thanh âm thương yêu ai oán của thái hậu truyền ra, lọt vào trong tai Tả Dận Hạo làm cho hắn có cảm giác như bị kim châm.

Đúng vậy! Nếu ngày khác Hoàng muội rối loạn giống như lời mẫu hậu nói không biết hẳn có đem nàng đi chém đầu hay không đây?

"Mẫu hậu..." Tả Dận Hạo nghĩ ngăn cản mẫu hậu tiếp tục nói thêm gì nữa, hắn biết mình sai rồi, hắn không nên hành động theo cảm tính.

"Mẫu hậu dạy dỗ đúng, nhi thần ghi nhớ." Tả Dận Hạo kính cẩn cúi đầu ôm quyền nghe theo từng lời nghiêm dạy của thái hậu.

"Thái hậu, công chúa mới vừa rồi đã tỉnh lại." Trong điện truyền ra tiếng Thủy Liên.

"Vậy sao?" Thái hậu giọng nói vừa chậm, trong ánh mắt phiếm nước.

"Nhưng là, nhưng là..." Thủy Liên trở nên ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào cho phải.

"Nô tỳ lớn mật. Ở trước mặt thái hậu còn dám ấp a ấp úng." Dư công công lớn tiếng giáo huấn.

"Công chúa nói, ngài đừng trách phạt bệ hạ nữa, công chúa còn nói đùa là nàng ham chơi, mới làm cho bệ hạ tức giận, bệ hạ trách phạt là đúng, hơn nữa tạ ơn bệ hạ tới thăm nàng." Thủy Liên không thấp không cao mang theo khăn trương thanh âm chậm rãi truyền vào tai Tả Dận Hạo, hẳn cảm giác lòng trùng xuống.

Hoàng muội hận hấn, mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng là không muốn gặp hấn, hấn biết...

"Hoàng nhi nghe thấy rồi chứ? Nhận nhi không muốn gặp nguoi." Thái hậu thần nhiên nói.

Trầm mặc một lúc, thanh âm mỗi một của Tả Dận Hạo truyền đến, "Nhi thần biết."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thái y hoàn mỹ như tiên

Công chúa, ngài nhìn đủ chưa đó?"

"Không có, chưa nhìn đủ." Đối với những vật yêu thích, nhất là con người, Tả Phi Nhận nàng không dễ dàng buông tha khi có cơ hội xem xét, nếu có thể, nàng sẽ chiêm lấy làm của riêng.

"Công chúa..." Thủy Diệp nhỏ giọng gọi.

Trời ạ, công chúa lúc nào cũng mê mẩn nhân, sao lại chọn đúng lúc này nổi lên sắc tâm cơ chứ?

Không thể phủ nhận là vị thái y này thật hoàn mỹ không giống như người thường. Nhưng cũng không được vì thế mà bỏ quên thân thể mình chứ?

"A? Làm sao kéo? Thủy Diệp nguoi gọi ta?" Tả Phi Nhận ngờ ngác hỏi, mắt không chớp vẫn dán trên người mỹ nhân.

"Công chúa, nước miếng chảy ra ." Thanh âm mang ý cười nhắc nhở, nghe không ra là nói đùa hay nói thật.

"A? Có thật không? Thủy Diệp mau lấy khăn ra lau giúp ta." Thật đáng chết, làm sao lúc này lại chảy nước miếng? Thật là làm mất thể diện ở trước mặt mỹ nhân. Thật đáng chết, Tả Phi Nhận ảo não nghĩ, phân phó Thủy Diệp lấy khăn.

"Công chúa..." Thủy Diệp kỳ quặc hỏi, đưa tay lau mồ hôi trên trán, thật là bị công chúa chọc tức, thái y rõ ràng ở trên chọc nàng, nhắc nhở nàng nên tỉnh lại, thế nhưng nàng vẫn mang khăn ra cho công chúa.

"Ồ, không có nước miếng, nguoi gạt ta..." Đầu ngón tay chỉ vào vị "thái y hoàn mỹ như tiên" đang đứng trước mặt.

"Công chúa, nếu như ta không nói như vậy, nguoi có tỉnh lại hay không?" Nháy mắt mấy cái hỏi ngược lại.

"A, cái này, cái kia..." Đúng nha! Nếu như hấn không nói như vậy, khẳng định nàng còn đang chìm đắm vào việc ngắm nhìn hấn, đều do hấn, rõ ràng là nam nhân, tại sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy, ai oán liếc hấn một cái.

Thật là, hết cách với việc nhìn chăm chăm của công chúa, thái y chỉ có thể ngậm sớ sớ lỗ mũi, thầm nghĩ công chúa trước mặt thật đáng yêu, hơn nữa không nghĩ thái độ của nàng làm cho hấn thấy có chút mất mát.

"Nguoi tên là gì?" Cũng không biết hấn tên gọi là gì, Tả Phi Nhận vô tư hỏi, không để ý đến mặt mũi vì sốt cao mà đỏ bừng lên.

"Mộc Thanh Phong." Thanh âm như gió lọt vào tai.

"Tên rất hay..." Nguoi như tên, mờ mịt giống như một trận gió.

"Ta công chúa tán thưởng, vậy công chúa có thể để thần chuẩn đoán bệnh được chưa ạ?" Tới tẩm cung của công chúa cũng có mấy canh giờ, nhưng vị

công chúa này dường như đã quên để hấn khám bệnh.

"Chờ một chút nữa có được không?" Bối bối, Tả Phi Nhạn cò kè mặc cả, còn làm nũng lòi kéo ống tay áo của Mộc Thanh Phong.

"Nhạn nhi không được vô lễ..." Mới vừa bước vào Thái hậu nghiêm giọng quát.

"Mẫu hậu..." Tả Phi Nhạn bắt đầu lầm bầm, nhưng tay không buông khỏi ống tay áo của Mộc Thanh Phong.

"Thanh Phong thỉnh an Thái hậu." Mộc Thanh Phong hướng Thái hậu khom người chào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Không để ý đến hấn

"Thanh Phong, một thời gian rồi ai gia không thấy ngươi, luôn thắc mắc, khoảng thời gian vừa rồi ngươi đi đâu?" Thái hậu đỡ Mộc Thanh Phong dậy, vỗ vỗ tay của hấn, ánh mắt nhu hòa.

"Thanh Phong tạ ơn Thái hậu ưu ái, gần đây đi núi Từ Linh một chuyến." Mộc Thanh Phong khiêm tốn đáp lời.

"Mẫu hậu, các người quen nhau?" Tả Phi Nhạn nghi ngờ nhìn bọn họ nói chuyện.

"Nhạn nhi chẳng lẽ không biết?" Thái hậu hỏi ngược lại.

"Ta không nhận ra, hôm nay không phải là lần đầu tiên gặp mặt sao?" Chẳng lẽ trước kia đã gặp mặt? Trong trí nhớ hình như không có người nào như vậy.

"Nhạn nhi, trước kia không phải là ngươi luôn bám theo Thanh Phong sao? Còn bảo hấn dẫn ngươi đi núi Từ Linh chơi." Thái hậu cho là nàng lại muốn đùa dai.

"Ngươi không nhớ ta sao?" Mộc Thanh Phong hơi có vẻ khấn trương hỏi thăm.

"Không phải là hôm nay chúng ta mới gặp mặt sao?" Khiến cho thật giống như nàng hấn là biết.

"Đúng a!" Có lẽ thật quên mất, không biết trong một năm này nàng đã xảy ra chuyện gì?

"Thanh Phong, nhạn nhi thân thể như thế nào?" Thái hậu quan tâm hỏi Mộc Thanh Phong.

"Công chúa thân thể không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh tâm an dưỡng, mấy ngày nữa sẽ tốt." Mộc Thanh Phong từ trong ngực lấy ra một bình bạch ngọc, đưa cho Thủy Diệp rồi dặn dò mấy câu.

"Vậy thì tốt."

"Hấn? Không phải là bảo hấn đi rồi sao." Hừ... Đáng giận, nghĩ đến hấn tự nổi giận trong bụng, thế nhưng trước mặt bao nhiêu người làm trò như vậy, làm cho nàng mất hết thể diện.

"Nhạn nhi, ngươi thật hận hoàng huynh ngươi?" Thái hậu biết nàng nổi nóng, cho nên theo suy nghĩ của nàng hỏi.

"Hận không chỉ là hận, mà còn muốn rút gân, lột da, uống máu hấn. Không cho mọi người nhắc đến hấn nữa..." Tả Phi Nhạn phẫn hận nói, bộ dạng thật giống như đang lăng trì Tả Dận Hạo.

"Ôi, hóa ra là như vậy!" may mà bà không đắc tội với bảo bối Nhạn Nhi, nếu không bị nàng cừu hận cũng không hay, cả những người khác cũng có suy nghĩ giống như thái hậu, may mà không đắc tội với công chúa, nếu không thì chết cũng rất thê thảm.

Bệ hạ đáng thương, mọi người đều trầm mặc cầu nguyện thay cho Tả Dận Hạo.

"Công chúa, tâm tình không nên quá kích động, người sốt cao còn chưa hạ, nên ngủ thêm một giấc" Mộc Thanh Phong nhẹ nhàng ép buộc nàng nằm xuống giường, còn thả trên chân nàng một đồ vật lạnh lạnh.

"Đây là cái gì?" Tả Phi Nhạn vốn là muốn nói hấn lớn mật, nhưng do lòng hiếu kỳ mà lực chú ý tập trung hết vào cái chân.

"Đây là hân ngọc ta mang từ núi Từ Linh về, dùng để hạ sốt rất tốt." Mộc Thanh Phong cười nhẹ nhàng, làm cho nàng an tâm.

Chỉ một lát sau, tiếng hít thở đều đều đã truyền ra từ màn lụa màu tím

"Thanh Phong, người cùng ai gia qua chỗ thái phi ngồi nói chuyện một chút, kể xem trong một năm này người đã đi đến những đâu, ở đây đã có Thủy Liên cùng Thủy Diệp trông nom." Thái hậu thân mật kéo tay Thanh Phong đi ra ngoài.

"Thái hậu, Thái phi, tổn thương trên người Nhạn Nhi là do bệ hạ gây nên sao?" Trong đầu vẫn quanh quẩn hình ảnh nàng bị đau ngồi mà cũng nhe răng trợn mắt, làm hấn đau lòng không sao chịu nổi.

"Đúng vậy! Cũng không biết Hoàng nhi bị sao nữa, thôi không nói chuyện bọn họ nữa, kể chuyện của người đi. Từ nay về có định đi nữa không?" Thái hậu tha thiết nhìn Mộc Thanh Phong.

"Không đi!" Nhất thời cũng không biết đi đâu nữa, có lẽ đã mệt mỏi, cũng có khi do có chuyện khác thú vị chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Là mộng hay là thật

"Hoàng huynh biết người đau, hoàng huynh cũng không muốn người phải chịu khổ như vậy, không có người vui vẻ quấy rối ở trước mặt ta, cảm giác cuộc sống tựa như thiếu đi một chút gia vị, người phải mau mau khỏe lại mới được."

"Hoàng huynh không cho phép người hận hoàng huynh, giận ta cũng được, nhưng không bao giờ được hận ta."

"Hoàng huynh thề với người, sau này không bao giờ ... đánh người nữa, nếu như chuyện này phát sinh lần nữa, ta sẽ bị thiên lôi đánh!" Tả Dận Hạo nói những câu tâm huyết, thề độc.

Lông mi nhẹ nhàng rung động, Tả Phi Nhạn không biết, cảnh tượng trước mắt là mộng hay là thật.

Nghe thấy hấn nói ra những lời tâm huyết, thật ra mặc dù nàng bị hấn làm cho mất thể diện trước nhiều người như vậy, nhưng nàng không hận hấn, chỉ là có chút tức giận, có chút không phục.

Mi mắt mở ra, một tầng tầng nước tràn ngập trong mí mắt.

"Nhạn nhi đừng khóc." Tả Dận Hạo khi thấy Nhạn nhi khóc, hấn cảm thấy như tim bị khoét một lỗ, luống cuống lấy tay lau nước mắt cho nàng.

"Đây nhất định là mộng, nhất định là mộng, hoàng huynh không la mắng ta, vẫn xem ta là hoàng muội, xem ra ta còn đang ngủ." Khi nghe thấy câu cuối cùng hấn nói, nàng lại một lần nữa cảm thấy đây nhất định là cảnh trong mộng.

Nhất định là Mộc Thanh Phong đã để lại được liệu gì đó làm nàng còn chưa tỉnh được, tay quơ quơ muốn xác định xem là thật hay giả.

"Ai..." Nhẹ nhàng mà thờ dài.

"Đây không phải là mộng, Nhạn nhi..." Trong giọng nói hiển thị rõ bất đắc dĩ, Tả Dận Hạo không biết giải thích thế nào.

"Vậy người cứ coi như đang ở trong mộng đi, nằm xuống ngủ tiếp, tốt không còn sốt nữa." Sờ sờ cái trán của nàng, nhiệt độ đã trở lại bình thường, chẳng qua là sắc mặt của nàng thoát nhìn còn hơi có vẻ tái nhợt.

Sau đó, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, hai hàng mi khẽ hợp lại như thiên sứ chậm rãi thu cánh.

Tiếp tục đánh cờ cùng Chu Công, nàng khẽ xoay người tìm tư thế thích hợp nhất để ngủ, sao cho cái mông bị đánh đau không chạm xuống dưới giường.

"Bệ hạ, bệ hạ..." Thanh âm nhỏ từ bên ngoài màn lụa vọng vào.

"Chuyện gì?" Sau khi nhìn thoáng qua nàng ngủ, Tả Dận Hạo rón rén vén màn lụa đi ra.

"Thái hậu tìm ngài." Dư công công cúi đầu đứng ở một bên.

"Mẫu hậu có nói là chuyện gì không?" Tinh táo hỏi thăm.

"Mộc công tử hồi cung, Thái hậu mời ngài đến ôn chuyện."

"Vậy sao, người đi trước dẫn đường đi." Mộc Thanh Phong là một người bạn tốt khác của hấn, cũng là đứa cháu mà thái hậu thương yêu nhất

Chương 21: Lập hậu

"Mẫu hậu!" Tả Dận Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ, không thể giải thích được, với sự thay đổi thái độ của Thái hậu hẳn không biết phải cư xử sao cho phải.

"Mẫu hậu trước tiên người cho gọi nhi thần đến là có chuyện gì?" Hần rất biết nghe lời, ngồi ở phía ngoài.

"Vi thần Mộc Thanh Phong bái kiến bệ hạ." Mộc Thanh Phong từ trên ghế đứng lên hành lễ với Tả Dận Hạo.

"Thanh Phong miễn lễ, một năm qua thế nào? Thân thể có khỏe không?" Hần vẫn nhớ Thanh Phong rời kinh thành đi, lúc đó thân thể còn bị bệnh nặng, sợ đi ở lại núi Từ Linh một năm là để điều dưỡng thân thể, trên núi Từ Linh được liệu trân quý nào cũng đều có sẵn.

"Tạ bệ hạ quan tâm, Thanh Phong thân thể tốt lắm." Trải qua một năm điều dưỡng, thân thể của hắn đã tốt hơn rất nhiều, thi thoảng chỉ bị ho nhẹ mà thôi.

"Vậy thì tốt, lúc người quay về phủ, mang ít thiên sơn tuyết liên về bồi bổ đi." thoát nhìn Hần vẫn là gầy yếu như vậy, thật làm cho Tả Dận Hạo có chút lo lắng.

"Tốt lắm, tốt lắm, anh em các người đừng thảo luận chuyện đó nữa. Đến, ai gia có việc muốn thương lượng với các người." Thái hậu nhìn về thái phi ra hiệu, Thái phi lập tức phân phó người đem tất cả cửa điện đều đóng kỹ, người không liên quan cũng cho lui ra ngoài hết.

"Hoàng nhi, người ngồi xuống trước." Nhi tử này từ khi đến vẫn ngồi ở kia, làm bà phải gọi hắn lại gần.

"Mẫu hậu hay là nói trước đi!" Thấy mẫu hậu gọi hắn ngồi xuống, làm hắn có cảm giác bất an.

"Muội muội này! Người xem hoàng nhi, ai gia bảo hắn ngồi xuống mà hắn cũng không nể mặt ta, xem ra hắn thật không coi ai gia ra gì, muội muội nhi! Người nói xem ta làm thái hậu nhưng xem ra một chút quyền lực cũng không có!" Thái hậu làm như thương tâm, dựa hẳn vào bả vai thái phi khóc, khăn tay đã thấm ướt một nửa.

"Bệ hạ, người nhìn tâm nhìn thái hậu khóc như thế sao?" Thái phi không đành lòng cầu tình, lúc nào bọn họ rơi vào tình cảnh như thế này cũng đều là thái phi mở miệng cầu tình..

"Mẫu phi..." Đối mặt với sự mềm yếu của thái hậu. Tả Dận Hạo cũng không đành lòng, đành chiều theo ngồi xuống.

"Bác, ngài đừng khóc, Dận Hạo đã ngồi xuống." Mộc Thanh Phong khẽ mỉm cười, tức thời đi ra ngoài nói chuyện cùng hai bà.

Chỉ khi không có người ở bên cạnh, Thanh Phong mới có thể gọi thẳng tên của Tả Dận Hạo.

"Hừ... Các người cũng có cùng ý tưởng đen tối." Thái hậu tính trẻ con hừ nói, lấy khăn ướt ra, trên mặt ráo hoảnh không có lấy một giọt nước mắt.

"Cũng biết mẫu hậu già khóc, mà mẫu phi cùng Thanh Phong nhất định là đồng lõa." Mỗi lần cũng là như vậy, mà hắn cũng không có biện pháp chống lại màn này của mẫu hậu, đều bị khuất phục đầu hàng, nếu có hoàng muội ở đây hoàng muội sẽ giúp hắn.

"Hoàng nhi, con cũng đến tuổi lập hậu rồi đó." Thái hậu vô tư nói ra một câu mà có thể làm cho người khác đông cứng, Tả Dận Hạo lấy không thể tin được ánh mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm mẫu hậu, hẳn không có nghe lầm chứ? Hần chưa từng có nghĩ tới!

Chương 22: Chưa muốn lập hậu

"Mẫu hậu, nhi thần còn chưa nghĩ lập hậu." Tả Dận Hạo không chút suy nghĩ cự tuyệt, cho tới bây giờ hắn cũng chưa nghĩ muốn lập hậu sớm như vậy.

"Hoàng nhi, tuổi người không còn nhỏ, nên lập hậu." Thái hậu không buông tha giọng nói bá đạo ép buộc.

"Mẫu hậu, nhi thần mới hai mươi một thôi, trong cung cũng đã lập quý phi cùng với quý nhân, sau này lập hậu cũng được." Hần là người trong cuộc còn không gấp, sao người ngoài cuộc như mẫu hậu lại gấp vậy chứ?

"Hai mươi mốt? Ngươi cũng biết ngươi đã hai mươi mốt sao? Nhớ năm đó phụ vương ngươi bằng tuổi ngươi bây giờ thì ngươi cũng đã được một tuổi, mà hoàng hậu cũng đã được lập ba năm, ngươi còn mặt mũi nói ra những lời đó sao?." Thái hậu tức giận, mình mắt công nuôi dưỡng nhi tử lớn bằng từng này mà lại đi cãi lời bà.

"Mẫu hậu, nhi thần không dám so sánh với phụ hoàng, phụ hoàng công đức vĩ đại, nhi thần làm sao bằng được." Phụ vương bằng tuổi hần bây giờ, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần đã đầy đủ, còn chưa kể đến những cung nữ không có danh phận, cùng với những cô gái ở dân gian có quan hệ tình cảm với phụ vương.

Nghĩ đến đây Tả Dận Hạo cảm thấy xem thường, hần vẫn không đồng tình với tính phong lưu của phụ vương. Dù sao hiện tại phụ vương đã chết, hần cũng không muốn nói nhiều làm gì.

"Tỷ tỷ bớt giận (bác đừng nóng giận.)" Thái phi cùng Mộc Thanh Phong đồng thời an ủi thái hậu đang tức giận.

"Dận Hạo..." Mộc Thanh Phong dùng ánh mắt ý bảo Tả Dận Hạo không nên nói thêm nữa.

"Là nhi thần không đúng, mẫu hậu đừng tức giận." Đầu tiên Tả Dận Hạo hạ giọng nói, hần sợ mình nói gay gắt thêm nữa sẽ làm mẫu hậu tức chết.

"Hoàng nhi, ngươi thật không nghĩ đến việc lập hậu? Là vì Hoàng quý phi Ý Vận kia sao?" Bà phải sớm nghĩ đến việc hoàng nhi kiên quyết không lập hậu là do Ý Vận kia.

"Mẫu hậu làm sao lại nghĩ đến Vận Nhi?" Có một nửa nguyên nhân là bởi vì nàng, nhưng còn có một nửa ngay cả chính hần cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy chưa tìm được người thích hợp cho ngôi hoàng hậu.

"Xem kia, quả nhiên là nàng!" Thái hậu ngồi thẳng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

"Hoàng nhi, không phải là mẫu hậu xem thường nàng, mà bởi vì nàng ta thật sự không xứng đáng ngồi lên ngôi vị hoàng hậu. Hôm nay, nàng được sắc phong là Hoàng quý phi mẫu hậu cũng không có ý kiến, nhưng nếu là hậu vị thì tuyệt đối không thể là nàng ta được." Một tiểu thư mà gia tộc đã xuống dốc, nghĩ muốn ngồi lên ngôi hoàng hậu sao, thật là nằm mơ.

Nếu như không phải có tây thái phi làm chỗ dựa vững chắc cho nàng ta, thì bà đã đem nàng ta biếm vào lãnh cung từ lâu rồi, nếu không phải vì nàng ta thì vì sao Hoàng nhi không chịu nạp phi lập hậu đây? Tự nhiên cảm thấy thù nàng ta?

"Mẫu hậu, tại sao không thể là Vận Nhi? Vận Nhi có cái gì không tốt? Thân thể nàng trong sạch, giỏi ca múa, ôn nhu thiện lương, hưởng chi tở tiên còn lập được công cao." Tả Dận Hạo chính là nghĩ không ra, vì sao mẫu hậu lại chán ghét Vận nhi như vậy.

Từ sau khi Vận Nhi tiến cung, mẫu hậu vẫn ghét nàng, còn gây khó khăn khắp nơi, mặc dù Vận Nhi không có kẻ lại, nhưng là hần biết, cho nên mới phải hạ lệnh cấm không cho bất kỳ ai đến cung Triều Dương.

"Hoàng nhi, ngươi chẳng lẽ không biết đám cưới của hoàng tộc là dựa trên cái gì sao?" Thái hậu dùng ánh mắt sắc bén nhìn hần, "Đúng, là lợi ích, không có cuộc hôn nhân nào mà lại không dựa trên lợi ích cả."

"Ngươi cho rằng mẫu hậu ngươi cùng phụ vương ngươi là yêu nhau mà lấy nhau sao? Sai rồi, đó là do ở sau lưng mẫu hậu có người hậu thuẫn, đem lại lợi ích lớn lao cho phụ vương ngươi. Hoàng nhi, đừng trách mẫu hậu nói chuyện lòng dạ ác độc, ngươi thân là người hoàng gia, ắt hẳn phải hiểu được đạo lý này chứ." Từng lời nói thật lòng của Thái hậu làm vỡ nát ảo tưởng của Tả Dận Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuyển đề tài

Mẫu hậu, tại sao lần nào người cũng nhắc lại chuyện này với nhi thần vậy?" Hần không muốn nhắc đến, thế nhưng mẫu hậu luôn có biện pháp để nhắc lại cho hần nhớ.

Hần luôn mơ ước có một cuộc sống giống như người bình thường, yên yên ổn ổn, muốn được yêu thương hết mình, dù là một tình yêu đau khổ nhưng hần vẫn mong muốn.

Nhưng là hần không có được điều đó, hần sinh ra trong gia đình đế vương, hần phải gánh vác thiên hạ trên vai, sinh ra đã có bốn phận của một đế vương, cho nên hôn nhân của hần luôn là đặt lợi ích lên trên, là một cuộc hôn nhân giúp hần củng cố địa vị thật vững chắc.

Trên mặt Tả Dận Hạo lộ ra thống khổ cùng với không cam lòng.

"Ta thật hâm mộ ngươi." Nhìn thần thái tiêu dao tự tại của Mộc Thanh Phong hần thật hâm mộ.

"Hoàng nhi người không nên hâm mộ Thanh Phong." Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình.

Tựa như Thanh Phong, bề ngoài nhìn tưởng như hần không có chuyện gì phải lo nghĩ, nhưng là từ nhỏ đã bị bệnh nặng, làm cho thân thể hần luôn yếu đuối hơn người bình thường, Thái hậu vô hạn đau lòng nhìn người cháu mà mình yêu thương nhất này.

"Biểu ca, ta thật hâm mộ người, ta hâm mộ người có thể đi mọi nơi, mặc dù là cuộc sống ở núi Từ Linh" Mà hần, giống như là bị vây ở trong hoàng cung vậy.

"Biểu đệ, người không nên hâm mộ ta, người có trách nhiệm của người, người có hạnh phúc của người." Mộc Thanh Phong trong lòng hiện lên chút khó sở, biểu đệ khổ, hần đều biết, ghi ở trong lòng, tuy nhiên hần cũng không có cách để giúp.

Thân thể hần gầy yếu, không thể thay thế biểu đệ ra chiến trường giết địch, không thể thay thế biểu đệ đi thám thính tình hình trong nước, chỉ có thể sống ở viện thái y, bắt mạch kê đơn thuốc.

"Hạnh phúc? Hạnh phúc ở nơi đâu?" Hần không biết ở đâu, hần cũng không biết mùi vị của hạnh phúc là như thế nào.

Nhìn biểu huynh phong thái tuấn nhã, hoàn mỹ như trích tiên, hần cảm giác như không thật nên hần muốn tìm hiểu.

"Mẫu hậu, chuyện lập hậu sẽ dễ cho người làm chủ! Nhi thần tuyệt sẽ không nhúng tay." Đúng vậy: nên lập! Đúng vậy: nên lập! Dù sao sớm muộn gì cũng phải lập, nếu để đó hần sẽ vẫn bị thúc giục thả rằng lập luôn đi, có như vậy hần sẽ đỡ đi một chuyện phiền não.

"Hoàng nhi, mẫu hậu còn có một việc muốn thương lượng với người, đó là về hôn sự của Nhạn nhi." Thái hậu bỏ qua thái độ chán nản của hần, trực tiếp đi vào đề tài tiếp theo.

"Hôn sự của Nhạn nhi?" Một hồi chuông báo động lại vang lên trong lòng Tả Dận Hạo, không phải chỉ mình hần mà Thái phi cùng Mộc Thanh Phong đều nhìn về phía Thái hậu.

"Tỷ tỷ, hôn sự của Nhạn Nhi là sao?" Thái phi khản trương hỏi thăm, nàng cũng chưa nghe tin tức gì về việc hôn sự của Nhạn Nhi.

"Ta cảm thấy gả Nhạn nhi cho Vu Vi Kỳ là quá sớm, cho nên muốn lùi chuyện hôn sự này lại." Bởi vì trong lòng bà đã có người khác thích hợp hơn, khóe miệng tràn ra một nụ cười không dễ phát hiện.

"Có phải trong lòng mẫu hậu đã chọn được người khác tốt hơn?" Khóe miệng thái hậu hơi mỉm cười, đều bị Tả Dận Hạo nhận ra.

Là hần biết, mẫu hậu gọi hần đến nhất định là không có chuyện tốt. Xem ra hết thảy đều bị mẫu hậu nắm trong tay, Tả Dận Hạo trong lòng không khỏi chua xót, buồn bực, khóe miệng hiện lên cười khổ.

"Ta cảm thấy Thanh Phong càng xứng đôi với Nhạn nhi." Một bình tĩnh, một hiếu động, một đôi như vậy đặt chung ở một chỗ, mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy xứng đôi rồi.

"Không thể!" Chưa kịp suy nghĩ Tả Dận Hạo đã buột miệng phản đối, lần này, hần sẽ không dễ dàng đáp ứng nữa, hôn sự của hần đã qua loa rồi, hôn sự của Nhạn nhi không thể vội vàng như vậy được. Hần không thể để cho Nhạn Nhi hận hần thêm một lần nữa, một lần ném mùi vị đó là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tả Phi Nhạn gặp ác mộng

Chương 24:

"Hoàng nhi là có ý gì?" Thái hậu bắt đầu tức giận.

"Nhạn nhi còn nhỏ, không thể lập gia đình." Hần kiên quyết không đồng ý Nhạn nhi lập gia đình.

"Hoàng nhi, chẳng lẽ người đã quên? Không phải là người để cho mọi người trong nhà chuẩn bị hôn sự rồi sao? Chẳng lẽ người muốn thoái hôn?" Thái hậu cười nhạt, làm cho người ta có cảm giác giống như nụ cười của hồ ly tinh vậy.

"Kia là một chuyện." Tả Dận Hạo trăm triệu lần không nghĩ đến Thái hậu lại không buông tha chuyện này.

Bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, đè nén cơn giận đang muốn bùng phát ra ngoài, tránh xung đột cùng với Thái hậu.

"Hoàng nhi, đây không phải là một chuyện khác, chuyện này vừa vặn người trong họ, ta cũng không muốn cứ như vậy mà gả Nhạn Nhi ra ngoài? Ta

muốn Nhạn nhi có được người nam nhân tốt nhất xứng đôi, nếu như các người không phải là huynh muội, ta nghĩ người hẳn là nam nhân xứng đôi nhất với nàng, long xứng phượng, đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . . Thế nhưng, may lại có Thanh Phong, Thanh Phong tính khí ôn hòa, ánh mắt ôn nhu, có thể nói hoàn mỹ, Mộc gia ta có thể sinh ra một nam nhân tuấn mỹ như vậy thật là phúc đức của tổ tiên." Thái hậu mỉm cười ca ngợi nhi tử của mình, sau đó là ca ngợi người cháu bà yêu thương nhất, hai người bọn họ là niềm kiêu ngạo lớn nhất của bà trong cuộc đời này.

"Bác..." trên gương mặt anh tuấn của Mộc Thanh Phong có nét không được tự nhiên, hẳn không có thói quen được người khác ca ngợi, nhất là mỗi lần gặp, bác lại ca ngợi hẳn vài lần.

"Tỷ tỷ, người xem Thanh Phong cũng ngượng ngùng." Thái phi trêu ghẹo, kia nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa như hoa đào tháng ba nở rộ.

"Tiểu cô cô..." Ôn hòa con mắt hiện lên một ngượng ngùng, không nghĩ tới vẫn trầm mặc không nói tiểu cô cô cũng trêu ghẹo hẳn.

"Tốt lắm, tốt lắm, ta không cười người nữa." Thái phi biết cái gì gọi là có chừng có mực, dùng khăn thêu chấm chấm miệng, an tĩnh ngồi ở một bên.

Tà Dận Hạo dùng ánh mắt lơ đãng quan sát Mộc Thanh Phong, sự yên tĩnh ôn nhu như ngọc, ánh mắt vĩnh viễn chứa đựng ý cười thân thiện, sẽ không nổi giận với bất cứ ai, cho dù bị bệnh tật dày vò, cũng mỉm cười để cho người khác đừng lo lắng, hình tượng của hắn hoàn mỹ, khí chất của hắn như tiên nhân, y thuật của hắn như Phật sống hạ phàm.

Đến cùng là dạng gì cảnh giới tạo cho hắn hoàn mỹ?

"Thái hậu, nô tài có việc bẩm báo." Ngoài cửa điện truyền vào tiếng của Dư công công nghe có vẻ vội vàng.

"Chuyện gì?" Thái hậu nhíu mày, hiển nhiên bị người khác quấy rầy lúc này có ý bất mãn.

"Công chúa không ngừng bị ác mộng, toàn thân đỏ mồ hôi, lúc lạnh lúc nóng, trong miệng không ngừng nói mớ."

"Cái gì? Người nói Nhạn nhi gặp ác mộng? Sao lại thế này? Không phải một canh giờ trước còn tốt sao?" Thái hậu vỗ bàn, bước nhanh ra khỏi cửa, vội đi xem tình hình như thế nào.

"Biểu ca, tại sao Nhạn nhi lại gặp ác mộng?" Tà Dận Hạo tỉnh táo hỏi thăm Mộc Thanh Phong.

"Ta cũng không biết, trước đi xem bệnh trạng công chúa đã." Mộc Thanh Phong cũng không hiểu, theo lý sẽ không gặp ác mộng.

"Người tốt nhất nên trị lạnh cho Nhạn nhi." Tà Dận Hạo quảng xuống ngoạn thoại sau đó theo sát phía sau Thái hậu.

Trong màn lụa màu tím, có thể thấy mơ hồ bóng dáng một người đang không ngừng dẩy dụa, miệng lầm bầm từng tiếng thống khổ.

"Này, đây là chuyện gì xảy ra?" Thái hậu chất vấn tất cả thái giám cung nữ của cung Lục Diệp.

"Nô tỳ (nô tài) không biết..." Tất cả các nô tài cũng quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hứa hẹn

Chương 25:

"Hoàng huynh, đừng đánh Nhạn nhi nữa..."

"Hoàng huynh, đừng đánh Nhạn nhi nữa, Nhạn nhi biết mình sai rồi."

"Ô ô ô... Đau quá."

"Đừng, đừng tới đây, không..."

Nhiều tiếng nói mớ sợ hãi vang lên, làm cho người nghe tâm đều đau.

"Hoàng nhi..." Thái hậu nói giọng khàn khàn.

"Mẫu hậu, nhi thần biết rồi." Đầu là hắn hại hoàng muội thành như vậy, hắn muốn chịu toàn bộ trách nhiệm.

"Vậy chúng ta đi ra ngoài! Tâm bệnh phải có tâm thuốc." Lâm bẩm tự nói dẫn một nhóm người đi ra ngoài.

"Bệ hạ, đây là ngưng hương, có thể làm cho công chúa ngủ an ổn không bị con ác mộng khổng chế." Mộc Thanh Phong móc từ trong lồng ngực ra một túi hương tinh xảo, đưa vào tay Tả Dận Hạo.

Tả Dận Hạo nhận lấy túi thơm, cảm kích nhìn thoáng qua bóng lưng Mộc Thanh Phong.

Tả Dận Hạo đem túi thơm đặt lên gối Tả Phi Nhạn, làm cho nàng có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của túi hương tỏa ra.

Có lẽ ngưng hương có tác dụng tốt, cho nên Tả Phi Nhạn đang ngủ không yên, nói mê, thờ nặng nề, mặt mũi tái nhợt, dần dần hô hấp ổn định.

"Nhạn nhi, muội muốn huynh phải làm sao bây giờ?" Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

Nàng không có tuyệt thế dung nhan, không có tính tình ôn hòa, không phải là loại hán thích, nhưng nàng lại có một lực hấp dẫn đối với hắn, làm hắn không sao rời mắt được.

Mỗi sáng sớm thức dậy, có thể nhìn thấy nàng nằm cạnh mình, hắn thấy thật yên bình.

Có thể nghe thấy tiếng nàng cười xe đạp chạy quanh, quấy rối cuộc sống của mọi người trong cung.

Có thể nhìn thấy trang phục đặc biệt của nàng, làm nổi bật những đường cong cơ thể. Thật là hạnh phúc!

"Hoàng muội, người đã tỉnh chưa?" Tả Dận Hạo khẩn trương hỏi thăm.

"Hoàng huynh, huynh vừa gọi ta là Nhạn nhi sao?" Hoàng huynh gọi nàng nhạn nhi thanh âm nghe rất êm tai, không có người nào lại gọi tên nàng dịu dàng như vậy.

Thanh âm nhàn nhạt trầm thấp, nghe như từng có từng đợt sóng điện xô tới làm cho người ta có cảm giác tê dại.

"Nhạn nhi." Đây là lần đầu tiên gọi tên lúc nàng không gây náo loạn, bốn bề đều yên tĩnh, trong giọng nói của hắn hơi có chút run rẩy, nghe càng mê người.

"Hoàng huynh, Nhạn nhi muốn huynh đồng ý, sau này không gọi ta là hoàng muội nữa, mà gọi ta là Nhạn nhi." Nàng không muốn tiếp tục làm hoàng muội của hắn, mà muốn làm Nhạn nhi của hắn.

Nếu gọi hoàng muội thì làm cho tình cảm của bọn họ có chút khoảng cách.

Nàng không phải hoàng muội của hắn, nàng là người tới từ thế kỷ hai mươi mốt, nàng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.

"Được, sau này ta sẽ gọi muội là Nhạn nhi." Chỉ cần nàng muốn là được.

Hắn nhìn nàng, nhìn khuôn mặt của tái nhợt của nàng hiện lên một rạng rỡ mây đỏ, nhìn đôi môi mỏng của nàng hiện lên nét cười, nhìn ánh mắt trong suốt của nàng đang nhìn hắn hiện lên tia sáng rực rỡ giống như lưu tinh.

"Hoàng huynh, sau này đừng đánh mông ta nữa, đau quá, đau quá!" Đau kia, đau vào trong lòng của nàng.

"Sau này không bao giờ ... như thế nữa." Tả Dận Hạo cúi đầu ưng thuận hứa hẹn.

"Nhạn nhi còn đang hận hoàng huynh? Nổi giận với hoàng huynh sao?" Nghe tới nàng hận hắn, thế giới của hắn thoáng cái tối sầm.

"Sẽ không, không bao giờ ... như vậy!" Đây là nàng không hiểu chuyện, "Hoàng huynh, sau này nhạn nhi không bao giờ ... không chọc giận để hoàng huynh tức nữa." Nàng nhìn hắn, ánh mắt mỏng lung, yếu ớt, giống như còn đang chìm đắm trong mộng đẹp, cúi đầu mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tìm được đồ chơi mới

Chương 26:

Thân thể tốt, khí trời tốt, tinh thần tốt, không ai quản, lại có thể đi ra ngoài chơi, Tả Phi Nhạn vui sướng giống như cún con nhảy nhót loạn xạ.

"Công chúa, chúng ta ra ngoài chơi đi!" Thủy Diệp đáng thương nhìn công chúa, công chúa bị bệnh làm cho nàng cũng không thể đi đâu được, hiện tại, thân thể công chúa đã khỏe mạnh, nàng muốn đi ra ngoài chơi nha.

"Được!"

"Vây chúng ta đi thôi!" Cuối cùng cũng được đi ra ngoài chơi, thiếu chút nữa là Thủy Diệp vỗ tay hoan hô rồi.

"Công chúa thân thể của người." Thủy Liên còn đang lo lắng.

"Không có chuyện gì, ui, đừng lời kéo..."

"Nô tỳ tham kiến Lục Diệp công chúa." Đang đi tới là một tiểu cung nữ mặc trang phục màu hồng nhạt, nhìn thấy Tả Phi Nhạn lập tức quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi!" Ai, thật phiền phức, những cung nữ này thấy nàng động một chút là quỳ xuống.

"Này, trên tay ngươi đang cầm cái gì vậy?" Tả Phi Nhạn nhìn thấy cung nữ đang cầm một bình ngọc màu trắng trên tay, tò mò hỏi.

"Này, này, " tiểu cung nữ ấp úng, không biết nên làm như thế nào, nếu như không nói lại sợ Lục Diệp không để cho nàng đi, nếu như nói lại sợ chủ tử mắng nàng, thật là khó nha.

"Công chúa, để Diệp nhi nói cho người biết!" Thủy Diệp nhận ra cung nữ trước mắt, hơn nữa vật trong tay nàng ta nàng càng biết rõ.

"Ô? Diệp nhi ngươi biết?" Không nghĩ đến đồ nàng không biết vậy mà nha đầu Diệp nhi này lại biết.

"Cái này..." Thủy Diệp lúng túng, vốn khó nói, nàng thích chơi vật kia cho nên rất quen thuộc.

"Công chúa, Liên Nhi nói cho người biết." Thủy Liên cũng đi lên nói.

"Ồ, các ngươi đều biết? Sao ta lại không biết?." Vật kia không biết là cái gì? Mà nàng lại không nhận ra.

"Cái kia là đầu chung, dùng để đựng xúc xắc." Thủy Liên lấy bình bạch ngọc từ trên tay tiểu cung nữ đưa cho nàng.

"A, thật là đẹp nha, cái này chơi như thế nào?" Tả Phi Nhạn chưa bao giờ nhìn thấy vật nào tinh xảo như vậy, yêu thích không muốn buông tay vuốt vuốt.

"Công chúa cẩn thận một chút." Tiểu cung nữ nhìn công chúa Lục Diệp cầm đồ vật kia chuyển qua chuyển lại, chỉ sợ nàng không cẩn thận làm rơi vỡ đầu chung cùng xúc xắc.

"A? Sợ ta làm vỡ sao? Ta làm vỡ ta sẽ bồi thường cho ngươi." Tả Phi Nhạn nhìn ra tiểu cung nữ khẩn trương, lên tiếng an ủi nàng ta, đầu chung cùng xúc xắc nhỏ này nàng vẫn có thể bồi thường được, còn nếu nàng không làm được sẽ bảo hoàng huynh bồi thường dùm.

Nghĩ, nàng đang tính toán chơi đồ vật này như thế nào.

"Nhưng là, nhưng là, đây là ngoại bang tiến cống . Nếu để cho Hồng Diệp biết được, nô tỳ sẽ bị phạt." Tiểu cung nữ càng nói càng âm thanh càng nhỏ, còn có xen lẫn thanh âm như sắp khóc.

"Được rồi, đừng khóc , ngươi mới vừa nói cái này là của Hồng Diệp công chúa ? Là hoàng tỳ ?" Nàng xác định nàng không có nghe lầm, mới vừa rồi tiểu cung nữ là nói như vậy.

"Vâng , nô tỳ không dám nói láo." Không biết Lục Diệp công chúa muốn làm gì, tiểu cung nữ bị sợ vội quỳ xuống

"Làm sao mà ngươi đã quỳ xuống rồi? Đứng lên dẫn đường, ta và ngươi cùng nhau đem cái đầu chung xúc xắc này cho hoàng tỳ." Ở trong ấn tượng của nàng, Hồng Diệp công chúa này là tây Thái phi sinh, hơn nữa còn là trưởng công chúa, bình thường cũng không hay lui tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Công chúa Hồng Diệp

Chương 27:

"Leng keng leng keng làm..."

Tả Phi Nhạn vừa vào cung Hồng Diệp, âm thanh thanh thúy của xúc xắc va vào đầu chung vang lên, đập vào tai nàng.

Nàng chưa từng có cảm giác như thế này, khi vừa nghe thấy tiếng xúc xắc va chạm vào đầu chung nàng cảm thấy như có ma lực hấp dẫn làm cho nàng ngửa ngáy tay chân muốn thử qua một lần.

"Chúng tiểu nhân, mau đặt cược đi! Đặt đại hay tiểu, mau mau ." Tiếng nói kiêu my hét to.

"Lớn, lớn, lớn..."

"Nhỏ, nhỏ, nhỏ..."

Tả Phi Nhạn liếc mắt nhìn vào, thấy một đám bọn nô tài đang bao vây lấy Hồng Diệp công chúa mặc bộ cung trang màu đỏ, nhìn nàng khí định thần nhàn ra sức lắc đầu chung, nhìn nàng không để ý hình tượng một chân đạp trên mặt bàn, một chân đạp trên ghế dài, còn có một tiểu cung nữ bưng trà đứng im bên cạnh, giống như là đội nàng khát, bất cứ lúc nào cũng có thể với tay nhấp một ngụm trà giải khát được vậy.

"Ta đặt lớn." Nghiêng tai lắng nghe âm thanh xúc xắc lay động, phân biệt được âm thanh không đồng đều, mặc dù là lần đầu tiên nhưng nàng vẫn tin tưởng vào trực giác của mình, tiện tay lấy ngọc bội trên người xuống, đẩy vào chữ đại to tướng ở giữa chiếu bạc.

Không biết từ lúc nào, bọn thái giám đang vây quanh đội mở đầu chung, đã im lặng cúi đầu tách ra hai bên.

"Ồ, đây không phải là tiểu hoàng muội công chúa Lục Diệp sao? Hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến chỗ hoàng tỷ chơi nha?" Hồng Diệp công chúa không bị hù sợ, chẳng qua là hơi cười nhạo nhìn chằm chằm Tả Phi Nhạn, để đầu chung trong tay xuống.

"Vẫn nghe nói đến hoàng tỷ, hôm nay vừa khéo gặp được cung nữ của hoàng tỷ, cho nên mới đến bái phỏng một phen." Tả Phi Nhạn cười cười, đem đầu chung bạch ngọc cầm trong tay đẩy tới trước mặt hoàng tỷ.

"Vậy thì thật là làm phiền tiểu hoàng muội ." Hồng Diệp công chúa kiêu my cười một tiếng, cầm đầu chung đưa cho cung nữ bên cạnh.

"Hoàng tỷ không mở đầu chung sao? Mọi người đang chờ mà, cứ coi ta như người bình thường đi." Nàng đến làm cho bọn họ yên tĩnh, nàng không thích như vậy, nàng muốn bọn họ cứ buông lỏng như bình thường là được, không cần câu nệ đến nàng.

"Nghe thấy chưa, bọn công chúa muốn mở chung, các người còn đứng đực ra đấy, giống như cá chết một lũ sao? Đội lát nữa thua tiền đừng có khóc nhè tè ra quần nhé..." Hồng Diệp công chúa lười nhác nói, ngón tay như bạch ngọc khẽ mở đầu chung, môi nở nụ cười.

"Sáu, bốn, ba điểm, cộng lại là mười ba điểm, lớn."

"Tiểu hoàng muội, người thắng rồi." Hồng Diệp công chúa chúc mừng Tả Phi Nhạn.

"Đúng rồi? Xem ra vận khí của ta cũng không tệ lắm." Lần đầu tiên đặt cược, không nghĩ lại thắng, sâu trong lòng dấy lên kiêu ngạo nho nhỏ.

"Ai, lại thua rồi!" Phần lớn người đều thua, toàn bộ ở đây than thở.

"Được rồi, các người lui ra đi, hôm nay bọn công chúa không chơi nữa." Hồng Diệp công chúa không thèm để ý phát tay một cái.

"Nô tài cáo lui." Đám người để bàn ghế lại chỗ cũ, sau đó cáo lui.

"Này, làm sao đi hết rồi? Không chơi sao?" Thiệt là, làm mất hứng.

"Tiểu hoàng muội còn muốn chơi?" Hồng Diệp công chúa bưng ly trà cung nữ đưa lên uống một ngụm lớn, vừa rồi thật làm cho cổ họng nàng đều khan đi.

"Đúng vậy! Như vậy chơi rất vui, còn là lần đầu tiên ta chơi nữa." Trước kia cũng không có người dạy nàng chơi những thứ này.

Con người linh động của Tả Phi Nhạn chuyển động, đáng thương nhìn hoàng tỷ, "Hoàng tỷ, dạy ta chơi nhé?" Bước lên một bước nhỏ, lời kéo tay áo hoàng tỷ làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chơi đùa ở ngự hoa viên

Chương 28:

"Tiểu hoàng muội tư chất không tệ nha! Mới học qua mà đã biết, người làm hoàng tỷ như ta cũng phải bái phục ." Thanh âm hưng phấn chúc mừng cùng

khen tặng.

"Đâu có, đều do có sư phụ là hoàng tử dạy tốt, cho nên đồ đệ là hoàng muội mới học tốt được ." Tà Phi Nhận tuyệt không khiêm nhường, tán thưởng hoàng tử sau cũng không quên khích lệ mình một phen.

"Hoàng tử, người gọi ta là Nhận nhi đi." Ở cùng một canh giờ, Tà Phi Nhận cảm thấy đại hoàng tử thoát trông lười nhác này không khó tính như nàng vẫn nghĩ, ngược lại ở chung có cảm giác rất vui sướng như khi tìm được một người có chung sở thích..

"Vây Nhận nhi liền gọi ta là Tuyệt tỷ tỷ." Tà phi tuyết có cảm giác tiểu công chúa điều ngoa trong lời đồn đại thật hợp với tính nàng có cảm giác ngu ngốc ngu ngốc, mãi tầm mắt, rất tự nhiên đã nghĩ dạy nàng chơi xúc xắc, nàng có ba muội muội thì nàng là người đầu tiên đến tìm nàng chơi, làm cho nàng có cảm giác mình không bị gia đình vất bỏ trường công chúa.

"Tuyệt tỷ tỷ, có phải tỷ rất hay tổ chức chơi xúc xắc đúng không?" Con mắt tinh nghịch của Tà Phi Nhận xoay chuyển, nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh người Tà Phi Tuyết, cắn trái nho Tà Phi Tuyết đang định đưa lên mồm.

"Xem như thế đi!" Tà phi tuyết lười biếng trả lời, liếc mắt nhìn thoáng qua Tà Phi Nhận, nâng ngón tay búng vào chóp mũi Tà Phi Nhận, "Người cái nha đầu này thật lười biếng, thế nhưng lại cướp nho của tỷ tỷ ăn."

"Ồ, đau quá, Tuyệt tỷ tỷ thật nhẫn tâm." Tà Phi Nhận vừa kinh hô vừa che chắn sống mũi.

"Không, không, Tuyệt tỷ tỷ tốt nhất, tuyệt không nhẫn tâm." Mùi vị của quả nho vẫn còn trong miệng, nàng mới ăn được có một quả.

Trên khuôn mặt diễm lệ của Tà Phi Tuyết nở nụ cười mê người, gắt giọng, "Vây còn dám nói tỷ tỷ nhẫn tâm nữa hay không?" Tà phi tuyết phát hiện trên choker tiểu hoàng muội này rất vui, hơn nữa cảm giác cuộc sống cũng phong phú lên.

"Không dám." Trên khuôn mặt thanh thoát hiện lên nét sấm hối.

"Phốc, ha ha ha... Công chúa bị bắt nạt !" Thủy Diệp thấy bộ dáng trẻ con chịu ủy khuất của công chúa nhà mình, không nể mặt bật cười..

"Tốt người thôi Diệp nhi, người dám chê cười ta!" Tà Phi Nhận khoe miệng vĩnh lên, tiện tay cầm lấy xúc xắc ở bên cạnh ném về phía Thủy Diệp.

"Giết người rồi... Cứu mạng ... Công chúa Lục Diệp giết người! Cứu mạng !" Nhìn thấy xúc xắc nhanh chóng bay tới, Thủy Diệp không có hình tượng ở trên bãi cỏ chạy trốn , trong miệng không ngừng mà kêu cứu.

Cách đó không xa trong bụi hoa, một đôi con mắt tà mị nhìn vào thần thái vui vẻ của Tà Phi Nhận, trong mắt toát lên sùng nịnh.

Có lẽ là giác quan thứ bảy quá nhạy cảm , Tà Phi Nhận xoay người nhìn về phía bụi hoa ở cách đó không xa, cảm giác, cảm thấy nơi đó có người nào đó đang nhìn nàng, cảm giác kia nàng rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lễ vật quý giá

Chương 29:

Kể từ sau khi Tuyệt tỷ tỷ dạy nàng chơi xúc xắc, lúc nhàn rồi không có chuyện gì làm nàng đều lôi kéo Thủy Liên cùng Thủy Diệp chơi, thỉnh thoảng cũng sẽ có tiểu thái giám tới đây tham gia náo nhiệt, cuộc sống trôi qua coi như không tệ.

"Ai..." Tiếng thở dài lại tràn ra từ miệng Tà Phi Nhận.

"Công chúa làm sao người thở dài vậy?" đang chơi xúc xắc Thủy Diệp hỏi.

"Công chúa có phải người đang thắc mắc mấy ngày hôm nay công chúa Hồng Diệp đi đâu?" Vẫn là Thủy Liên hiểu ý biết được nguyên nhân mấy ngày hôm nay công chúa luôn thở dài.

"Đúng nha! Không biết Tuyệt tỷ tỷ đi đâu!" Thật buồn chán nha!

"Công chúa, có cần nô tỳ đi cung Hồng Diệp hỏi thăm không? Có lẽ Hồng Diệp công chúa đã về và đang chờ ngài rồi." Con người Thủy Diệp chuyển động, ngay thơ nói.

"Đúng! Sao ta lại không nghĩ đến, Tuyệt tỷ tỷ đã về đang ở trong cung rồi nhỉ." Thật đần ! Tà Phi Nhận thầm mắng mình.

"Vậy chúng ta nên đi luôn xem sao!" Đem đầu chúng đang cầm trong tay đặt xuống bàn, Tả Phi Nhạn đứng lên vỗ vỗ quần màu hồng nhạt thêu hoa lan, chỉnh chỉnh tóc có chút xốc xếch.

"Công chúa, có phải người đi chọn chồng đâu, sao chú ý đến dung mạo vậy." Trước kia cũng không thấy công chúa để ý đến đầu tóc như vậy, Thủy Diệp nói thầm.

"Đi, người mới đi kén chồng ấy!" Tả Phi Nhạn gỡ đầu nhỏ của Thủy Diệp, đều là tại nàng chiều sinh hư, Thủy Diệp này không còn biết lớn nhỏ nữa rồi, vẫn là Thủy Liên nghe lời.

"Công chúa, có phải ngài còn muốn đeo thêm một chút đồ trang sức nữa?" Thủy Liên nghiêm trang ôn nhu hỏi thăm.

"Người..." Hôn mê, mới vừa nói Thủy Liên nghe lời, hiện tại cũng học được cười nhạo nàng.

"Không có gì, thật là cung nữ không biết lớn nhỏ." Tả Phi Nhạn bị tức giận đi nhanh lên đằng trước hai nàng.

"Ai... Đau quá..." Một tiếng kêu đau ở khúc quanh vang lên.

"Công chúa, ngài làm sao thế?"

"Công chúa, ngài không sao chứ?"

"Đúng là người không có mắt, dám đụng trúng công chúa nhà ta"

Thủy Liên cùng Thủy Diệp lo lắng chạy vội lên, chỉ sợ tới trễ một bước, công chúa lá ngọc cành vàng bị ngã đau.

"Thật xin lỗi, đều là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ không nhìn thấy rõ ràng, công chúa, xin ngài trách phạt nô tỳ!" Tả Phi Nhạn bị đụng ngã đã được Thủy Liên cùng Thủy Diệp giúp đỡ đứng lên, chỗ đau cũng được Thủy Liên xoa bóp đau.

Tả Phi Nhạn nhìn cung nữ đang không ngừng dập đầu trên mặt đất thấy có chút quen mắt

"Người là người ở cung Hồng Diệp?" Tả Phi Nhạn nghi ngờ hỏi thăm.

"Nô. . . Nô tỳ dạ, nô tỳ là cung nữ ở cung Hồng Diệp ." Cung nữ lão đạo đáp lời.

"Đứng lên đi! Ta không có ăn thịt người! Là công chúa Hồng Diệp bảo người tới sao?" Chẳng lẽ Tuyết tỷ tỷ thật trong cung rồi? Tả Phi Nhạn không tự chủ cao hứng trở lại, cũng quên mất đầu gối bị ngã đau.

"Hồng Diệp, Hồng Diệp công chúa sai nô tỳ mang cái này đến cho công chúa ngài" Cung nữ run rẩy từ bên trong tay áo móc ra một hộp gỗ màu đen to cỡ bàn tay đưa tới đỉnh đầu.

"Bên trong là cái gì?" Thủy Diệp nghiêm túc hỏi.

"Nô tỳ không biết, nô tỳ không biết."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Kịch độc hoa anh túc

Chương 30:

Có lẽ, thời gian chính là như vậy từ từ trôi qua, một khắc, hai khắc, ba khắc... Nàng đã không nhớ rõ, tay đang cầm hộp gỗ màu đen, nhìn trong hộp kia chỉ thấy đầu chúng bạch ngọc vỡ nát, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ, còn có xúc xắc bị chất đỏ nhuộm đầy, nàng không muốn thừa nhận, mùi này là mùi máu, nàng càng không muốn biết như thế này có ý nghĩa là gì?

Nàng chỉ biết là, một ít đồ vật đã biến chất, mặc dù thời gian rất ngắn.

Nàng rất muốn lớn tiếng hỏi, đây rốt cuộc muốn nàng làm cái gì, muốn nàng nhìn cái gì? Tại sao phải cho nàng? Cái này vốn không phải đồ của nàng.

"Công, công chúa, nô tỳ có thể trở về phục mệnh chưa ạ?" Cung nữ run rẩy, ánh mắt e ngại ngó chừng đã công chúa Lục Diệp đang thất thần.

Nàng sợ, vị công chúa trước mắt này nổi tiếng trong cung là người khó tính, nếu không cẩn thận nàng sợ không có đường về.

"Hoàng, Hồng Diệp công chúa có còn dạn dò gì không?" đang thất thần Tả Phi Nhạn hồi lại, khó khăn môi khô khốc hỏi.

"Không có, không có... Công chúa không nói gì..." Nàng không dám nói, nàng chỉ muốn rời đi, nàng thật sợ hãi!

"Có lời gì cứ việc nói thẳng, đừng có dông dài, nếu không đem người ném đi làm phân bón." Thủy Diệp không chịu được nữa, nghiêm giọng nói.

"Còn gì nữa không?" Điều ngoa nhất? Vậy thì tại sao nàng lại không thể điều ngoa cơ chứ.

Nàng là màu đỏ hoa anh túc, trên người nàng dính đầy kịch độc.

"Người có thể đi xuống!" Bị kịch độc lây dính, nàng cũng không thể nói gì hơn!

"Tạ công chúa, nô tỳ cáo lui." Cung nữ liền nhanh chóng rời đi, như là có chó điên đang đuổi ở đằng sau.

"Công chúa, công chúa..." Thủy Liên khẽ gọi!

Bộ dáng công chúa thất thần làm cho Thủy Liên và Thủy Diệp lòng cũng rối lên, cho đến bây giờ các nàng cũng không nghĩ đến, công chúa Hồng Diệp lại đối xử với công chúa nhà mình như vậy..

Công chúa là thật lòng thích công chúa Hồng Diệp, tại sao công chúa Hồng Diệp lại làm như vậy?

Chẳng lẽ tin đồn là thật? công chúa Hồng Diệp đối tốt với công chúa, là muốn châm chọc công chúa? Để cho công chúa biết, thật ra mọi người trong cung đều ghét công chúa điều ngoa, tùy hứng?

Không, không thể nào, Thủy Liên cùng Thủy Diệp loại bỏ ý nghĩ này trong đầu.

Công chúa tuyệt không điều ngoa, công chúa là một công chúa tốt, chẳng qua là có chút ham chơi, có chút trẻ con mà thôi.

Tại sao mọi người lại không thấy điểm tốt của công chúa? Tại sao muốn nhục nhã công chúa?

"Các người mang cái hộp này đem đi chôn giúp ta." Giữ lại cũng vô dụng, còn không bằng không thấy, hộp này đưa cho các nàng rồi bỏ đi là vừa .

"Công chúa, ngài muốn đi nơi nào? Công chúa..." Thanh âm tiếng bước chân chạy đuổi theo phía sau, nàng điên cuồng chạy, nước mắt không tự chủ từ trong hốc mắt rơi xuống, gió mạnh tàn nhẫn thổi qua hai má!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bị Vu Vĩ Kỳ nhật được

Chương 31:

Phảng phất như ngủ say một trăm năm, ý thức cùng thần kinh cũng bị làm cho dừng lại, đầu hỗn loạn, làm cho nàng không cách nào suy nghĩ.

"Nơi này là chỗ nào?" Kết thúc giấc ngủ dài, Tả Phi Nhạn tỉnh táo mở mắt ra, ánh sáng từ từ tụ tập ở trong hốc mắt, gian phòng sáng ngời làm cho nàng có chút không thích ứng, nhưng cảm giác khó chịu nhanh chóng qua đi, nàng quan sát đánh giá bốn phía xung quanh.

Cửa chi nha mở ra, truyền đến âm thanh quen thuộc, "Rất cuộc công chúa cũng tỉnh, vì thần đã đợi được hai canh giờ rồi." Trên gương mặt lạnh lùng của Vu Vĩ Kỳ nở nụ cười nhẹ, Tả Phi Nhạn mơ hồ nhìn thấy đáy mắt hân ánh lên vẻ quan tâm.

"Chỗ ở của hạ nhân, ta làm sao ở nơi này?" Hiện nay nàng đã biết nơi này là chỗ nào , nơi này là phòng dành cho hạ nhân nghỉ tạm, khó trách lại bày biện đơn sơ như vậy, thế nhưng rất sạch sẽ.

"Nhật được trên đường ." Vu Vĩ Kỳ mở tròng hai mắt, hơi giều cợt nhìn chăm chăm Tả Phi Nhạn.

"Nhật được ? Người cho ta là chó hay mèo sao?" Tả Phi Nhạn vừa nghe muốn phát giận, nàng đường đường là người nhà đế vương... tiểu công chúa được sủng ái nhất, lại bị nói như thế.

"Ta chưa có nói như vậy, cũng xin công chúa đừng có đoán mò." Vu Vĩ Kỳ đưa chén đang bốc hơi nóng ở trên tay đặt vào tay Tả Phi Nhạn.

"Người nấu ?" Tả Phi Nhạn nghi ngờ hỏi, thoạt nhìn cái này không giống với đồ của ngự thiện phòng nấu.

"Nếu muốn ăn, cũng ăn nhanh đi." Không được tự nhiên thúc giục nàng.

Thật nhớ mùi vị này, trước kia ở nhà , nàng thường xuyên nhờ Vương ma ma nấu cho nàng ăn.

"Cháo mặn."

Tà Phi Nhạn vừa húp cháo, vừa đánh giá Vu Vi Kỳ, nàng chưa từng có phát hiện, hán cũng đẹp trai đấy chứ, hơn nữa rất có khí phách nam nhi, đẹp trai một cách kiên cường.

Da là màu đồng cổ, trên gương mặt nghiêm túc, cương nghị là đôi mắt đầy sương tình anh, lông mày dày cộm nặng nề như được sơn lên, mũi hơi cao thẳng, cánh môi mỏng, mặc quan phục tuần tra màu đỏ, toàn thân toát lên khí phách không thể xâm phạm.

"Nhìn đủ chưa?" Vu Vi Kỳ hỏi.

"Không nghĩ tới, người cũng đẹp trai đấy chứ." Tà Phi Nhạn nhìn Vu Vi Kỳ cười cười, đưa chén không cho hán.

"Tại sao người lại té xỉu ở lãnh cung?" Phụ cận lãnh cung vắng vẻ, nếu không phải hán tuần tra đúng lúc đi qua chỗ đó, nàng chắc chắn phải nằm ở đấy hết đêm.

"Lãnh cung? Ta không nhớ rõ ta đi đến đâu!" Nàng chỉ biết là đem hộp cho Liên Nhi và Diệp nhi, sau đó nàng bỏ chạy, còn giống như đang khóc, nước mắt mờ hồ hai mắt, nàng không biết mình ở đâu, chờ sau khi tỉnh lại ở chỗ này, nàng cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Gần đây trong cung có tin đồn, người cùng công chúa Hồng Diệp vô cùng gần gũi?" Cảm chén cất xong, Vu Vi Kỳ đi về phía giá để chậu rửa mặt, vắt khăn lông ướt.

"Không phải chuyện của người!" Tà Phi Nhạn ác liệt quát.

"Khuyên người không nên cùng cách nàng thân cận quá, tránh cho việc bị thiệt thân." Vu Vi Kỳ không để ý đến thái độ của nàng, vắt kỹ khăn lông giúp nàng lau mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hơi ấm quen thuộc

Chương 32:

"Tại sao người lại đối tốt với ta?" Ở trong ấn tượng của nàng, hán đối với nàng rất thô lỗ, căn bản không coi nàng là công chúa, ngược lại giống như là thù hằn, mỗi lần hoàng huynh sai hán ném nàng trở lại cung Lục Diệp, hán đều không nề tình để nàng rơi! Cũng không để ý nàng có đau hay không.

Hiện tại, nhìn hán giúp nàng lau mặt, cẩn thận giống như lau trân bảo.

Nàng không hiểu, tại sao thái độ của hán lại thay đổi nhanh như vậy, nước mắt tự nhiên thi nhau lăn xuống, Vu Vi Kỳ không sao lau hết được.

"Đừng khóc !" Vu Vi Kỳ không biết làm sao an ủi nàng, chỉ biết là nước mắt của nàng làm cho hán hoảng hốt, làm cho hán đau lòng .

"Ngoan... Đừng khóc, đối xử tốt với một người không vì cái gì cả! Ta không cảm thấy người điều ngoa, người khác nói người điều ngoa là không nhìn thấy người tốt. Ta cũng vậy cho tới bây giờ cũng không có ghét người, ta chỉ là không biết nên đối xử với người như thế nào, người là công chúa hoàng tộc, ta chỉ là một đồ thông nho nhỏ. Từ nhỏ ta đã theo phụ thân tập võ, mẫu thân đã mất sau khi sinh ra ta, sau này phụ thân cưới thêm kế mẫu, nhưng ta cũng không qua lại với kế mẫu." Vu Vi Kỳ nóng lòng giải thích, hán không muốn nhìn thấy nàng khóc, nàng khóc sẽ làm hán đau hơn.

Không nghĩ tới hán lại kể chuyện gia đình cho nàng nghe, cho tới bây giờ mỗi lần hán nói chuyện với nàng cũng không quá mười chữ.

"Có phải lúc ta bị bệnh người đã đến thăm ta?" Ngực của hán rất quen thuộc, ấm áp kia không thể quên được, làm cho nàng tham lam hít thở mùi hương trên người hán.

"Ừ" Vu Vi Kỳ nhàn nhạt đáp lại, hai tay ôm nàng thật chặt.

"Tại sao không ở lại chiếu cố ta?" Nàng một mực nghĩ, nghĩ rất kỹ, nhưng nghĩ không ra ai lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp như vậy.

"Thân phận không xứng với." Trong giọng nói tiết lộ ra nhàn nhạt tự giễu.

"Vậy tại sao hiện tại người lại ôm chặt ta?" Trên khuôn mặt thanh tú vẫn còn vương nước mắt, con mắt to linh động ngập nước mê người, mắt không chớp nhìn Vu Vi Kỳ, muốn nhìn kỹ từng phản ứng của hán.

"Không muốn kìm nén mình." Từ lần đầu tiên bệ hạ sai hán đem nàng ném trở về cung Lục Diệp, nàng trên mặt đất oa oa kêu to, nàng bắt đầu mắng hán "đồ tiểu nhân", trái tim của hán đã lưu lại hình ảnh của nàng, dù một cái nhăn mày hay một nụ cười.

"Không sợ hoàng huynh ta, mẫu hậu làm thịt người?" Hán là thị vệ trưởng của hoàng huynh, cũng là bạn tốt của hoàng huynh, hoàng huynh chắc chắn sẽ không đồng ý cho hai người họ ôm nhau hẹn hò.

Nếu như hoàng huynh nhìn thấy, không biết sẽ có phản ứng như thế nào? Không biết hán có ghen không?

Không thể nào, bọn họ có quan hệ huynh muội, Tả Phi Nhạn người đừng vọng tưởng.

"Các người đang làm gì đó? Đường đường công chúa và thị vệ lại ở cùng một chỗ ôm nhau." Thanh âm tràn đầy tức giận vang lên trong phòng.

"Công chúa, công chúa, tui nô tỳ tìm được người rồi." Từ cửa hai bóng dáng xông vào, đứng ngã ở trước giường.

"Vi thần ra mắt bệ hạ." Nghe được thanh âm tức giận, Vu Vĩ Kỳ buông tay đang ôm Tả Phi Nhạn ra, đứng lên hành lễ với Tả Dận Hạo.

"Nói, tại sao các người ở chỗ này ôm nhau?" Tả Dận Hạo không có nhìn Vu Vĩ Kỳ mà là nhìn người còn đang nắm tay áo Vu Vĩ Kỳ.

"Gặp gỡ..." Tả Phi Nhạn nhìn thẳng vào ánh mắt nghi ngờ của hán, trong mắt còn ngập nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Người không liên quan

Chương 33:

"Đem công chúa đuổi về cung Lục Diệp cho trẫm." Tả Dận Hạo xoay người một cái, vạt long bào vẽ một đường cong lớn trong không trung biểu thị sự tức giận.

"Người tại sao phải?" Mỗi lần cũng là như vậy, không nghe nàng giải thích thì thôi! Luôn sai bọn hạ nhân ném nàng, coi nàng là bao bố sao?

"Buồn cười..." Có thân phận cao quý lúc này, quả thực là buồn cười đến cực điểm.

Lúc nàng ủy khuất ai lắng nghe nàng nói? Lúc nàng té xỉu ở phụ cận lãnh cung là ai phát hiện? Nàng tìm được tình cảm ấm áp, là hán cho sao?

Không, hán không cho được.

Hán là một đế vương, tim của hán làm bằng sắt, hoặc phải nói là hán không có tim, hán sống ở trong những âm mưu, đồ kỵ.

Hai mắt bị mờ heo bịt kín, nên mình mới không hiểu rõ ngọn nguồn như vậy.

Nàng còn có thể cãi cò cái gì? Nàng giải thích có ai nghe?

"Ném sao! Ném sao! Ném càng xa càng tốt!" Mát mát trong lòng, làm cho nàng chán chường oa oa khóc trên mặt đất.

"Liên lụy người." Hai tay bị Thủy Liên và Thủy Diệp lôi kéo đi, làm cho nàng không thể dễ dàng thoát khỏi, sợ nàng đột nhiên biến mất, mơ hồ để lộ ra run rẩy.

Thật ra hán không phải là không có tim phổi, không phải lạnh lùng như vậy, nhưng hán chỉ là một thần tử, thần tử không thể công khai chống đối đương kim thiên tử, coi như là bị oan uổng! Cũng có thể!

"Tả Dận Hạo, người nào gây ra tội người đó chịu, người không nên trách tội người khác." Bước ra cánh cửa, hướng về phía bóng lưng Tả Dận Hạo rồi đi hô to.

Nàng nhìn thấy bóng lưng hán bỗng nhiên dừng lại một chút, nàng biết mình thắng, ít nhất với câu nói kia, nàng sẽ không làm cho Vu Vĩ Kỳ bị liên lụy.

"Công chúa, ngài không thể nói chuyện với bệ hạ như vậy, ngài biết không? Ngài biến mất trong nửa ngày, bệ hạ rất lo lắng, người đã huy động toàn bộ người ở trong cung đi tìm ngài." Thủy Liên vừa nói vừa khóc lên.

"Công chúa, ngài không sao chứ? Tên Đô thống kia có làm gì ngài không?" Thủy Diệp khăn trương hu hu hỏi thăm, còn xem xét toàn thân công chúa xem có bị làm sao không.

"Các ngươi đừng lo lắng, ta không sao, Vu Vĩ Kỳ đối với ta rất tốt!" Vỗ vỗ tay của các nàng để cho bọn họ đừng lo lắng.

"Thật không có chuyện gì sao?" Từ trước đến nay, công chúa rất ghét đô thống làm sao hôm nay lại giúp đô thống nói chuyện thế này? Thủy Diệp nghĩ mãi không ra, không hiểu công chúa thật sự không bị làm sao đâu chứ?

"Không có chuyện gì, Diệp nhi ngươi sắp trở thành mấy bà mấy mẹ rồi đấy? Sao làm bầm nhiều như vậy?" Dùng tay gõ xuống đầu Thủy Diệp, để cho nàng không suy nghĩ vớ vẩn nữa.

"Công chúa, công chúa về cung Lục Diệp rồi." Thị vệ được phái tới giám sát nàng mặt không chút thay đổi nói

"Ừ." Tả Phi Nhận tức giận tròn mắt nhìn thị vệ, tức giận bưng bưng đi về phía cung Lục Diệp.

Hiện tại, chỉ cần nàng nhìn thấy người của Tả Dận Hạo là lại phát hỏa.

"Ồ, rốt cuộc tìm được công chúa Lục Diệp rồi sao? Nhìn một thân y phục xốc xếch kìa." Thanh âm chanh chua từ phía chính điện cung Lục Diệp vọng ra.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong cung Lục Diệp của ta làm càn." Ngay cả cái liếc mắt Tả Phi Nhận cũng lười nhìn xem người ngồi trên ghế là ai, nàng chỉ tức giận vì có khách không mời mà tới.

"Nô tỳ thỉnh an tây Thái phi, tây Thái phi vạn phúc!" Cùng tiến vào sau đó, Thủy Diệp và Thủy Liên vội vàng hành lễ với người ngồi trên ghế, trong giọng nói có sự sợ hãi.

"Lục điệp công chúa bớt giận, ai gia biết ngươi mới vừa bị ủy khuất, cho nên con giận còn sót lại không tiêu. Ai gia không được mời mà đến quả thật có sai, nhưng thấy ai gia mà không hành lễ là không được." Tây Thái phi xinh đẹp ngồi ở trên ghế, giọng nói hòa hoãn đã bớt chanh chua, vừa nói vừa được ma ma bên người đỡ đứng dậy, tiến về phía Tả Phi Nhận.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 25 phút trước

Hình đại diện của thành viên

saly85

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 11.09.2015, 02:01

Bài viết: 33

Được thanks: 186 lần

Điểm: 9.85

Có bài mới Re: [Xuyên không] Hoàng muội của trẫm không cho phép đụng - Thiếu Thương Hồ - Điểm: 10

Chương 34: Chống lại tây Thái phi

"Mẫu phi, ngài nghe ai nói nhĩ thần bị ủy khuất?" Tả Phi Nhận gạt gạt lông mày thanh tú, có giọng điệu chất vấn hỏi.

"Biến mất đã hơn nửa ngày, chẳng lẽ không đúng bị ủy khuất sao?" Khuôn mặt xinh đẹp của tây Thái phi không biến sắc, giọng nói đầy châm chọc.

Bà vẫn còn rất xinh đẹp, một thân phục trang đỏ rực càng làm tăng thêm vẻ mỹ mạo.

Nói vậy công chúa Hồng Diệp chính là được di truyền vẻ đẹp của tây Thái phi, hơn nữa ánh mắt câu hồn người phải nói là hơn hẳn tây Thái phi mấy phần, một người là mang vẻ đẹp của hoa hồng, một người là mang độc hoa anh túc.

À còn có một người như đoá hoa bách hợp thâm tàng bất lộ!

Sao nàng có thể tính sót một đoá cơ chứ, Hoàng quý phi, Hoàng quý phi Ý Vận ...

"Lục điệp công chúa nói rất đúng." Tây Thái phi nghiêng răng nói, xinh đẹp trên mặt hơi có vẻ vụn vặt, nếp nhăn ở khóe mắt hơi dóm lại.

"Tạ mẫu phi quan tâm, nhi thần khuyên mẫu phi vẫn là nên về bảo dưỡng tốt nhan sắc đi, vừa rồi nhi thần trộm nhìn thấy ở khóe mắt của người có mấy cái nếp nhăn đấy." Mới vừa rồi còn châm chọc, Tả Phi Nhạn hơi nhún người kính cẩn hành lễ với tây Thái phi.

"Gi, nếp nhăn... Người nói gì, người nói gì." Giống như bị sét đánh, tây Thái phi nhảy dựng lên.

"Gương, cho ta gương... Ta muốn gương, tại sao có thể có nếp nhăn, ta bảo dưỡng tốt như vậy!" Vội vã sai ma ma bên cạnh đưa tới gương đồng.

"Mẫu phi..." Vẫn trầm mặc không nói công chúa Hồng Diệp mở miệng kêu to, thuận tiện âm thầm nhắc nhở mẫu phi đã luống cuống.

"Hoàng muội, mẫu phi hôm nay tới là vì quan tâm người, không phải tới để nghe người châm chọc mẫu phi." Cao ngạo thanh âm khiến trách Tả Phi Nhạn không đứng.

"Nếu công chúa Hồng Diệp đã gọi ta một tiếng hoàng muội, ta đây cũng không thể không phân biệt được lớn nhỏ, hoàng tỷ nói rất đúng. Nhưng ta thật sự không biết lời nào ta nói ra là cái mẫu phi, mẫu phi khóe mắt có nếp nhăn đó là sự thật, thân là nhi thần, chẳng qua ta chỉ thuật lại sự thật thôi, chẳng lẽ nói như vậy cũng sai sao?" Tả Phi Nhạn ngẩng đầu, nhìn thẳng hoàng tỷ thoạt nhìn yêu mị này.

"Mất dạy không thể giáo dục được, người hết thuốc chữa rồi!" tây Thái phi tức giận ngón tay run rẩy chỉ Tả Phi Nhạn, vòng tay kêu lên đinh đinh đang đang.

"Chúng ta đi." Nhường lòng mây ánh mắt độc ác liếc Tả Phi Nhạn.

"Nhi thần cung tiễn mẫu phi." Tả Phi Nhạn ngoan ngoãn đứng ở một bên cung tiễn.

"Xùy... Lão yêu bà, lại đến địa bàn của ta dương oai." Tức chết nằng, mới vừa chịu một bụng tức, trở về tẩm cung lại phải đối mặt với lão yêu bà ngàn năm này.

"Công chúa, ngài đắc tội tây Thái phi, nói vậy tây Thái phi sẽ không từ bỏ ý đồ." Ở trong cung, tây Thái phi thế lực không thể khinh thường, tiên vương còn sống, tây Thái phi là thụ...nhất sủng quý phi, hôm nay tiên vương không có ở đây, ngược lại thế lực của tây Thái phi không bị sút mẻ gì, mà là thế lực có thể nói ngang bằng với Thái hậu, Thủy Liên trong đầu thầm tính toán.

"Liên Nhi, người sợ?" Nàng biết Liên Nhi cố kỵ, nhưng nàng không thể chịu được tức giận này.

Tại sao lại có thể vừa gây thương tổn cho nàng xong lại có thể chạy tới tẩm cung của nàng lớn tiếng quát nạt?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chống lại tây Thái phi

Chương 34:

"Mẫu phi, ngài nghe ai nói nhi thần bị ủy khuất?" Tả Phi Nhạn gạt gạt lông mày thanh tú, có giọng điệu chất vấn hỏi.

"Biến mất đã hơn nửa ngày, chẳng lẽ không đứng bị ủy khuất sao?" Khuôn mặt xinh đẹp của tây Thái phi không biến sắc, giọng nói đầy châm chọc.

Bà vẫn còn rất xinh đẹp, một thân phục trang đỏ rực càng làm tăng thêm vẻ mị hoặc.

Nói vậy công chúa Hồng Diệp chính là được di truyền vẻ đẹp của tây Thái phi, hơn nữa ánh mắt câu hồn người phải nói là hơn hẳn tây Thái phi mấy phần, một người là mang vẻ đẹp của hoa hồng, một người là mang độc hoa anh túc.

À còn có một người như đoá hoa bách hợp thâm tàng bất lộ!

Sao nàng có thể tính sót một đoá cơ chứ, Hoàng quý phi, Hoàng quý phi Ý Vận...

"Lục điệp công chúa nói rất đúng." Tây Thái phi nghiêng răng nói, xinh đẹp trên mặt hơi có vẻ vụn vặt, nếp nhăn ở khóe mắt hơi dóm lại.

"Tạ mẫu phi quan tâm, nhi thần khuyên mẫu phi vẫn là nên về bảo dưỡng tốt nhan sắc đi, vừa rồi nhi thần trộm nhìn thấy ở khóe mắt của người có mấy cái nếp nhăn đấy." Mới vừa rồi còn châm chọc, Tả Phi Nhạn hơi nhún người kính cẩn hành lễ với tây Thái phi.

"Gi, nếp nhăn... Người nói gì, người nói gì." Giống như bị sét đánh, tây Thái phi nhảy dựng lên.

"Gương, cho ta gương... Ta muốn gương, tại sao có thể có nếp nhăn, ta bảo dưỡng tốt như vậy!" Vội vã sai ma ma bên cạnh đưa tới gương đồng.

"Mẫu phi..." Vẫn trầm mặc không nói công chúa Hồng Diệp mở miệng kêu to, thuận tiện âm thầm nhắc nhở mẫu phi đã lường cuống.

"Hoàng muội, mẫu phi hôm nay tới là vì quan tâm ngươi, không phải tới để nghe ngươi chêm chọc mẫu phi." Cao ngạo thanh âm khiến trách Tả Phi Nhận không đứng.

"Nếu công chúa Hồng Diệp đã gọi ta một tiếng hoàng muội, ta đây cũng không thể không phân biệt được lớn nhỏ, hoàng tỷ nói rất đúng. Nhưng ta thật sự không biết lời nào ta nói ra là cãi mẫu phi, mẫu phi khỏe mắt có nếp nhăn đó là sự thật, thân là nhi thần, chẳng qua ta chỉ thuật lại sự thật thôi, chẳng lẽ nói như vậy cũng sai sao?" Tả Phi Nhận ngẩng đầu, nhìn thẳng hoàng tỷ thoát nhìn yêu mị này.

"Mất dạy không thể giáo dục được, ngươi hết thuốc chữa rồi!" tây Thái phi tức giận ngón tay run rẩy chỉ Tả Phi Nhận, vòng tay kêu lên đinh đinh đang đang.

"Chúng ta đi." Nhường lòng mây ánh mắt độc ác liếc Tả Phi Nhận.

"Nhi thần cung tiễn mẫu phi." Tả Phi Nhận ngoan ngoãn đứng ở một bên cung tiễn.

"Xùy... Lão yêu bà, lại đến địa bàn của ta dương oai." Tức chết nằng, mới vừa chịu một bụng tức, trở về tẩm cung lại phải đối mặt với lão yêu bà ngàn năm này.

"Công chúa, ngài đắc tội tây Thái phi, nói vậy tây Thái phi sẽ không từ bỏ ý đồ." Ở trong cung, tây Thái phi thế lực không thể khinh thường, tiên vương còn sống, tây Thái phi là thụ...nhất sủng quý phi, hôm nay tiên vương không có ở đây, ngược lại thế lực của tây Thái phi không bị sút mẻ gì, mà là thế lực có thể nói ngang bằng với Thái hậu, Thủy Liên trong đầu thâm tính toán.

"Liên Nhi, ngươi sợ?" Nàng biết Liên Nhi cố kỵ, nhưng nàng không thể chịu được tức giận này.

Tại sao lại có thể vừa gây thương tổn cho nàng xong lại có thể chạy tới tẩm cung của nàng lớn tiếng quát nạt?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nam tử thần bí

Editor: Saly85

"Liên Nhi, ta cho ngươi biết, Bồn công chúa không sợ cái gì hết, ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp." Nhất là cái loại bề ngoài thì xinh đẹp, mà trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười giả dối này.

"Công chúa, chúng ta thân ở trong cung vẫn là nên cẩn thận một chút tốt hơn." Huống chi hiện tại Thái hậu cùng Thái phi nương nương không ở trong cung, công chúa lại vừa xung đột với bệ hạ, Thủy Diệp không dám nói ra, chỉ dám nghĩ ở trong lòng, nằng sợ nói ra công chúa nhất định sẽ mắng nàng.

"Biết rồi, lúc khác lại dạy cho ta tiếp. Bồn công chúa mệt chết đi, buồn ngủ rồi, đừng để cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy ta." Tả Phi Nhận không nhận được hưởng hai nàng khoát khoát tay, làm cho các nàng không thể nói thêm được gì nữa.

Hiện tại, nàng rất mệt mỏi, không còn hơi sức đâu mà đôi co với các nàng nữa.

Nàng có cảm giác, cuộc sống yên bình của mình sắp biến mất.

Tây Thái phi vốn là không giao du với nàng bao giờ, hôm nay tự nhiên đến bái phỏng, mà trong lúc nói chuyện nàng tỏ rõ thái độ chống lại tây Thái phi, như vậy, sau này sẽ có rất nhiều rắc rối không mời mà tới.

Nàng nghe không rõ lắm, nàng muốn vén tay áo lên để nhìn cho rõ người kia là ai, hắn đang nói cái gì vậy? Tại sao hắn có thể vượt qua sự bảo vệ dày đặc của thị vệ trong cung Lục Diệp mà vào đây được..

Nhưng nàng không nhúc nhích được, trước mắt một mảnh sương trắng mịn mờ, màn tơ màu tím còn đang trôi nhẹ, màn tơ được kéo lên, trước mắt nàng xuất hiện một khung cảnh thơ mộng ngập tràn hoa đào màu trắng, thật là đẹp, giống như tiên cảnh, trong đám hoa đào có một người đưa lưng về phía nàng, đang cầm tiêu thổi, thanh âm kia thật nỉ non, nức nở, như tiếng khóc than kể lể của một người nào đó.

Nàng muốn nói nhưng không phát ra được tiếng đôi môi đóng đóng, mở mở, trong mắt hiện lên sợ hãi, nàng sợ mình mãi mãi bị vây ở trong này.

Nơi này đẹp thì đẹp, nhưng không có sức sống, nơi nơi nhuộm màu đau buồn, mà nam tử mặc áo tím đang đưa lưng về phía nàng kia, mờ ảo giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất không để lại dấu tích.

"Không... Không, ta không muốn ở lại chỗ này." Tả Phi Nhận kinh hoàng kêu to lên.

"Công chúa, ngài gặp ác mộng, công chúa... tỉnh..." Thủy Diệp và Thủy Liên lo lắng gọi to.

"Không, đừng kéo ta... Ta không nhận ra người."

"Không, ta không tin lời người, đừng nói với ta nữa... Không cần..." Tả Phi Nhận bịt lấy lỗ tai, không muốn nghe những thanh âm làm nhiễu loạn tâm trí kia nữa.

"Công chúa, tỉnh, nô tỳ là Thủy Liên và Thủy Diệp đây, công chúa ngài mau tỉnh lại..." Thủy Liên gấp gáp khóc lên.

Gần đây công chúa hay gặp ác mộng, bọn nàng gọi cũng không tỉnh lại, nàng sợ công chúa cứ ngủ mãi như vậy không tỉnh lại nữa.

"Diệp nhi, làm sao bây giờ, công chúa không thấy tỉnh lại." Ánh mắt cầu khẩn Thủy Liên nhìn Thủy Diệp đang giúp công chúa lau mồ hôi.

Thủy Diệp trấn định một lúc, rút trăm gỗ đang cài trên đầu xuống, dứt khoát đâm vào ngón tay công chúa.

"Diệp nhi, không được..."

"Đau..."

Thanh âm kêu đau của Liên Nhi cùng Tả Phi Nhận đan vào nhau.

"Ta làm sao vậy?" Tả Phi Nhận tỉnh lại nhìn thấy Thủy Liên đang quỳ bên giường khóc như diễn viên trên sân khấu còn Thủy Diệp đang cầm trăm gỗ.

"Công chúa, vừa rồi ngài gặp ác mộng, Diệp nhi phải dùng trăm gỗ đâm vào ngón tay ngài đau mới tỉnh lại, Liên Nhi sợ ngài không tỉnh lại nữa, Liên Nhi gọi mãi mà ngài không tỉnh." Liên Nhi vừa khóc lóc kể lể vừa nhào vào người Tả Phi Nhận.

"Công chúa, Diệp nhi biết sai." Thủy Diệp cúi đầu nhận lỗi, nàng không muốn mạo phạm công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Phong thư màu tím

Editor: Saly85

"Không có chuyện gì, người làm rất đúng." Tả Phi Nhận xoa xoa mồ hôi trên trán, cầm tay Thủy Diệp an ủi.

"Công chúa ngài không trách phạt Diệp nhi?" Thủy Diệp kinh ngạc nhìn công chúa, nàng cho là mình vừa mạo phạm công chúa nhất định sẽ bị trách phạt.

"Không có gì đáng ngại, nếu như không phải người làm như vậy, sợ rằng ta vẫn chưa tỉnh lại." Nhớ tới bị nam tử tóc bạc, mang mặt nạ, mặc áo tím lôi kéo, Tả Phi Nhận có cảm giác hít thở không nổi, còn có những lời nói kia nàng vĩnh viễn không dám tưởng tượng ra.

"Công chúa, ngài gặp ác mộng gì vậy? Có thể kể cho chúng nô tỳ biết không?" Thủy Liên lo lắng hỏi.

"Công chúa, có chuyện gì khó khăn sao?" Nhìn dáng vẻ công chúa định nói nhưng lại thôi, chắc chắn là đã có chuyện xảy ra, Thủy Diệp suy đoán.

"Các người đừng nghĩ, thật không có gì." Bất kể trong mộng là thật hay giả, nàng nhất định sẽ không kể cho ai biết, bởi vì nếu nàng tiết lộ những chuyện đó ra thì kết quả sẽ không thể tưởng tượng được.

"Này, công chúa, sao trong áo ngủ của ngài lại có một phong thư vậy? Bề mặt thật đẹp nha! Ôi, lại có hình một con hồ ly nằm ngủ giữa đám lá cây nữa này." Thủy Liên nhìn thấy một phong thư lộ ra bên ngoài áo ngủ của công chúa, bên trên là hình vẽ nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

"Cái gì phong thư?" Nhất thời Tả Phi Nhận không kịp phản ứng, run run hỏi, mặt trắng bệch.

Hồ ly, không thể nào! Vừa nghe Thủy Liên nói đến hồ ly, phản ứng đầu tiên của nàng chính là nghĩ đến nam tử thần bí trong mơ kia, mặt nạ hắc mang trên mặt chính là một mặt nạ tinh xảo hình hồ ly, còn có hơi thở của hắc mang ưu thương như hơi thở của hồ ly vậy.

"Đưa ta, ở đâu?" Bối rối lôi kéo ống tay áo Thủy Liên.

"Không phải là đang ở trên tay ngài sao công chúa?" Thủy Liên ôn nhu nói.

"Các người đi ra ngoài đi!" Đem phong thư để ở dưới gối, hiện tại nàng không có tâm tư đọc thư, nàng nghĩ nếu bây giờ mình đọc thư có lẽ những chữ viết trong thư làm nàng càng thêm sợ hãi.

"Công chúa, ngài không có chuyện gì thật chứ?"

"Không có chuyện gì, ta nói không có chuyện gì... Các người cũng đi ra ngoài cho ta." Hết cách, Tả Phi Nhận hướng Thủy Liên Thủy Điệp quát.

"Vâng.. Nô tỳ cáo lui." Công chúa tức giận, công chúa chưa bao giờ tức giận với các nàng, công chúa thật sự có chuyện xảy ra.

Sau khi đợi các nàng đi ra ngoài, Tả Phi Nhận rút phong thư màu tím ở dưới gối ra, cầm thật chặt chăm chú nhìn hồi lâu, cho đến khi có một luồng hơi lạnh đánh thẳng về phía nàng, len lỏi vào trong da thịt nàng.

"Đến cùng người muốn gì ở ta?" Hướng về phía phong thư lẩm bầm tự nói.

Phong thư màu tím này được làm thủ công rất tinh xảo, độc nhất vô nhị, có thể nói tìm khắp đất nước cũng không thấy được cái thứ hai như vậy.

Sẽ là ai chứ? Nam tử thần bí trong mộng không biết tên gì?

Tả Phi Nhận nghĩ nát óc cũng không tìm ra một chút manh mối nào, liền nhất quyết mở phong thư ra xem trên đó viết gì.

Gặp nhau vào buổi trưa ngày mai, tại sườn núi cách hoàng thành mười dặm---Phiên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bị theo dõi

Editor: Saly85

Có đi hay không, có đi hay không? Trong lòng nghi hoặc, tò mò, Tả Phi Nhận do dự.

Hiện tại nàng lơ mơ giống như một hải tử, không biết được con đường tương lai của mình sẽ đi về đâu.

Phiên, có thể là tên của nam tử thần bí kia không, nàng có một loại cảm giác mờ mịt, nghi hoặc.

Đi đi! Đi đi! Đáy lòng vang lên một trận thúc giục.

Nàng giống như bị làm ma chú, không còn khiếp đảm.

Giống như bình thường, việc ra vào ở cung Lục Điệp không bị ngăn cản, kể cả việc xuất cung.

"Khởi bẩm Thái phi, công chúa Lục Điệp đã cưỡi xe đạp đi ra ngoài cung." Góc thanh nhâ trong lương đình, tây Thái phi bưng ly trà nhỏ tính tế thường thức, nghe thái giám phái đi theo dõi cung Lục Điệp hồi báo.

"Nô tài nhìn thấy." Giống như một luồng khói nhẹ, quỳ gối ở ngoài chòi nghỉ mát.

"Mẫu phi, nhi thần thật không biết rốt cuộc ngài muốn làm gì." Hồng Điệp công chúa vẫn im lặng không lên tiếng nằm nghiêng ở ghế dài trong chòi nghỉ mát.

"Tuyệt Nhi, mẫu phi là vì người." Dụng tâm của nàng không người nào có thể hiểu.

"Mẫu phi, nhi thần không cầu vinh hoa Phú Quý, nhi thần muốn chính là tự do tự tại." Tựa như giờ phút này, cuộc sống nhàn rỗi như vậy, nàng không dám nói ra, nàng sợ mẫu phi dùng ly trà nhỏ đang bốc khói kia hất về phía nàng.

"Chỉ cần Tuyệt Nhi không chống đối lại mẫu phi, mẫu phi sẽ không để cho bất luận kẻ nào động tới người." Đôi mắt nhỏ dài câu hồn người của tây Thái phi nhìn về phía nữ nhi đang lười nhác nằm, trong mắt lóe lên tia sáng không rõ.

Nếu như nói bà giáo hoạt, nữ nhi kia của bà còn giáo hoạt hơn, nàng biết lúc nào nên ẩn mình, lúc nào nên thể hiện.

"Mẫu phi, nhi thần muốn xuất cung một tháng, ước chừng trở lại vào ngày đại hôn của Nhận nhi." Tả phi tuyệt nhẹ đứng lên, đi đến trước mặt tây Thái phi.

"Đi đâu?"

"Diệp Hoa Cốc."

"Đến đây làm gì?"

"Ngài không cần biết."

"Vậy cũng được! Đi sớm về sớm."

"Biết rồi! Hi vọng trong khoảng thời gian nữ nhi không ở đây, mẫu phi đừng làm cho trong cung long trời lở đất, nữ nhi rất thích Nhạn nhi, nữ nhi thật lòng coi nàng như muội muội" trên khuôn mặt tuyệt mỹ xinh đẹp tỏa ra sát khí nhàn nhạt, nhìn thẳng người đang bụng lý trà tay hơi run lên.

"Đây là người đang uy hiếp mẫu phi?" Nhẹ nhàng để ly trà nhỏ xuống mặt bàn đá, tây Thái phi đứng lên từ từ đi về phía bên tay trái của Tả Phi Tuyết,

"Đúng vậy. Nữ nhi không muốn người mình xem trọng bị mẫu phi thương tổn, nếu như Nhạn nhi phát sinh một chút xiu ngoài ý muốn, nữ nhi cũng sẽ làm cho mẫu phi bị tổn thất nghiêm trọng, mẫu phi biết nữ nhi nói được là làm được." Đây là lần đầu tiên, nàng nói lời đối nghịch với mẫu phi, hơn nữa còn là vì Tả Phi Nhạn, cái người nghịch ngợm và khả ái kia.

"Ai gia biết rồi." Tức giận trên mặt tây Thái phi dần tan, nở nụ cười nhợt nhạt với Tả Phi Tuyết, nhìn y như rắn độc.

"Tạ mẫu phi, nhi thần cáo lui." Áo màu lửa đỏ dần biến mất ở chân trời như rừng mây đỏ, không có ai biết nàng làm sao biến mất, chẳng qua là suy đoán, kia có thể là tuyệt thế khinh công.

Ước chừng phải mấy ngày rồi Tả Phi Nhạn không cười xe đạp, nàng phóng xe đạp vù vù trên đường, không gặp bất cứ trở ngại nào, làm cho tâm tình của nàng sướng khoái cực kỳ, vừa nhàn nhạt khăn trương, ngày hẹn gặp đã đến rồi, không biết là nàng sẽ gặp được ai? Mà trong cung cũng có thể bởi vì nàng đột nhiên biến mất loạn thành một đoàn, nàng giống như hải tử cười lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nam tử thô lỗ

Editor: Saly85

Sườn núi cách mười dặm, nói xa thì không xa, nói gần thì không gần, ước chừng nửa canh giờ đã đến. Ở chỗ này, nàng không nhìn thấy người hẹn nàng đâu, trong lòng thoáng qua hụt hẫng, nàng có loại cảm giác bị lừa gạt.

Đi vào lương đình bát giác, tay đụng vào ghế dài, bàn đá, trên tay dính ít bụi, nơi này giống như là mấy ngày rồi không có ai lui tới.

Móc ra khăn tay trong túi quần lau cái ghế, bụi mờ bám đầy trên khăn tay theo lục diệp, giống như thành từng mảnh lơ lơ cánh hoa không có ánh sáng.

Nàng ngồi xuống, nhìn cảnh sắc ngoài chòi nghỉ mát, suy đoán cái tên hẹn nàng ra đây có đến hay không? Có phải đúng là nàng bị lừa gạt rồi hay không?

Con đường trong rừng, bụi đất vung lên, vang đến thanh âm thúc giục ngựa, "Giá giá giá..."

Tả Phi Nhạn thu hồi tầm mắt đang ngắm nhìn phương xa, nhìn bóng người từ từ lại gần, không biết là ai? Có phải nam tử thần bí kia không?

"Thờ dài..." Kéo dây cương, thanh âm quát ngựa dừng lại vang lên, Tả Phi Nhạn nhìn nam tử áo đen thô lỗ xa lạ kia, trực giác nói cho nàng biết không phải là người này.

"Xin hỏi có phải tiểu thư tên là Lục Diệp phải không? Công tử nhà ta cho mời." Nam tử thô lỗ cung kính hành lễ với Tả Phi Nhạn.

"Công tử nhà người là ai? Làm sao biết tên ta là Lục Diệp?" Nàng có thể khẳng định, Lục Diệp trong miệng nam tử trước mắt này chính là nàng, nhưng cũng không biết trong miệng hắn vị công tử kia là ai?

"Công tử nhà ta nói tiểu thư cứ đi sẽ biết." Nam tử thô lỗ không giải thích nhiều, cứ như vậy đứng ở bên ngoài đình mát hành lễ với Tả Phi Nhạn.

"Người cũng không nói công tử nhà người là ai, sao ta có thể đi theo người để thấy công tử nhà người được?" Người này đầu óc có phải là có tật xấu hay không? Nhìn qua bộ dạng, không giống lắm.

"Công tử để cho ta đem cái này giao cho tiểu thư, tiểu thư vừa nhìn liền biết." Nam tử thô lỗ đi vào đình nghỉ mát, móc trong ngực ra một cái ngọc bội.

Đó là một khối hàn ngọc, phía trên điêu khắc một chữ gió.

Nếu như nàng đoán không sai, khối ngọc này hẳn là của Mộc Thanh Phong, nhưng hắn làm sao biết được nàng đang ở sườn núi cách mười dặm? Chẳng lẽ hắn và cái nam tử thần bí kia có liên hệ với nhau?

"Được, ta đi với ngươi." Bất kể như thế nào, mình cũng phải tìm hiểu, phải hỏi xem tại sao Mộc Thanh Phong lại biết mình ở đây.

"Tiểu thư cười ngửa cùng với tiểu nhân hay vẫn là...?" Nam tử thô lỗ gặp một trận khó khăn, không biết tên đồ vật hai bánh kia là cái gì?

"Ta cười xe đạp, ngươi đi trước dẫn đường." Cũng khó trách hắn không biết, có thể nói đây là bảo bối độc nhất vô nhị ở chỗ đại.

"Ngươi tên là gì?" Tà Phi Nhận cười xe đạp nhẹ nhàng đuổi theo nam tử thô lỗ đang cười ngửa chậm rãi ở phía trước.

"Tiểu nhân tên gọi Nam Cung mộ." Nam Cung mộ rất chân thành trả lời.

"Nam Cung mộ? Hóa ra là Nam Cung thế gia?" Cái dòng họ Nam Cung này cũng không phải là một họ phổ biến ở vương quốc, cho nên nàng liền liên tưởng đến gia tộc lãnh đạo Nam Cung thế gia.

"Đúng vậy." Nam Cung mộ cũng không có giấu diếm, rất kinh ngạc khi vị tiểu thư Lục Diệp này rất nhanh đã đoán ra.

Nhìn trang phục quái dị của vị tiểu thư Lục Diệp này hắn không thể đoán ra gia cảnh cùng thân thế của nàng, nhưng nàng dùng là khăn gắm cùng cách nói chuyện toát lên vẻ cao quý, đã tiết lộ thân phận nàng cũng không phải đơn giản.

"Vậy sao lại đi theo Mộc gia?" Nàng nhưng nghe nói Nam Cung thế gia phú khả địch quốc, mà hiện tại Nam Cung Mộ này làm nàng không giải thích được.

"Sau này tiểu thư sẽ biết." Nam Cung mộ không có làm nhiều giải thích, chẳng qua là chuyên tâm chăm chú nhìn đường đi, ánh mắt lộ ra sát khí nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Vạch trần sự thật

"Nam Cung mộ, là cái nhà tranh kia sao?" Tà Phi Nhận bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngẩn.

Nơi này làm cho người ta không có phiền não, không khí bốn phía trong lành, làm cho nàng cảm thấy khoan khoái trong lòng.

"Nam Cung mộ ngươi mấy tuổi rồi?" Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Tà Phi Nhận hỏi, đôi mắt trong suốt hơn cả nước hồ lưu, gọn lên âm mưu trong mắt.

"Năm nay hai mươi hai, không biết tiểu thư hỏi cái này là vì sao?" Nam Cung mộ thành thật trả lời, nhưng khi hắn trả lời xong cũng hơi cảnh giác.

"Này, hay ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi?" Tà Phi Nhận bật cười, trong âm thanh ẩn chứa mưu ma chước quỷ.

Hắn cảm giác toàn thân không được tự nhiên, trước mắt cái này lục diệp tiểu thư rõ ràng thoát nhìn so sánh với hắn còn nhỏ hơn năm sáu tuổi, thế nhưng lại nói muốn làm tỷ tỷ của hắn, nếu mà hắn gọi nàng là tỷ tỷ thì không biết tỷ tỷ ruột của hắn có lộ da hắn hay không.

"Ngươi không đồng ý à? Ngươi không đồng ý với ta à?" Tà Phi Nhận giống như là quyết tâm bắt ép Nam Cung Mộ phải gọi mình là tỷ tỷ cho bằng được.

"Thứ cho khó có thể tòng mệnh." Nam Cung mộ mặt sắt nghiêm lại, trong lòng không ngừng mà kêu gọi cứu tinh mau tới, sớm biết sẽ không nhận lệnh đi đón cái tiểu thư phiền toái này.

Tà Phi Nhận nhìn khuôn mặt của Nam Cung Mộ đã cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên.

Theo lý thuyết, Nam Cung mộ bề ngoài thoát nhìn rất thô lỗ, nhưng là đứng ở bên cạnh, có thể thấy da của hắn trắng nõn không nhìn thấy cả lỗ chân lông, hơn nữa một đoạn ống tay lộ ra bên ngoài cũng không có mấy lông tay, cái này chỉ có thể có một giả thuyết là...

"Ồ, thì ra khuôn mặt này đã lừa gạt ta"

Nam Cung mộ hơi cúi đầu, chỉ kịp nhận ra ở trước mắt có hai bàn tay phóng tới, ngay sau đó dán tại hàm dưới cổ hắn, tự nhiên cảm thấy có một trận mát mẻ áp đến.

Nam Cung Mộ dùng ánh mắt không dám tin, nhìn chăm chăm Tà Phi Nhận, tại sao nàng lại nhận ra hắn dịch dung? Tại sao nàng có thể làm như vậy?

"Làm sao ngươi có thể làm như vậy?" làm cho mọi người không thấy khuôn mặt thật của hắn là để cho người trong giang hồ ít tìm đến làm phiền hắn, mà hiện tại tiểu cô nương này lại đem mặt nạ nguyệt trang của hắn ném vào trong hồ nước.

"Tại sao ta lại không được làm vậy nha? Rõ ràng là ngươi lừa ta trước, ta chỉ đem sự thật vạch trần ra thôi." Tả Phi Nhận một bộ người nhìn đi, ta lương thiện cỡ nào, tư thái nghịch ngợm vô tội nhìn Nam Cung Mộ đang hận không thể nhảy bổ vào bóp chết nàng.

"A Mộ đệ đệ, thật ra thì nhìn ngươi thật không thô lỗ giống như nguyệt trang vậy, thật ra ngươi lớn lên nhìn rất trắng trẻo giống như bánh bao vậy, lớn lên thanh tú như vậy, tại sao lại ăn mặc lôi thôi như thế nhỉ!" Tả Phi Nhận tiếp tục nói, trong lời nói tỏ ra ta là người rất lương thiện đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thắng lợi cuối cùng

Chương 40:

Một giọt lại một giọt máu chảy xuống từ váy màu đỏ lửa làm cho người ta có cảm giác như những đóa hoa máu nở dưới mặt đất.

Trên khuôn mặt xinh đẹp mang một vẻ lười nhác, đôi môi lãnh ngạo nở nụ cười, nàng làm cho người ta cảm giác tựa như băng như lửa, giống như sự hòa hợp của hai yếu tố đối lập, làm cho không người nào có thể đoán được nội tâm ý nghĩ, trừ cặp mắt câu hồn người kia.

Tiếng vang kịch liệt, những thân cây trúc bị rung động mạnh, như vừa có một vật nặng rơi xuống mặt đất.

"Ngươi làm như vậy là giết hắn rồi, ngươi không sợ mẫu thân ngươi biết sao?" Âm thanh trầm thấp, quyến rũ như rượu ngon vang lên ở phía sau mặt nạ hồ ly tinh xảo.

"Sợ, nhưng hắn muốn hại Nhận nhi của ta, ta không thể không giết hắn." Tả phi Tuyết thu hồi ám khí không dính một giọt máu, giắt lại ở ngang hông, ánh mắt lười nhác liếc nhìn cô gái mặc quần áo quái dị đang đưa bốn nam tử mặc quần áo đen ở phía bên kia hồ nước, khỏe miệng không tự chủ nở một nụ cười.

"Tả phi tuyết, ta không biết ngươi vì sao lại ngăn ta gặp mặt nàng, nhưng cũng sắp đến lúc, nàng sớm muộn gì sẽ biết, ta và nàng có mối liên hệ không thể xóa bỏ." Thanh âm trầm thấp mang ý cảnh cáo từ từ tuôn ra.

"Phiên, chúng ta khó tránh khỏi đánh một trận." Tả Phi Tuyết than nhẹ, trong giọng nói có sự mê luyến.

Nếu như có thể lựa chọn, nàng không muốn cùng hắn đánh một trận.

"Hi vọng ngươi làm được, đừng quên, nàng và ngươi có quan hệ thân thiết với nhau."

Lửa đỏ áo chớp động, bóng người đã không thấy.

Sau mặt nạ hai mắt đã bị nòng đâm ưu thương bao trùm, thân thể của hắn như bị cắt ra, rồi lại như hợp lại, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống rơi trên lá trúc, giống như như thủy tinh trong suốt lóe sáng.

"Tốt lắm, coi như là ta thua ngươi, Lục Diệp tiểu tỷ tỷ." Nam Cung Mộ tâm không cam lòng không nguyện gọi, cùng lúc đó ánh mắt cũng liếc về phía rừng trúc cách đó không xa, vừa rồi ở nơi đó có một nữ tử mặc áo màu lửa đỏ và một nam tử mặc áo tím, còn có mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí, làm cho lông mày hắn nhíu chặt.

Nhìn thấy nơi này không thể tiếp tục đi tiếp, phải nhanh chóng báo cho Thanh Phong mới được.

"Tại sao là tiểu tỷ tỷ nha?"

"Tại sao nha?"

"Ta không cần làm tiểu tỷ tỷ, ta muốn làm Đại tỷ tỷ..."

"Ê ê ê... A Mộ đệ đệ, tại sao ngươi lại dùng sức kéo ta như vậy!"

"Này này này..... Tại sao ngươi lại dùng nội lực làm cho bè tre trôi nhanh như vậy nha? Ngươi muốn ta ngã xuống nước hả?"

"Im miệng..."

Một trận rống giận, kèm theo cột nước bay lên giữa không trung, tán rơi xuống, giống như từng hột trân châu, mang theo ánh sáng hết sức mỹ lệ.

"Ui Mộ đệ đệ, không nghĩ ngươi lại lẳng mạn như vậy, đẹp mắt!" Táp âm mất đi, kế tiếp là vô cùng vô tận ca ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chất vấn Mộc Thanh Phong

Chương 41:

"Ta nào có nghịch ngợm?" Tả Phi Nhận hỏi ngược lại, nàng cũng không nhận ra mình nghịch ngợm, nhiều nhất thì tạo chút không khí mà thôi.

"Này không gọi nghịch ngợm." Tả Phi Nhận với lấy tay Mộc Thanh Phong nhảy lên bờ.

"Ta biết, ngươi đi đi!" Mộc Thanh Phong gật đầu, tỏ vẻ trong rừng trúc phát sinh hết thảy hắn cũng biết.

"Đợi một chút. . . Mộ, bộ dáng này của ngươi rất thanh tú, sau này đừng dán mặt nạ nhìn như một tên thô lỗ nữa." Mộc Thanh Phong khẽ cười, Tả Phi Nhận hai mắt mở to.

"Ngươi cười nhìn rất đẹp..." Ngây người! Nổi lên hoa si rồi.

"Nha đầu ngọc, vào đi thôi!" Lôi kéo nàng đang đứng sững sờ đi vào nhà cỏ, quay đầu lại nhìn thấy bước chân của Nam Cung Mộ hơi lảo đảo.

Tả Phi Nhận nhiệt tình găm gà nướng Mộc Thanh Phong đưa tới, ánh mắt bất mãn nhìn chằm chằm Mộc Thanh Phong, chỉ tay, cả giận nói, "Ngươi có phải là cái người tên Phiến kia không? Tại sao bắt ta đi đến sườn núi cách mười dặm vậy."

"Không phải là ta." Mộc Thanh Phong đưa cho nàng khăn tay có nhàn nhạt mùi thuốc màu lam, ý bảo nàng lau tay.

"Thật sự không phải là ngươi?" Tả Phi Nhận không tin, nếu như không phải là hắn, thì tại sao hắn lại biết nàng ở sườn núi cách kinh thành mười dặm? Nàng không phải người ngu.

"Là Tả Dận Hạo đưa tin bằng chim bồ câu bảo ta chú ý đến ngươi một chút." Từ khi nàng còn chưa bước chân ra khỏi cửa cung, Tả Dận Hạo đã gửi thư bằng chim bồ câu đến, bảo hắn phải người bảo vệ an toàn của nàng.

"Hoàng huynh?" Rõ ràng bộ dạng của hắn một mực không muốn gặp lại nàng, thế thì tại sao còn quan tâm nàng, lại còn bảo vệ nàng? Nàng kiên quyết không tin.

"Là hoàng huynh ngươi."

"Vậy tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Với địa vị của Mộc Thanh Phong, hắn phải ở nhà cửa rộng rãi thoải mái, ăn cao lương mỹ vị, chứ tại sao lại phải ở chỗ này, còn tự mình nấu cơm.

"Nơi này không khí trong lành, tốt cho dưỡng bệnh." Mộc Thanh Phong để bát đĩa xuống, cầm quyển sách thuốc lên, quay lại nói.

"Ngươi bị bệnh gì?" Hắn thoát nhìn không giống sinh bệnh nặng, cùng lắm thì da có hơi trắng, hơi có chút gầy gò, sắc mặt hơi có chút nhợt nhạt, còn các cái khác nhìn cũng bình thường.

"Bệnh khó thờ." Mộc Thanh Phong thần nhiên nói.

"Vậy cũng phải trị lành! Bệnh đó cũng không gọi là bệnh nặng." Tả Phi Nhận găm đùi gà, học khẩu khí của hắn thần nhiên nói.

Bệnh thờ khô khề với nền y học ở thế kỷ 21 cũng không được coi là bệnh khó chữa, nhiều lắm thì cũng chỉ phải kiêng cử vài tháng, đại thể như là châm cứu một chút, uống một ít thuốc bắc là khỏi.

"Hiện tại khá, Diệp nhi không cần quan tâm." Mộc Thanh Phong cầm lấy một mảnh lá trúc kẹp ở bên trong sách thuốc, che đậy ánh mắt ôn nhu, lẳng lặng nhìn tướng ăn nhiệt tình của Tả Phi Nhận.

"Mấy món ăn này ăn rất ngon nha?" Chỉ chỉ mấy món ăn bày trên bàn trúc có thịt kho tàu, gà nướng thơm phức, vài đĩa rau, còn có một bát canh.

"Ăn thật ngon, quả thực có thể so sánh với món ngon trong hoàng cung." Ngon đến nỗi nghĩ có thể đem đầu ngón tay gặm được.

"Vây ăn nhiều một chút, người gầy quá." Trang phục mát mẻ của nàng, để cho hân có thể dễ dàng nhìn ra thân hình của nàng.

"Có lạnh không? Nơi này nhiệt độ lạnh hơn so với trong thành." Mộc Thanh Phong quan tâm hỏi.

"Hắt xì..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đòi thưởng

Chương 42:

"Lạnh..." Tả Phi Nhạn trừng mắt liếc Mộc Thanh Phong, đều do hân, mồ quạ đen!

"Cầm áo khoác phủ thêm vào, sau này ra cửa không nên ăn mặc ít như vậy, rất dễ bị trúng gió, hướng chỉ người một cô bé, thuận tiện cầm chén thuốc này uống thêm vào." Mộc Thanh Phong lấy ra một áo khoác màu trắng giúp nàng khoác thêm vào, đồng thời đưa cho nàng một chén thuốc đang bốc hơi nghi ngút.

"Ta không cần uống!" Tả Phi Nhạn che mũi, một cái tay khác đẩy chén thuốc kia ra.

Từ nhỏ đến lớn, nàng rất ghét thuốc bắc.

"Uống xong người không còn thấy rét nữa." Mộc Thanh Phong kiên nhẫn dụ dỗ nói, hướng về phía Tả Phi Nhạn ôn hòa cười một tiếng, giống như là làm cho nàng an tâm, hân sẽ không lừa gạt nàng.

"Có thật không?" Tả Phi Nhạn hoài nghi hỏi, nàng không thích uống thuốc, nhưng nàng không chống lại được ánh mắt ôn nhu của hân.

"Thật." Nhìn bộ dáng si mê của nàng, càng làm cho nàng thêm khả ái, thanh mỹ mê người, đôi mắt to mà trong suốt kia như lấp lánh, Mộc Thanh Phong cảm giác được tim của mình thật nhanh nhảy lên, tốc độ đập nhanh làm cho hân có cảm giác không chịu nổi, ánh mắt liền tránh sang một bên.

"Sau khi uống xong, có đường không?" Tả Phi Nhạn không chú ý tới Mộc Thanh Phong bối rối, hơi có vẻ thống khổ nhìn chén thuốc kia.

"Sau khi ăn xong, ta dẫn người đi xem sao có được hay không?" Mộc Thanh Phong dùng thìa khuấy chén thuốc cho nguội, sợ nàng bị nóng.

"Có thể đi ngắm sao?" Nàng vẫn muốn ngắm sao vào đêm khuya, nhưng không có ai ngắm cùng nàng cả.

"Thật." Mộc Thanh Phong trả lời nhanh, trên mặt tràn đầy cung chiều, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má giúp nàng vén mấy sợi tóc sang mang tai.

Tả Phi Nhạn chỉ cảm thấy vành tai nóng lên, tim chợt tăng tốc, trên người hân thoang thoảng mùi thuốc thật dễ ngửi, liền hít sâu vào một hơi.

Nàng nghĩ, nàng thích Mộc Thanh Phong ôn nhuận như vậy.

"Vây uống nhanh đi, sau đó đi ngủ vài canh giờ, đợi trời tối hân rồi dậy, sao trải đầy trên bầu trời, lấp lánh lung linh."

Thật ra nàng không đánh đá, điêu ngoa, chẳng qua là có chút cô đơn.

"Được! Người nhất định phải giữ lời đó." Tả Phi Nhạn uống xong chén thuốc bắc như uống độc dược, sau đó đi vào bên trong nhà tranh nơi có cái giường duy nhất.

"Người yêu nàng?" Từ phía ngoài nhà tranh đi vào Nam Cung Mộ hỏi, gương mặt ngưng trọng nhìn Mộc Thanh Phong.

"Từ rất lâu trước kia, ta đã yêu nàng, chẳng qua là nàng đã quên mất." Hiện ở trong mắt của nàng chỉ có hoàng huynh của nàng, Mộc Thanh Phong trong mắt hiện ra nhàn nhạt uất ức.

"Người không thể yêu nàng, nàng không thuộc về người, người sẽ vì nàng mà chịu nhiều tổn thương." Nam Cung Mộ nhấn tâm nói.

"Người thật không khả ái, rõ ràng lớn lên rất tuấn tú, tại sao có thể nói ra những lời ác độc như vậy." Mộc thanh Phong nhẹ nhàng nói, hân thật sự không rõ.

"Ta không cần khả ái, Thanh Phong người không thể vì nàng động tâm, nàng mang đến tai họa không thể dự liệu trước, bệnh của người mới có chút chuyển biến tốt." Nam Cung mộ lo lắng nói, nhưng là mỗi một câu nói cũng vô cùng ác độc.

"Mộ... Chuyện của ta, chính ta sẽ quyết định, hi vọng sau khi Diệp Nhi tỉnh lại, người sẽ không nói những lời này." Mộc Thanh Phong thoạt nhìn vẫn là như vậy ôn hòa không mang ý tứ gì, nhưng trong lời nói có nồng đậm cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mời hấn ngủ cùng

Chương 43:

"Rất mệt phải không?" Mộc Thanh Phong giúp nàng chỉnh lại áo khoác, sửa lại mái tóc có chút tán loạn của nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Ừm, lâu rồi không được ngủ ngon như vậy." Trên người hấn có một loại năng lực làm cho người ta cảm thấy an tâm.

"Vậy ta dẫn ngươi về đi ngủ?" Trên nóc nhà, gió thổi càng lúc càng lớn.

"Nhưng ta còn muốn ngắm sao." Tả Phi Nhạn không quên được bầu trời đầy sao, nhưng nàng rất buồn ngủ, mộng thần không ngừng gọi nàng trở về.

"Không ngắm nữa, sau này còn có cơ hội." Mộc Thanh Phong đau lòng, giúp nàng sưởi ấm tay bị gió thổi lạnh.

"Vậy ngươi ôm ta đi ngủ nha! Ta rất lạnh, tay ngươi lại ấm áp như vậy, giống như ngọc ấm."

"Ngươi muốn ta làm như thế nào cũng được?" Thanh âm hơi có vẻ phiền muộn, nhẹ nhàng vỗ về về mặt buồn ngủ của nàng.

"Nếu như ngươi không muốn ngủ dưới đất, vậy ngủ cùng giường với ta đi. Ta không phân biệt nam hay nữ đâu." Lâu bầu rừ rì.

"Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?" Mộc Thanh Phong buồn cười nhìn nàng chăm chăm, rõ ràng đã ngủ, còn đang nói mà sau một câu đã không thấy trả lời rồi, thật là phục sự dễ ngủ của nàng?

"Ai... Nhạn nhi, ta nên làm gì với nàng đây? Nàng luôn làm cho ta không muốn buông tay ra." Môi mông khề nở nụ cười khổ, nhẹ nhàng nhảy một cái, bóng dáng đã đứng trước cửa nhà tranh.

Ngoài cửa sổ, Nam Cung Mộ nhìn thấy tất cả, hấn không lý giải được tại sao Thanh Phong phải làm như vậy?

Thân thể rõ ràng không tốt, vậy mà còn đi rước những chuyện phiền phức vào người.

Sáng sớm chim non kêu ríu rít trên cành, trên giường lại có người không ngừng lăn qua lộn lại, cuốn chặt người trong chăn che đi tiếng chim đang quấy nhiễu, mùi thơm của thức ăn từng đợt bay vào trong màn lụa, thỉnh thoảng lại có từng trận tiếng bụng đói truyền ra, làm cho người không tự chủ bật cười.

"Diệp nhi, rời giường thôi, mặt trời lên cao rồi kia." Mộc Thanh Phong bụng cháo trắng từ ngoài trường đi tới.

"Không muốn, Liên Nhi ngươi đem cháo bụng đi vào! Ta không muốn rời giường." Thanh âm buồn ngủ kháng cự rời giường, nhưng không kháng cự nổi thức ăn ngon.

"Diệp nhi, mau rời giường, ta là Mộc Thanh Phong, biểu ca của ngươi." Ôn nhu dụ dỗ tiếp tục tại ngoài - trưởng bồi hồi.

"Không muốn, Mộc Thanh Phong không phải là ngủ ở trên giường sao?" Tả Phi Nhạn mơ hồ nhớ được tối hôm qua để cho Mộc Thanh Phong cùng nhau ngủ ở trên giường, cho nên nàng tin tưởng ngoài - trưởng người không phải là Mộc Thanh Phong, nhất định là Thủy Liên giả trang! Nhất định là như vậy, nàng kiên quyết không rời giường.

"Lục diệp tiểu tỷ tỷ, rời giường đi! Nếu không rời giường, ta sẽ ăn hết cháo đấy!" Mang theo khiếu khích thanh âm rõ ràng truyền vào Tả Phi Nhạn trong tai, làm cho nàng lập tức tỉnh táo lại.

"Chết tiệt! Mộ đệ đệ, ngươi lại dám đoạt cháo của ta!" Tả Phi Nhạn tung chăn, bật dậy, chạy ra.

"Cẩn thận..." Mộc Thanh Phong nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy người vội vàng thiếu chút nữa trật chân té ngã.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Khách không mời mà đến

Chương 44:

"Các ngươi có mệt hay không, khát hay không? Ta mới pha một bình trà hoa cúc " Tả Phi Nhận thấy bọn họ tập kiếm vừa ngừng lại, đi tới, giờ lên một bình trà hoa cúc mới pha, đưa cho mỗi người một ly trà nhỏ rồi rót đầy trà cho hai người.

"Trà hoa cúc? Tại sao ngươi lại nghĩ ra được?" Mộc Thanh Phong nhắm mắt ngửi mùi hương hoa tỏa ra từ ly trà, trong lòng sinh ra cảm giác hạnh phúc thư thái.

"Nhìn các ngươi múa kiếm mệt như vậy, ta nghĩ chắc khát rồi! Trà hoa cúc này có tác dụng thanh nhiệt, uống vào rất tốt." Tả Phi Nhận thúc giục.

"Có thể uống, không tin ta uống cho ngươi xem " Thế nhưng hoài nghi nàng, lòng tốt lại bị nghĩ là lòng lang dạ sói, Tả Phi Nhận tức giận đoạt lấy ly trà hoa cúc trong tay Nam Cung Mộ uống sạch, "Xem đi! Uống vào không chết người đâu?" Thở hổ lẩy ống tay áo lau nước trà dính ở khóe miệng.

"Ồi, chưa từng thấy qua nữ tử nào giống như ngươi vậy." Nam Cung Mộ vỗ chán, như đầu nhìn chăm chăm cử chỉ cực kỳ thô lỗ của Tả Phi Nhận.

"Này. Này này ... Thật là làm hỏng áo thượng hạng của Thanh Phong." Nam Cung Mộ liếc mắt về phía tay áo trắng bị dính một chút nước trà.

"Mộ..." Mộc Thanh Phong uống xong trà hoa cúc, dùng ánh mắt cảnh cáo Nam Cung mộ không cho phép nói thêm nữa.

"Không nói nữa, không nói nữa! Có người đau lòng ." Xem như bảo bối, Thanh Phong này đã lún sâu vào bể tình rồi, hắn không biết dùng cách nào để cứu giúp Thanh Phong đây? Ánh mắt nhìn qua bọn họ, nhìn về phía bầu trời xanh xa xa.

"Đình đình leng keng..." âm thanh thanh thúy của lục lạc kêu vang.

"Có người đến sao?" Ở đây một đêm, thỉnh thoảng có tiếng lục lạc vang lên. Nhưng giờ phút này tiếng lục lạc vang lên dồn dập, giống như là có người cố ý kéo vang.

"Ừ"

Mộc Thanh Phong gạt đầu, đem trà chén nhỏ để vào bên trong khay, sửa sang áo trắng trên người, dùng khinh công bay đến hồ nước bên kia hàng rào trúc.

"là ai?" Tả Phi Nhận hỏi Nam Cung Mộ đang đứng bên cạnh.

"Một đám khách không mời mà đến." Trong không khí có hơi thở bá đạo vương giả đã nói rõ thân phận người đến.

"Ngươi biết bọn họ là ai?" Tả Phi Nhận thăm dò phục công lực của Mộ đệ đệ, ở khoảng cách xa như vậy mà cũng biết được là ai tới, xem ra tuy bọn người này là khách không mời mà đến nhưng thân phận không nhỏ, nên Mộc Thanh Phong mới đích thân ra đón.

"Bọn họ tới." Nam Cung mộ cắt đứt suy nghĩ lung tung của Tả Phi Nhận, làm cho nàng nhìn về phía đám người đã đi tới bên kia hồ nước.

Nghe thấy Mộ đệ đệ vừa nói như thế, nàng ngẩng đầu nhìn về bờ bên kia, mộ bộ áo gấm màu xanh đậm đập vào mắt, lên tiếng kinh hô, "Là hoàng huynh."

Hoàng huynh làm sao lại tới đây, là tới đón nàng chăng?

"Hoàng muội, ngươi còn biết ta là hoàng huynh sao?" Từ trên bè trúc lên bờ, trên mặt Tả Dận Hạo mơ hồ tức giận.

"Hoàng huynh, ta..." Tả Phi Nhận không biết nên nói gì, nàng vừa làm sai , vừa chọc cho hoàng huynh tức giận , bọn họ không phải là còn giận nhau sao?

"Đi ra ngoài một đêm, hiện tại thu xếp một chút theo ta hồi cung." Tầm mắt hắn dừng lại tại cái áo khoác màu trắng, nó làm cho Tả Dận Hạo thấy vô cùng ngứa mắt, tại sao nàng có thể mặc áo của Mộc Thanh Phong? Hắn rất muốn xông tới cầm cái áo khoác trắng kia ném vào trong hồ nước.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

6 thành viên đã gửi lời cảm ơn saly85 về bài viết trên: DạNguyệt, kimdung08ct112, hoavole1993, holytinh4, khanhthi, Nguyễn Vũ An Thy

Có bài mới Hôm nay, 10:02

Hình đại diện của thành viên

saly85

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 11.09.2015, 02:01

Bài viết: 46

Được thanks: 299 lần

Điểm: 10.28

Có bài mới Re: [Xuyên không] Hoàng muội của trẫm không cho phép đụng - Thiếu Thương Hồ - Điểm: 11

Chương 45: Lưu luyến không rời

"Hoàng huynh, huynh dùng đồ ăn sáng chưa?" Tả Phi Nhạn yếu ớt hỏi, liếc mắt nhìn thấy trên áo gấm màu xanh đậm của hoàng huynh như có dính chút ẩm ướt.

Chẳng lẽ hoàng huynh không vào triều sớm mà đi tìm nàng luôn sao? Phải không? Nàng không xác định, cũng không dám nghĩ xa.

"Hoàng huynh, ta muốn ở nơi này vài ngày." Không dám nhìn thẳng đôi mắt đang ngập tràn lửa giận của hoàng huynh, đầu cúi xuống thấp hơn.

"Không cho phép." Tả Dận Hạo liếc mắt trừng Mộc Thanh Phong, tựa như nói, hoàng muội của trẫm rất lệ thuộc vào người, đúng ý người rồi phải không .

"Công chúa vẫn nên hồi cung thôi! Sau này sẽ còn cơ hội tới chơi." Mộc Thanh Phong khuyên Tả Phi Nhạn, ánh mắt cảnh cáo của bệ hạ làm sao hắn bỏ qua được.

"Vây cũng tốt! Người mỗi ngày nên uống trà hoa cúc, để thanh nhiệt, trà hoa cúc rất có ích giúp thân thể khỏe mạnh." Tả Phi Nhạn cởi áo khoác ra đưa cho Mộc Thanh Phong còn ân cần dặn dò

"Ừ, ta nhớ rồi ." Nhìn nàng cười để nàng yên tâm, tay vuốt ve áo còn mang hơi ấm của nàng.

"Hoàng huynh, có thể đưa áo khoác của huynh cho muội không? Muội lạnh..." Nàng lại vô tư nhìn hoàng huynh yêu cầu.

"Cho chết rét đi là tốt nhất." Tả Dận Hạo không cởi áo ngoài ra, chẳng qua là đem Tả Phi Nhạn kéo đến bên cạnh, ôm lấy nàng, sai Phúc công công đưa long bào choàng lên người cho nàng.

"Hoàng huynh miệng thật độc." Tả Phi Nhạn khoe miệng không tự chủ giờ lên, đầu tựa vào bả vai hoàng huynh.

Trong thời khắc này, trong thời khắc này, nàng phải chớp thời cơ thật tốt.

"Hồi cung." Tả Dận Hạo khoe miệng cũng kéo lên, giờ tay lên.

"Cung tiễn bệ hạ."

"Thanh Phong, người thật sự cứ như vậy để nàng đi?" Nam Cung mộ hỏi.

"Nếu không thì sao?" Mộc Thanh Phong hỏi ngược lại, không phải là hắn không muốn tranh giành, người sáng suốt đều nhìn thấy, lòng của nàng ở đâu.

"Phía ngoài người kia làm sao bây giờ? Hắn đã ở kia cả một đêm." Trong rừng trúc kia, thỉnh thoảng có ánh mắt màu tím nhìn qua.

"Yên lặng theo dõi xem sao! Việc gì nên đến có muốn ngăn cản cũng không được." Ngắm nhìn bọn họ bóng lưng rời đi, nhìn về phía bầu trời bị tầng tầng mây bao phủ, tương lai không biết sẽ như thế nào.

"Tùy các người! Nhưng ta kiên quyết sẽ không để cho người chết." Nam Cung mộ bá đạo biểu thị công khai, sự phụ giao cho hắn nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Mộc Thanh Phong.

"Ta sẽ không chết sớm như vậy, sau này còn phải nhờ Tam công tử của Nam Cung thế gia chiếu cố nhiều hơn mới được." Mộc Thanh Phong vỗ vỗ vai Nam Cung mộ, đi về phía bình trà hoa cúc đã nguội, đây là trà mà chính Nhạn Nhi đã pha.

"Thật ra thì nàng rất khả ái, chỉ là có chút không được bình thường, có chút khác người." Bỏ qua yếu tố có thể là Thanh Phong phát bệnh, vị Lục Điện tiểu ty ty kia thật sự không tệ.

Cách đó không xa, còn có thể nghe thấy thanh âm ồn ào của nam nữ, nhưng bên trong pha một nửa là ngọt ngào.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

4 thành viên đã gửi lời cảm ơn saly85 về bài viết trên: kimdung08ct112, holytinh4, DạNguyệt, Nguyễn Vũ An Thy

Có bài mới Hôm nay, 10:23

Hình đại diện của thành viên

kimdung08ct112

Thủ quỹ

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 11.04.2015, 18:03

Bài viết: 99

Được thanks: 58 lần

Điểm: 1.92

Có bài mới Re: [Xuyên không] Hoàng muội của trẫm không cho phép đụng - Thiếu Thương Hồ

ôi hay nè.mà ngắn quá à!

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới Hôm nay, 10:26

Hình đại diện của thành viên

saly85

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 11.09.2015, 02:01

Bài viết: 46

Được thanks: 299 lần

Điểm: 10.28

Có bài mới Re: [Xuyên không] Hoàng muội của trẫm không cho phép đụng - Thiếu Thương Hồ - Điểm: 12

Chương 46: Giả vờ cảm mạo mất mề

"Lớn gan?" Tả Dận Hạo hừ lạnh một tiếng, hiện tại trên khuôn mặt tuấn dật của hắn nổi lên mưa bão

"Đứng." Tả Phi Nhạn vô cùng xác định.

"Sau này không cho phép muội mặc trang phục mất mề quái dị như thế này nữa ? Có phải gần đây ta quá dung túng muội? Làm cho muội không biết trời đất là gì dám chống đối ta?" Sắc mặt của hắn càng thêm lạnh lùng tà mị, nói ra trong lời nói càng thêm ôn nhu rét run.

"Ta không có ý tứ này." Vừa rồi còn lớn tiếng, giọng nói của Tả Phi Nhạn thấp xuống, nàng biết cứng đối cứng sẽ không có kết quả tốt, ngược lại sẽ khiến cho lưỡng bại câu thương. Nhưng, hoàng huynh lại muốn nàng cởi áo phong cùng quần sooc trên người xuống, điều này là không thể được, bởi vì những thứ này gọi cho nàng nhớ đến cha mẹ đang ở thế kỷ 21 để cho nàng cảm thấy được an ủi, không biết trong một năm này họ như thế nào rồi, nghĩ đến đây ánh mắt chợt rũ xuống, tay nắm chặt áo.

"Vậy là có ý gì?" Lòng này hắn nhìn lại, hai mắt híp lại.

"Hoàng huynh, những y phục này có ý nghĩa đặc biệt đối với ta." Tả Phi Nhạn tối nghĩa mở miệng, làm cuối cùng **.

"Còn gì nữa không?" Nhú mày, khích lệ nàng nói tiếp.

"Không mặc cũng được, nhưng ta nhất quyết không cời."

Cúi đầu thấp hơn, nhìn long bào đang khoác trên người, màu vàng lóng lánh nhìn rất chói mắt, trên long bào thêu hình kim long trong rất sống động, ánh mắt lấp lánh ngũ trảo như muốn vươn ra, như muốn bay lên không trung, thoát nhìn uy nghiêm như muốn găm lên.

"Sau này không được lên gặp Mộc Thanh Phong nữa, người là công chúa hẳn là thần tử, người là nữ hẳn là nam, nam nữ hữu biệt người chẳng lẽ không biết? Càng không thể ăn mặc mát mẻ như thế này để gặp biết chưa?"

"Hoàng huynh..." Tả Phi Nhạn trừng lớn hai mắt, hoàng huynh quả thực là cố tình gây sự.

"Có nghe hay không?" Tả Dận Hạo lại một lần nữa nói rõ.

"Này, bệ hạ." Ngoài cửa Phúc công công vừa nghe bị điểm tên, ánh mắt cầu trợ hướng người lớn nhất trong cung hỏi.

"Đi." Xem ra bình thường hẳn chiều làm nàng hư, làm cho nàng không coi ai ra gì nữa.

"Hoàng huynh, hôm nay hoàng muội nói rõ với huynh, muốn ta cời bộ quần áo mát mẻ này ra, trừ phi người tự thân động thủ, nếu không đừng nghĩ ta sẽ dễ dàng khuất phục."

Trong đầu cuối cùng cũng sáng tỏ, tại sao hoàng huynh lại bài xích nàng ăn mặc mát mẻ như vậy.

Không thể nghi ngờ chính là người khác ăn đậu hũ của nàng, làm cho hẳn thân là huynh trưởng mà không làm gì được. Mà những thứ gọi là người khác kia, chính là đám người Mộc Thanh Phong, Vu Vĩ Kỳ, Nam Cung mộ.

"Vậy sao?" Đi tới trước mặt nàng, ánh mắt lợi hại nhìn nàng chằm chằm, âm điệu này cho thấy hẳn đang tức giận

"Đúng vậy." Tả Phi Nhạn nhìn thấy hẳn, khuôn mặt đều là nụ cười càn rỡ.

"Người đâu! Đóng toàn bộ cửa điện vào cho ta, bên trong điện dù phát ra bất cứ âm thanh gì cũng phải làm như không biết, nghe không?" Phút chốc hẳn giữ chặt cảm nàng, cặp mắt dài nhỏ thâm thúy cười, giống như hai hạt hắc ngọc lóe sáng nhìn nàng trừng trừng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lưu luyến không rời

"Hoàng huynh, huynh dùng đồ ăn sáng chưa?" Tả Phi Nhạn yếu ớt hỏi, liếc mắt nhìn thấy trên áo gấm màu xanh đậm của hoàng huynh như có dính chút ẩm ướt.

Chẳng lẽ hoàng huynh không vào triều sớm mà đi tìm nàng luôn sao? Phải không? Nàng không xác định, cũng không dám nghĩ xa.

"Hoàng huynh, ta muốn ở nơi này vài ngày." Không dám nhìn thẳng đôi mắt đang ngập tràn lửa giận của hoàng huynh, đầu cúi xuống thấp hơn.

"Không cho phép." Tả Dận Hạo liếc mắt trừng Mộc Thanh Phong, tựa như nói, hoàng muội của trẫm rất lệ thuộc vào người, đúng ý người rồi phải không.

"Công chúa vẫn nên hồi cung thôi! Sau này sẽ còn cơ hội tới chơi." Mộc Thanh Phong khuyên Tả Phi Nhạn, ánh mắt cảnh cáo của bệ hạ làm sao hẳn bỏ qua được.

"Vậy cũng tốt! Người mỗi ngày nên uống trà hoa cúc, để thanh nhiệt, trà hoa cúc rất có ích giúp thân thể khỏe mạnh." Tả Phi Nhạn cời áo khoác ra đưa cho Mộc Thanh Phong còn ăn cần dặn dò

"Ừ, ta nhớ rồi." Nhìn nàng cười để nàng yên tâm, tay vuốt ve áo còn mang hơi ấm của nàng.

"Hoàng huynh, có thể đưa áo khoác của huynh cho muội không? Muội lạnh..." Nàng lại vô tư nhìn hoàng huynh yêu cầu.

"Cho chết rét đi là tốt nhất." Tả Dận Hạo không cởi áo ngoài ra, chẳng qua là đem Tả Phi Nhạn kéo đến bên cạnh, ôm lấy nàng, sai Phúc công công đưa long bào choàng lên người cho nàng.

"Hoàng huynh miệng thật độc." Tả Phi Nhạn khoe miệng không tự chủ giờ lên, đầu tựa vào bả vai hoàng huynh.

Trong thời khắc này, trong thời khắc này, nàng phải chớp thời cơ thật tốt.

"Hồi cung." Tả Dận Hạo khoe miệng cũng kéo lên, giờ tay lên.

"Cung tiễn bệ hạ."

"Thanh Phong, người thật sự cứ như vậy để nàng đi?" Nam Cung mộ hỏi.

"Nếu không thì sao?" Mộc Thanh Phong hỏi ngược lại, không phải là hắn không muốn tranh giành, người sáng suốt đều nhìn thấy, lòng của nàng ở đâu.

"Phía ngoài người kia làm sao bây giờ? Hắn đã ở kia cả một đêm." Trong rừng trúc kia, thỉnh thoảng có ánh mắt màu tím nhìn qua.

"Yên lặng theo dõi xem sao! Việc gì nên đến có muốn ngăn cản cũng không được." Ngắm nhìn bọn họ bóng lưng rời đi, nhìn về phía bầu trời bị tầng tầng mây bao phủ, tương lai không biết sẽ như thế nào.

"Tùy các ngươi! Nhưng ta kiên quyết sẽ không để cho ngươi chết." Nam Cung mộ bá đạo biểu thị công khai, sự phụ giao cho hắn nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Mộc Thanh Phong.

"Ta sẽ không chết sớm như vậy, sau này còn phải nhờ Tam công tử của Nam Cung thế gia chiếu cố nhiều hơn mới được." Mộc Thanh Phong vỗ vỗ vai Nam Cung mộ, đi về phía bình trà hoa cúc đã nguội, đây là trà mà chính Nhạn Nhi đã pha.

"Thật ra thì nàng rất khả ái, chỉ là có chút không được bình thường, có chút khác người." Bỏ qua yếu tố có thể là Thanh Phong phát bệnh, vị Lục Diệp tiểu tỷ kia thật sự không tệ.

Cách đó không xa, còn có thể nghe thấy thanh âm ồn ào của nam nữ, nhưng bên trong pha một nửa là ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Giả vờ cấm mặc mát mẻ

"Lớn gan?" Tả Dận Hạo hừ lạnh một tiếng, hiện tại trên khuôn mặt tuần dật của hắn nổi lên mưa bão.

"Đúng." Tả Phi Nhạn vô cùng xác định.

"Sau này không cho phép muội mặc trang phục mát mẻ quái dị như thế này nữa? Có phải gần đây ta quá dung túng muội? Làm cho muội không biết trời đất là gì dám chống đối ta?" Sắc mặt của hắn càng thêm lạnh lùng tà mị, nói ra trong lời nói càng thêm ôn nhu rét run.

"Ta không có ý tứ này." Vừa rồi còn lớn tiếng, giọng nói của Tả Phi Nhạn thấp xuống, nàng biết cứng đối cứng sẽ không có kết quả tốt, ngược lại sẽ khiến cho lưỡng bại câu thương. Nhưng, hoàng huynh lại muốn nàng cởi áo phong cùng quần sooc trên người xuống, điều này là không thể được, bởi vì những thứ này gọi cho nàng nhớ đến cha mẹ đang ở thế kỷ 21 để cho nàng cảm thấy được an ủi, không biết trong một năm này họ như thế nào rồi, nghĩ đến đây ánh mắt chợt rũ xuống, tay nắm chặt áo.

"Vậy là có ý gì?" Lòng mảy mảy nhìn lại, hai mắt híp lại.

"Hoàng huynh, những y phục này có ý nghĩa đặc biệt đối với ta." Tả Phi Nhạn tối nghĩa mở miệng, làm cuối cùng **.

"Còn gì nữa không?" Nhú mảy, khích lệ nàng nói tiếp.

"Không mặc cũng được, nhưng ta nhất quyết không cởi."

Cúi đầu thấp hơn, nhìn long bào đang khoác trên người, màu vàng lóng lánh nhìn rất chói mắt, trên long bào thêu hình kim long trong rất sống động, ánh mắt lấp lánh ngũ trảo như muốn vươn ra, như muốn bay lên không trung, thoát nhìn uy nghiêm như muốn gầm lên.

"Sau này không được lên gặp Mộc Thanh Phong nữa, ngươi là công chúa hắn là thần tử, ngươi là nữ hắn là nam, nam nữ hữu biệt ngươi chẳng lẽ không biết? Càng không thể ăn mặc mát mẻ như thế này để gặp biết chưa?"

"Hoàng huynh..." Tả Phi Nhạn trừng mắt hai mắt, hoàng huynh quả thực là cố tình gây sự.

"Có nghe hay không?" Tả Dận Hạo lại một lần nữa nói rõ.

"Này, bệ hạ." Ngoài cửa Phúc công công vừa nghe bị điểm tên, ánh mắt cầu trợ hướng người lớn nhất trong cung hỏi.

"Đi." Xem ra bình thường hẳn chiều làm nàng hư, làm cho nàng không coi ai ra gì nữa.

"Hoàng huynh, hôm nay hoàng muội nói rõ với huynh, muốn ta cởi bộ quần áo mát mẻ này ra, trừ phi người tự thân động thủ, nếu không đừng nghĩ ta sẽ dễ dàng khuất phục."

Trong đầu cuối cùng cũng sáng tỏ, tại sao hoàng huynh lại bài xích nàng ăn mặc mát mẻ như vậy.

Không thể nghi ngờ chính là người khác ăn đậu hũ của nàng, làm cho hẳn thân là huynh trưởng mà không làm gì được. Mà những thứ gọi là người khác kia, chính là đám người Mộc Thanh Phong, Vu Vi Kỳ, Nam Cung mộ.

"Vậy sao?" Đi tới trước mặt nàng, ánh mắt lợi hại nhìn nàng chăm chăm, âm điệu này cho thấy hẳn đang tức giận

"Đúng vậy ." Tả Phi Nhạn nhìn thấy hẳn, khuôn mặt đều là nụ cười càn rỡ.

"Người đâu! Đóng toàn bộ cửa điện vào cho ta, bên trong điện dù phát ra bất cứ âm thanh gì cũng phải làm như không biết, nghe không?" Phút chốc hẳn giữ chặt cảm nàng, cặp mắt dài nhỏ thâm thúy cười, giống như hai hạt hắc ngọc lóe sáng nhìn nàng trừng trừng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hẳn nói muốn hôn nàng

Môi hơi gấp, mang theo nụ cười lạnh nhạt, nhưng tản ra thâm trầm đáng sợ quyết đoán, bị đè nén bởi thâm trầm đáng sợ, Tả Phi Nhạn không chịu được nuốt nước miếng, bắt buộc mình thần sắc tự nhiên đối mặt với hẳn.

"Nhạn nhi, hiện tại chính tay ta sẽ giúp muội bỏ mớ trang phục mát mẻ này xuống nhé?" Ngón tay lỗ măng chạm qua xương quai xanh, làm cho Tả Phi Nhạn cảm thấy ngứa ngứa.

"Không thể, tuyệt đối không thể, người là hoàng huynh của ta, không thể." Mặt lộ vẻ sợ hãi, muốn chạy trốn.

"Nhưng là." Tả Dận Hạo lộ ra vẻ làm khó , dừng một chút, "Người mới vừa rồi còn nói muốn ta tự mình giúp người cởi bộ đồ này xuống, hiện tại vì huynh rất rảnh rỗi . Làm sao Nhạn nhi lại thay đổi chủ ý? Ta vẫn nên giúp muội cởi xuống thôi?" Tự tiểu phi tiểu nhìn nàng vì sợ hãi mà hai má hồng lên, nhìn giống như quả táo, làm hẳn chỉ muốn cắn xuống một ngụm, lông mi thật dài càng không ngừng run rẩy, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ.

Ai nói nàng lớn lên thanh tú, dung mạo trung đẳng? Hiện tại rõ ràng nhìn giống như tiên tử hạ phàm, hơi thở không nhiễm bụi trần.

"Hoàng huynh, huynh có thể lui ra một chút hay không." Hoàng huynh áp sát nửa thân người vào người nàng, làm cho nàng cảm thấy nhiệt độ tăng vọt, hơi thở như muốn nổ tung.

"Ta cảm thấy khó thở. Có lẽ ta không thở được mà chết ." Ai tới cứu nàng, ai tới cứu nàng? Nàng không bao giờ ... dám khiêu chiến làm hoàng huynh tức giận , hoàng huynh tức giận rất đáng sợ, đáng sợ đến trình độ nàng không dám tưởng tượng nữa.

"Cái bộ dạng gì thế này? Nghiêm chỉnh một chút cho ta?" Tả Dận Hạo cúi đầu ghé sát vào tai nàng nói.

"Hoàng huynh, Nhạn nhi van cầu huynh, van cầu huynh. . . muội biết sai rồi, lần sau không dám ăn mặc mát mẻ nữa ." Tả Phi Nhạn cắn môi, đè xuống âm thanh muốn tràn ra từ khóe môi/.

Cái loại cảm giác này tựa như có ngàn vạn con kiến ở gặm cắn nàng, làm cho nàng tâm ngứa khó nhịn.

"Van xin ta? Không biết lúc Nhạn nhi ăn mặc mát mẻ như thế này xuất cung có nghĩ đến sẽ làm cho hoàng huynh tức giận hay không?" Tả Dận Hạo thanh âm trầm thấp từ tính, nhẹ nhàng chất vấn, nhắm hai mắt lại, để cho hơi thở của mình dao động ở tai và xương quai xanh của nàng.

"Nghĩ tới, nhạn nhi nghĩ tới." Nàng chịu không được , nàng chỉ muốn chạy trốn khỏi tình cảnh mập mờ hiện tại.

"Nói như vậy, Nhạn nhi cố ý làm như vậy?" Tả Dận Hạo tâm tình thoáng cái bay bổng lên, tâm trạng buồn bực vừa rồi bay biến hết.

"Nhạn nhi, ta muốn hôn nàng." Nhìn chăm chăm gương mặt đang né tránh của nàng, đầu kề sát cái trán của nàng, nhìn vào cặp mắt đang vui mừng của nàng.

Hắn muốn xác định xem Nhạn Nhi có thích hắn hay không.

"Tại sao? Chúng ta là huynh muội." Không thể để lời nói của hoàng huynh làm cho mê muội, Nhạn Nhi tỉnh táo hỏi.

"Cho tới bây giờ Nhạn Nhi cũng không có coi ta là hoàng huynh mà, nhất là một năm trở lại đây lại càng không kiêng kỵ mà bò lên long sàng của ta, còn luôn thừa dịp ta không chú ý hôn trộm ta, lại còn giả vờ bị mộng du để lừa gạt ta." Tả Dận Hạo rất vô tội nói, đang trong lúc nàng sững sờ trộm hôn mấy cái, cảm giác thật mềm ngọt giống như trong trí nhớ.

"Không được... Chúng ta không được." Tả Phi Nhạn dùng sức đẩy hắn ra, cước bộ lao đảo chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: In dấu hạ ấn ký

"Không, hoàng huynh, để cho ta trở về Lục Đệ cung, ta bảo đảm, ta không bao giờ ... mặc như vậy đi ra ngoài nữa." Tả Phi Nhạn còn đang cầu xin tha thứ.

Trong qua khứ tất cả những điều này nàng đều luôn mơ ước, nhưng hiện tại chuyện này phát sinh lại làm cho nàng cảm thấy sợ, nàng cố gắng dùng chút dũng khí còn lại của mình chống đỡ.

"Nhạn Nhi, hôm nay ta sẽ không tha nàng, nàng cũng biết ta đã nhìn rất lâu mới không đụng ngã nàng áp dưới thân?" Từ lúc nàng ăn mặc quái dị, cười trên xe đạp từ nóc nhà rơi xuống, đạp ở trên người Lan quý nhân mới phong, hắn đối với nàng có vài phần tình cảm.

"Không được, hoàng huynh, đây là không được phép." Tả Phi Nhạn loạng choạng đầu, nước mắt mờ hồ hai mắt.

"Nhạn nhi không khóc, nàng khóc ta sẽ đau lòng. Ta là vua của một nước, người nào cũng không có thể làm gì ta, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn nàng, ta sẽ bảo vệ nàng." Tả Dận Hạo mềm nhẹ lau đi nước mắt cho nàng, vội vàng hứa hẹn.

"Không cần, ta không cần, hoàng huynh bỏ qua cho ta..." Nàng bị đồn đại cũng không sao, nhưng là hoàng huynh thì không được, trong cung loại truyện gì cũng bị đồn đại với tốc độ rất nhanh.

Nàng cảm giác đầu của nàng trống rỗng, hoàng huynh làm sao có thể hôn nàng? Hắn làm sao có thể hôn nàng? Hai mắt trừng được so sánh với chuông đồng còn lớn hơn.

"Chuyên tâm hôn, nhắm mắt lại." Mang cười trong mắt, âm điệu không vui, bị làm cho sợ Tả Phi Nhạn vội vàng nhắm nghiền hai mắt, nàng không còn cách nào suy nghĩ tiếp.

Nàng biết điều nghe lời, làm cho Tả Dận Hạo hôn càng sâu, mùi vị ngọt ngào này, hắn chưa từng cảm nhận được ở bất cứ nữ nhân nào, như lúc hôn Ý Vạn, cũng chưa từng từng có loại này mùi vị, hắn tư tâm nghĩ dấu riêng, vĩnh viễn không để cho nam nhân khác phát hiện.

Đột nhiên cảm nhận được mùi máu trong miệng, Tả Dận Hạo thoải mái cười lớn lên, thì ra là bị hắn đặt ở dưới thân, hắn bị con mèo hoang nghịch ngợm này sử dụng móng vuốt.

"Hoàng huynh làm sao ngươi có thể hôn ta?" Mặt đỏ lên, che môi, nước mắt còn đang trong hốc mắt đảo quanh.

Tả Dận Hạo khí định thần vận lấy ra nàng che thân: môi tay, hôn nhẹ ngón tay của nàng, "Tại sao không thể? Nhạn nhi không vui sao?" Áo nã, bị thương từ từ di động hiện tại tuần dật trên mặt.

"Không có, không, không thích." Tả Phi Nhạn lời nói không có mạch lạc, nàng không biết mình nên nói cái gì.

"Đừng nên nói cái gì, bây giờ ta còn muốn làm một vài chuyện khác." Nhìn nàng ăn mặc mát mẻ, lộ cả xương quai xanh, Tả Dận Hạo liếm liếm môi.

"Hoàng, hoàng huynh, huynh còn muốn làm gì?" Có vết xe đổ vừa rồi, Tả Phi Nhạn cẩn thận hỏi thăm.

"Ừm... Ta nghĩ nên hạ ấn ký của ta ở trên người của nàng, để cho bất kỳ nam nhân khác không thể tranh đoạt, nàng là của ta." Đôi môi hôn hương xương quai xanh, hắn dùng lực mút thỏa thích.

"Đau..." Tả Phi Nhạn không nghĩ tới hắn xuất ra chiêu này, bị hắn kim ở tay muốn tránh thoát ra.

"Nhạn Nhi nhớ lấy, sau này không cho phép bất luận kẻ nào đụng nàng, sau này nàng có xuất giá, cũng không có thể..." Tả Dận Hạo bá đạo tuyên cáo, kiềm chế ở tay nàng càng thêm dùng sức.

Chương 49: Kiêu ngạo như cũ

Chương 49:

Trên xương quai xanh truyền tới từng đợt đau, nhắc nhở nàng người nào đó đang làm ra hành vi không có luân lý với nàng, nàng nên làm sao đây? Suy nghĩ bay về phía không gian, ai tới phá tan cảnh tượng này đi?

"Trước ở bên ngoài đợi đi." Tả Dận Hạo lên tiếng ngăn cản tiếng nói ở bên ngoài vọng vào, nhìn Tả Phi Nhạn bị hất đặt dưới thân, trong mắt hiện lên thương tiếc.

Có phải động tác mới vừa rồi quá thô lỗ, làm sợ nàng?

"Nhạn nhi..." Bị nàng dùng sức đẩy, Tả Dận Hạo ngã sang một bên, trong ngực ấm áp, trong hơi thở mùi thơm ngát, theo nàng thoát ra, còn lưu lại trên môi một chút dư vị thuộc về nàng.

Hắn như vậy làm nàng sợ sao? Tả Dận Hạo cảm thấy buồn khổ, hay là hắn làm sai rồi?

"Cạch..." Cửa điện bị mở từ bên trong ra.

"Bệ hạ..." Kèm theo lạnh lạnh tiếng nói cùng một giọng nữ mềm mại chốc lát phá vỡ trầm tư của Tả Dận Hạo, hắn nằm nghiêng trên nền gạch lạnh như băng, chậm chạp ngẩng đầu.

"Sao người lại tới đây?" Tả Dận Hạo khẽ thở dài một hơi, trông mắt đen mang theo bất mãn cùng khinh thường.

"Nô tì, nô tì... Nô tì..." Người áp a áp ừng hồi lâu vẫn chưa nói ra nguyên nhân, chẳng qua là cặp mị nhân kia không ngừng liếc về phía người đang nằm trên mặt đất, y phục lấm lem rõ ra thân thể rắn chắc của Tả Dận Hạo.

"Có phải là nhớ trăm rồi hay không?" Tả Dận Hạo nói, tà từ cười, nhìn nàng ngoắt ngoắt tay.

"Bệ hạ, mới vừa rồi nô tì định bấm báo ngài, Lan quý nhân đã ở ngoài điện chờ một lúc rồi." Phúc công công cúi thấp đầu, cung kính nói.

"Ừ, biết rồi! Trẫm không trách tội người!" Tả Dận Hạo ánh mắt bay về phía người đang núp ở phía sau cửa, đầu buông thõng, không ngừng nghịch nghịch ngón tay của mình.

"Phúc đức, đem trà xuân cho Lục Diệp công chúa uống, mới vừa rồi không phải là nàng vẫn náo đòi uống trà xuân đó sao?" Tả Dận Hạo khước miệng hơi gấp, ánh mắt chớp động lóe lên tia sáng rạng rỡ, hứng thú, hắn muốn xem, hoàng muội sẽ phản ứng như thế nào khi người khác thấy nàng trong cảnh chật vật?

"Nô tì tuân chỉ." Phúc công công đem trà bung tới cho Lục Diệp công chúa, ánh mắt liếc thấy công chúa quần áo không được tề chỉnh, trong mắt hiện lên không giải thích được. Mới vừa rồi hắn đi bung trà, công chúa còn tốt, làm sao chỉ trong chốc lát, đầu tóc công chúa cũng bị rối loạn rồi? Y phục cũng có bị kéo ra dấu vết? Còn có tại sao vẫn cúi thấp đầu? Mà tại sao bệ hạ cũng nằm trên mặt đất? Long bào trên người hình như cũng có dấu vết bị lôi kéo? Không biết là chuyện gì xảy ra thật quý dị.

"Công chúa, nô tì đem trà tới cho ngài." Phúc công công thu liễm kinh ngạc, đem trà đưa tới trước mặt nàng.

"Ừm, đa tạ Phúc công công." Tả Phi Nhạn cười ngẩng đầu, trên mặt lóe cao ngạo, ưu nhã nhận lấy ly trà nhỏ.

"Thật là trà ngon, mùi thơm ngát ngon miệng, dư vị làm cho người ta muốn uống thêm." Khẽ liếm lấy khóe môi, trong suốt nước, mê hoặc đến cực điểm, ánh mắt trêu chọc liếc nhìn về bóng dáng đang nằm nghiêng trên đất kia, nhìn cặp mắt đang mỉm cười híp lại kia, tựa như nói, ta vẫn là công chúa kiêu ngạo.

Chương 50: Tiểu thiếp lãnh cung

Chương 50:

Trận trận cười duyên kia, làm cho Tả Phi Nhận nghe thấy càng thêm bức tức, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, trên mặt vẫn như cũ cười trừ chọc, chẳng qua là càng thêm rực rỡ, trên người nàng như tỏa ra ánh hào quang chói mắt.

Tả Phi Nhận mặt mờ cười, "Lan quý nhân không phải tự nhận mình là tiểu thiếp lãnh cung sao? Ngày hôm nay lại rảnh rỗi tới ngự thư phòng thăm hoàng huynh vậy? Có phải là vì quá nhớ hoàng huynh chăng? A, ta hiểu rồi, đây người ta gọi là: một ngày không thấy như cách ba thu, một năm không thấy như cách ba kiếp có phải hay không? Xem, ta thông minh chứ." Tự đề cử khoe khoang, lời nói ra như đâm vào tâm Lan quý nhân

"Công chúa nói rất đúng, là nô tì rất nhớ bệ hạ." Lan quý nhân thăm liếm buong, thanh âm mềm mại giống như được phát ra từ kẽ răng.

"Ừ." Tả Phi Nhận gật đầu, một bộ trẻ con dễ dạy.

Nàng đang ghen phải không? Tả Dận Hạo cười càn phát ra thư thái, hẳn có thể hiểu như vậy chứ.

Quả nhiên, ôm mỷ nhân trong ngực lại nghe âm thanh kiều nhuyễn của mỷ nhân so với rượu mạnh còn say lòng hơn.

Tả Phi Nhận cảm giác cặp mắt của mình như muốn phun ra lửa bốc phát nhiệt độ cao hơn ngọn lửa, Lan quý nhân phải không?

"Hoàng huynh thật là có nhả hứng, có thể hào phóng ở trước mặt hoàng muội diễn cảnh cảm trẻ em, nên hoàng muội phải cố gắng học tập, để sau này lấy chồng có thể áp dụng một chút." Trong suốt như thanh đầm nước mắt híp lại, rèm mi dày như cánh quạt che đi ánh nhìn nhật trong mắt.

"Bệ hạ... Công chúa nàng." Lan quý nhân vừa nghe Lục Diệp công chúa nói như, lâm vào chán nản, người sáng suốt cũng biết, Lục Diệp công chúa nói móc là nàng ta không biết liêm sỉ, nàng ta ủy khuất nằm trong ngực Tả Dận Hạo anh anh khóc to.

"Lan quý nhân làm sao nàng lại khóc? Không khóc, nàng khóc ta thấy đau lòng." Tả Dận Hạo ôn nhu an ủi, ánh mắt mang ý cười tà tứ cố tình diễn thật tốt, mắt không chớp nhìn về phía Tả Phi Nhận.

Bệ hạ cùng công chúa nổi lên phong ba, làm cho Phúc công công đang đứng phụng bồi ở một bên cũng lạnh tóc gáy, nếu như có thể, hẳn muốn chạy thoát khỏi ngự thư phòng ngay tức khắc.

"Đứng nha! Lan quý nhân đừng khóc, nếu như người còn khóc, thì nên xin lỗi danh hiệu tiểu thiếp lãnh cung kia đi." Tả Phi Nhận châm chọc, ánh mắt không vui bắn về phía Lan quý nhân đang nhìn trộm nàng, cùng với ánh mắt chiếm hữu của nam nhân kia.

"Nhìn xem này, nhìn xem này, Lan quý nhân thật là có làn da trắng nõn nà, ánh mắt ngập nước, lông mày như vẽ, môi đỏ mọng như anh đào, mặt như phù dung, thắt lưng như cành liễu, thật là có tư thái như tiên nữ giáng trần. Thế nhưng lại kêu khóc như vậy, sẽ làm cho mặt mày hốc hác, cẩn thận hoàng huynh không thích nữa, lại bị ruồng bỏ đưa vào lãnh cung, chịu cuộc sống không có nam nhân hẳn là khó chịu." Tả Phi Nhận trêu chọc, giọng nói lỗ mãng giống như Tuyết Băng Yên đùa giỡn ở hoa lâu khắp thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Xem diễn trò

Chương 51:

"Bệ hạ, không biết nô tì đã đắc tội gì với công chúa? Nô tì tự biết mình không có tư chất của tiên nữ, nhưng là công chúa không nên vũ nhục nô tì. Nô tì chẳng qua là nghĩ đến bệ hạ, cho nên chẳng quan tâm tới lễ tiết đến tìm bệ hạ. Bệ hạ, ngài cần phải làm chủ cho thân thiếp nha!" Lan quý nhân vừa khóc lóc kể lể, vừa ở trong ngực Tả Dận Hạo tìm kiếm an ủi.

Thân là nữ nhân, vũ khí tốt nhất chính là nước mắt, chỉ cần ánh mắt nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt kia sẽ tuôn ra như suối. Mà điểm này thì công chúa Lục Diệp không biết sử dụng, trong cung người nào không biết, Lục Diệp công chúa không biết... nữ nhân nào mà chẳng sử dụng nước mắt, luôn giả dạng nhu nhược để được đàn ông thương tiếc.

"Dục cảm cố tưng." Kinh thường phun ra bốn chữ này, lửa giận trong lòng Tả Phi Nhận dần dần nguội lạnh, hiện tại nàng có cảm giác mình như người đang xem hát, mà bọn họ như con hát đang diễn xuất trên đài, thật là một màn làm cho người ta không thấy có tỷ chân thành nào cả.

Một năm trước, nàng ta cùng bệ hạ đang cá nước thân mật, vậy mà Tả Phi Nhận lại cười cái xe đạp quái dị, mặc y phục mát mẻ còn hơn cả nữ tử thanh

lưu rơi từ trên nóc nhà xuống, thẳng tắp té ở trên người của nàng ta, còn rất ác liệt đâm lên đôi bông đào nàng ta vẫn luôn tự hào, cái đồ kỳ quái kia còn lưu lại trên người nàng ta một vết đen tím.

Nàng ta nghi ngờ, có phải Tả Phi Nhạn cố ý hay không nên mới ra chiêu độc như vậy, cố ý làm mất thể diện nàng ta trước mặt hoàng thượng để làm cho nàng ta thất sủng.

Từ sau khi tiến cung, nàng ta không hề gây xích mích gì với Tả Phi Nhạn cả.

Nàng ta thật hận Tả Phi Nhạn, đều là nàng hại nàng ta phải đóng cửa cung an dưỡng, còn phải bảo dưỡng đôi gò bông đào mà Tả Phi Nhạn dùng chân đâm lên, làm trong một năm này nàng ta không còn thể diện đi ra ngoài gặp người, thân giống như ở lãnh cung. Mặc dù bệ hạ thỉnh thoảng cũng sẽ đi gặp nàng ta, nhưng cũng không nhiệt tình như trước, chẳng qua là hàn huyên mấy câu rồi đi.

Hôm nay, vì đã bảo dưỡng tốt thân thể nên mới đến gặp hoàng thượng, hy vọng lại nhận được thánh sủng như trước.

Không nghĩ tới, oan gia ngõ hẹp, lại gặp nàng ở ngự thư phòng, hơn nữa toàn thân xốc xếch chật vật, cánh môi tái nhợt giống như bị người giày xéo qua, khóe miệng còn lưu lại nhàn nhạt tia máu, làm cho người ta không khó tưởng tượng, vừa rồi ở ngự thư phòng đã diễn ra cảnh diễn lệ gì.

Tiền nhân, Tả Phi Nhạn tiền nhân này, không nghĩ tới muốn nhúng chàm cả hoàng huynh mình, loại loạn luân cấm kỵ này, nàng nhất định phải làm cho toàn bộ người trong thiên hạ biết, trong lòng Lan quý nhân lửa hận báo thù ngút cháy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Quản tốt tiểu thiếp của người

Chương 52:

Thế nhưng nàng đại nhân có đại lượng, thiếu nữ xinh đẹp từ thế kỷ hai mươi mốt tới, xem nhiều cảnh đầu đá nhau từ cổ đại đến hiện đại rồi, chẳng lẽ đầu không lại với đám cô nhân này? Thế thì đã quá xem thường nàng rồi.

Chờ xem! Đám tiểu tử này... Bây giờ tỷ tỷ ta còn không có hứng chơi trò chơi này với các người.

Trong ánh mắt trong suốt sáng rỡ lên, lấp lánh các loại màu sắc chói mắt!

Tả Dận Hạo khẽ mỉm cười, hẳn biết mỗi khi Tả Nhạn Nhi có thái độ như thế này hẳn là đang có mưu ma chước quỷ gì đây, nhất định có người gặp họa. Ánh mắt hơi có vẻ đáng thương liếc về phía Lan quý nhân đang tỏ ra ủy khuất nằm trong ngực hắn.

Thật là đẹp, giống như hoa vậy. Nói thật ra hẳn không nở để đóa hoa này tàn héo trong tay Nhạn Nhi.

"Hoàng huynh, xin ngài quản tốt tiểu thiếp của ngài." Khóe miệng nàng cong cong như đang đùa cợt.

"Đa tạ hoàng muội nhắc nhở, hoàng huynh biết rồi." Tả Dận Hạo trầm giọng đáp ứng, nhìn ánh mắt của nàng lấp lánh thật mỉa mai.

"Vậy hoàng muội xin cáo lui." Hơi khom chân hành lễ, không thèm nhìn hắn thêm một cái, đi về phía cửa điện.

Khiêu mi, đôi môi hé mở, trên gương mặt tuấn tú hiện lên biến hóa kỳ quái, hơi thờ ảm muội.

Tả Phi Nhạn xoay người hết sức nhanh nên nàng không nhìn ra sự kỳ quái đó.

"Bệ hạ, thần thiếp cũng xin cáo lui." Lan quý nhân khẽ đứng dậy, nói đến chữ thiếp, đặc biệt tăng thêm giọng nói.

"Ừ, đi xuống đi! Mấy ngày nữa trăm trăm sẽ đến tìm người." Chỉ là liếc mắt một cái bóng dáng màu lam nhạt của Lan quý nhân, giọng nói vừa trở nên dị thường uy nghiêm, tâm tư của Lan quý nhân, sao hắn lại không biết?

Đội Lan quý nhân đi, Tả Dận Hạo liếc mắt lên phía xà nhà.

"Vi Kỳ, người có thể rơi xuống. Nên nhìn, nên nghe, người cũng biết." Tả Dận Hạo lười nhác nói.

Một cái bóng dáng thật nhanh từ phía trên nhảy xuống, "Vi Kỳ xin nghe lệnh của bệ hạ." Lãnh khốc không mang theo tình cảm thanh âm, Vu Vi Kỳ mặc quan phục màu đỏ sậm đã đứng ở trước mặt Tả Dận Hạo chờ mệnh lệnh.

"Người có tội gì? Là ta cho người ở trên đó đứng nhìn." Tả Dận Hạo tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua hắn, chậm chạp từ dưới đất đứng lên.

"Vi Kỳ, không nghĩ tới cõi đời này có loại mỹ vị như anh đào, ngọt ngào như kẹo đường, chỉ muốn nếm thêm lần nữa." Tả Dận Hạo đi tới trước mặt Vu Vi Kỳ, nhắm mắt lại, như đang nhớ lại cảm giác đã qua.

"Vi Kỳ không biết bệ hạ đang nói cái gì." Vu Vi Kỳ vừa chấp tay, trong thanh âm có chút cứng ngắc.

"Người biết, làm sao người lại không biết?" Đi qua bên người Vu Vi Kỳ, ý bảo người đem cửa điện một lần nữa đóng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lời nói thật lòng

Khi Vu Vi Kỳ từ bên trong ngự thư phòng đi ra ngoài, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo làm cho đám người xung quanh bị dọa sợ.

"Chờ chút tiểu nhân..." Một tiếng gọi suy yếu giống như không có khí lực gọi Vu Vi Kỳ.

"Công chúa làm sao người còn ở lại chỗ này?" Không phải nàng đã rời ngự thư phòng rồi sao, tại sao còn ở chỗ này mà sắc mặt thoạt nhìn không được tốt lắm.

"VẬY tại sao người lại từ ngự thư phòng đi ra?" Không có ngẩng đầu nhìn hần, nhưng trong thanh âm chất vấn có chút không tự nhiên.

"Người tại sao muốn ta làm phò mã của người? Người yêu thích ta sao?" Vu Vi Kỳ không trả lời thẳng, tròng mắt đen thâm chìm vài phần, nhìn chăm chăm Tả Phi Nhạn vẫn đang cúi đầu không nhìn thẳng hần.

Hần rất muốn biết, rốt cuộc là vì cái gì, mà nàng lại quyết định như vậy, cho tới bây giờ không phải là nàng rất ghét hần hay sao?

"Thích!" Không có trải qua bất kỳ suy tư, lời nói tự nhiên bật thốt lên.

"Yêu thích ta điểm nào nhất?" Vu Vi Kỳ thâm thúy tròng mắt đen trở nên thâm bí lại thâm sâu, bên trong phảng phất có một ít đám yếu ớt ánh sáng mơ hồ lóe ra.

"Thích người điểm nào nhất? Thích sự ôn nhu của người mà không ai đối xử với ta như vậy cả." Ngẩng đầu nhìn hần, bờ môi mỉm cười hài lòng.

"Người không có phát giác, ta ở lợi dụng người sao? Ta lợi dụng ảm áp của người nên để người ôm." Đối với sự bình tĩnh lạnh lùng của hần, Tả Phi Nhạn hai mắt thiếu chút lên hừng hực lửa giận, phá lệ ánh sáng ngọc chói mắt, thấp sáng nàng thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho nàng thoạt nhìn càng thêm động lòng người.

"Không có." Vu Vi Kỳ lắc đầu, hơi có vẻ lưu luyến si mê nhìn khuôn mặt sinh động của nàng.

Như vậy như vậy đủ rồi, hần một chút cũng không có cảm thấy nàng có chỗ nào lợi dụng hần, ngược lại giống như là để cho hần lại lần nữa sống lại.

"Người thật không cảm thấy ta hèn hạ sao? Người không cảm thấy, nhưng là ta cảm giác mình rất hèn hạ, lợi dụng sự ảm áp của người. Ép người bước lên con đường tương lai không biết trước được." Nàng từng bước từng bước tiến lên gần hần, lửa giận trong mắt như muốn phun trào.

Trước mắt hiện lên về mặt bất tuân, khí thế bất nạt người khác đây mới thực sự là nàng.

Còn có điều toa, không hiểu lý lẽ, thích đi khắp nơi chọc phá người khác gây náo loạn đó mới là nàng.

Hần phát hiện, thật ra ngay từ lần đầu tiên hần ném nàng, nàng cau mày, hướng về phía bóng dáng của hần làm mặt quỷ, nằng hần là tiểu nhân, hình ảnh của nàng đã in vào tâm trí hần không thể xóa đi được chẳng qua là hần không nhận ra mà thôi.

"Ta không thấy người làm sai chuyện gì." Nếu như nói, nàng lợi dụng hần, đó cũng là hần cam tâm tình nguyện bị lợi dụng.

Nếu như hần không cam tâm tình nguyện, thì không ai có thể bắt buộc hần làm vậy được, ngay cả bệ hạ cũng vậy.

"Tiểu nhân, cảm ơn người." Tả Phi Nhạn lỗ mũi đau xót, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, lửa giận kia bị nước mắt dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thái hậu hồi cung

"Đã đi chưa?" Tả Dận Hạo ngồi trên ghế, nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

"Rồi sao?" Ánh mắt nửa mở như nhiễm một tầng sương mù, đang suy tính chuyện gì?

"Vâng ạ."

"Vậy thì giữ nguyên kế hoạch." Lười nhác thanh âm pha điểm một cái đậm mạc, nghe không quá chân thật.

"Vâng. Thuộc hạ còn có một chuyện bẩm báo, hôm nay Thái hậu sẽ hồi cung."

"Vậy sao? Đi cùng với Thái hậu và Thái phi còn có ai nữa không?" Vuốt vuốt bức tranh còn chưa khô mực, trên giấy tuyên thành trắng nõn rơi xuống một giọt mực nước, trên bàn là một bức tranh vẽ núi cao trùng điệp. Nếu như nhìn từ xa, người sẽ phát hiện bức tranh kia tựa như vẽ một con rồng, lại giống như một con rồng lười nhác tản ra hơi thở nguy hiểm.

"Thái hậu cùng Thái phi chuẩn bị chọn hoàng hậu cho ngài." Bóng đen chỉ tiết bẩm báo.

"Vậy sao? Người có thể đi xuống!" Xem ra mẫu hậu đã đợi không kịp.

Lời còn chưa dứt, bóng đen tựa như một luồng khói ở trong ngực thư phòng vô ảnh vô tung biến mất.

"Phúc Đức, người nói trăm có nên tranh thủ một chút hay không?" Liếc thấy Phúc Đức vừa tiến vào Tả Dận Hạo lười nhác hỏi.

Phúc Đức chấn động, bệ hạ đột nhiên hỏi, làm cho hắn không biết trả lời ra làm sao?

Đi theo bệ hạ không phải là ngày một ngày hai, tự nhiên cũng có thể đoán ra một hai phần ý tứ bệ hạ muốn hỏi. Chẳng qua là lần này vấn đề trọng đại, hắn không thể tùy tiện trả lời, trong lòng nghĩ ngợi, nên trả lời như thế nào cho hợp lý.

"Trả lời không được có phải hay không?" Nhử mày, hiểu gậy đầu, "Không cần trả lời! Người sai người dọn dẹp sạch sẽ Trữ Tú cung cho ta, sắp tới có việc cần dùng đến."

"Nô tài lĩnh mệnh." Phúc Đức để điểm tâm vừa lấy ở ngự thiện phòng xuống, xoay người nhẹ rời đi, tránh gây ra động tác mạnh làm mất hứng bệ hạ về tranh.

Bộ dáng khản trương của Phúc Đức hắn đều nhận ra được.

Ở trong cung, người nào cũng sợ hắn, không ai dám bộc lộ rõ bản thân mình trước hắn. Trừ nàng, chỉ có nàng dám chống đối hắn, mắng người khác ở trước mặt hắn, thậm chí còn đôi co với hắn.

"Nhận nhi, Nhận nhi, người nghĩ muốn bay khỏi ta sao, muốn có được tự do của người sao?" Tả Dận Hạo để bút lông sói xuống cúi đầu kêu, nghĩ đến việc nàng muốn rời xa hắn là hắn lại muốn bẻ gãy cánh của nàng, làm cho nàng nơi nào cũng không đi được, ở lại lồng son hoa lệ này bên cạnh hắn suốt đời.

Nếu như hắn đủ ích kỷ, đủ tàn nhẫn. Có lẽ này hết thảy đều đã thực hiện, nhưng là hắn không muốn nhìn thấy nàng không vui, không hạnh phúc! Cho nên, hắn phải bảo vệ nàng, bảo vệ nàng để ngoài hắn ra không có nam nhân nào thương tổn được nàng.

Hắn nghĩ bá đạo một hồi, chấm bút vào mực nước, tay lướt nhanh trên giấy, chữ kia mạnh mẽ hữu lực, như khắc vào giấy tuyên thành.

"Ba ngàn con sông chỉ lấy một bầu" —— Tả Dận Hạo.

Bên trong buồn lõ sười ẩm áp trang nhã, hai cái chén sứ bạch ngọc nhỏ bên trong toát lên khỏi nhẹ lượn lờ, bên bàn gỗ tử đàn khắc hoa, có hai vị mỹ nhân đang ngồi, một người mặc cung trang màu tím, một người mặc váy dài màu lam nhạt, giữa các nàng để lộ ra một chút không khí quý dị.

"Hoàng quý phi nương nương..." Người mặc váy dài màu lam nhạt ngẩng đầu phá vỡ yên lặng

"Muội muội có lời gì không ngại nói thẳng, ở chỗ này không có Hoàng quý phi, có chăng qua là tỷ muội chúng ta mà thôi." Cười nhạt, điểm tỉnh rất có phong phạm đại gia khuê nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Thử dò xét

"Như vậy tỷ tỷ, ta có lời cũng nói thẳng, nói không dễ nghe, tỷ tỷ cũng đừng để ở trong lòng, nếu nói hợp ý tỷ, thì tỷ tỷ cũng biết vậy thôi. Tóm lại, ngày hôm nay đi gặp bệ hạ, cũng là chủ ý của tỷ tỷ, mặc dù không biết dụng ý của tỷ, nhưng cũng là do muội nguyện ý đi, dù sao cũng lâu rồi muội chưa gặp bệ hạ." Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng dần dần biến thành chanh chua.

"Muội muội, nói chuyện cẩn thận chút! Tai vách mạch rừng. Muội muội ngày hôm nay vừa đi thăm bệ hạ, tất cả đều là bản thân người nhớ thương bệ hạ, chuyện này không có quan hệ gì với tỷ tỷ ta cả." Khẽ vuốt lên tay Lan quý nhân, vỗ vỗ tay nàng ta tỏ ý an ủi, trong lời nói không cần bàn thêm.

Nghe nàng ta vừa nói như thế, Lan quý nhân lâm vào chán nản, nàng ta làm như mình sạch sẽ vậy.

"Như vậy theo ý tỷ tỷ, muội muội ta nên làm như thế nào?" Hung hăng rút tay về, dùng khăn gấm lau chỗ tay vừa bị Ý Vận nắm.

"Lúc nào nên ăn thì ăn, lúc nào nên ngủ thì ngủ, lúc nào nên chơi thì chơi, lúc nào cần giả bộ ngu ngốc nên giả bộ ngu ngốc, lúc nào nên xem cuộc vui thì xem cuộc vui... Muội muội, không cần tỷ tỷ nhiều lời, người là người thông minh, nên làm sao thì làm, tỷ tỷ chỉ nhắc thêm một chuyện, thái hậu chọn người đã tiến cung." Gián tiếp cũng là ở nhắc nhở mình, mặc dù địa vị nàng ta trong lòng bệ hạ khó có thể lung lay, nhưng địa vị của hoàng hậu ở trong cung sau này không thể khinh thường, rồi thế lực của nàng ta đã suy yếu, khó tránh sau này bị hoàng thượng lơ là.

"Hoàng hậu? Tỷ tỷ gần đây nghe được tin đồn gì vậy?" Lan quý nhân bối rối bắt được tay Ý Vận, nhưng cũng bị nàng xảo diệu né qua.

"Muội muội chớ vội, còn cách một khoảng thời gian nữa mới đến lúc chọn hoàng hậu, nếu muội muội muốn tranh thủ có được sự sủng ái của bệ hạ cần phải nhanh một chút." Nhẹ nhàng cười một tiếng, làm cho nàng an tâm.

"Tỷ tỷ, muội muội ta tại sao có thể không vội? Muội muội mặc dù thân là quý nhân, nhưng cũng không so được với danh hiệu Hoàng quý phi của tỷ tỷ, ở nơi này trong hậu cung, nữ nhân mới tới hơn hẳn muội về nhan sắc sẽ được hoàng thượng sủng ái hơn, huống chi ta là một lãnh cung tiêu thiếp." Lan quý nhân ê ẩm nói, trong mắt chứa đầy nước mắt.

"Lãnh cung tiêu thiếp? Đường đường quý nhân, ai dám nói muội như vậy?" Ý vận bắt được trọng điểm, lời nói thăm thía hỏi.

"Người nào? Đây trong cung còn có thể là ai, không phải là công chúa Lục Diệp kia sao." Nói Lục Diệp công chúa, Lan quý nhân thật hận không thể xé nát nàng, chanh chua một lớp cao hơn một lớp.

"Khi nào thì muội lại chọc phải công chúa Lục Diệp rồi?" Lục Diệp công chúa cũng là cừu hận của nàng ta, chỉ là nàng ta sẽ không giống Lan quý nhân làm trò nói ra trước mặt người khác, nàng ta đoan trang ôn nhu Hoàng quý phi, cũng không phải tiêu thiếp không hiểu chuyện.

"Một lời khó nói hết, muội và công chúa Lục Diệp không ở chung được." Lan quý nhân cũng chỉ nói qua loa, trực giác nói cho nàng ta biết, có một số việc không thể để cho Hoàng quý phi biết, dù sao cho tới bây giờ, nàng ta cũng không biết Hoàng quý phi có cùng hội cùng thuyền với nàng ta không.

"Nếu muội muội không muốn nói, vậy tỷ tỷ cũng không hỏi nữa, ta xem sắc trời không còn sớm, người cũng nên hồi cung dùng bữa, tránh cho các cung nhân gấp gáp." Ý Vận nhẹ uống một ngụm trà, vuốt vuốt mí mắt.

Nếu Hoàng quý phi đã hạ lệnh đuổi khác, nàng ta cũng không tiện ở lâu, hôm nay đến nơi này, một là vì có chuyện khó chịu trong lòng, hai là muốn nhục nhã nàng ta một phen, ba là thử dò xét một chút nàng ta, mục đích cũng đã đạt tới. Chậm rãi đứng lên, khẽ khom người phúc an.

"Vậy muội muội cáo lui trước."

"Ừ!" Lan quý nhân đến nơi này làm gì, nàng lại không biết sao? Trong mắt hiện lên xem thường, ác độc, chẳng qua là chưa tới lúc!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tặng trâm ngọc

Chương 56:

Nhìn hộp gỗ từ mộc trong tay, điêu khắc tinh tế, hoa văn tinh xảo, Tả Phi Nhạn không giải thích được? Ngu ngơ ngẩn đầu nhìn Vu Vĩ Kỳ.

"Không biết bên trong là cái gì?" Trong mắt nàng hiện lên nghi ngờ, làm Vi Vũ Kỳ mỉm cười.

Hắn lấy cái hộp trong tay nàng từ từ mở ra, trên nền tơ lụa trắng một cây trâm ngọc toàn thân trong suốt tỏa ra ánh lục quang nằm yên ở đó, bên trên

khắc vài cánh hoa, trông rất sống động.

"Lễ vật quý như vậy lại muốn tặng cho ta?" Tà Phi Nhạn trầm trọng hỏi, nếu như nàng nhận lấy cây trâm ngọc này, có phải nàng cũng phải tặng lại hắn một cái gì đó? Nàng sợ mình trả không nổi.

"Người không cần phải thấy nặng nề trong lòng! Ta cũng không muốn người đáp lễ cái gì!"

Lấy cây trâm ngọc ra, thả hộp gỗ vào tay nàng, vòng ra sau nàng, vén mái tóc tán loạn của nàng lên, ngón tay linh động, chỉ thoáng sau mái tóc tán loạn của nàng được búi thành một búi tóc đơn giản, được cố định bằng trâm ngọc.

"Tại sao lại tốt với ta như vậy?" Người thấy mùi hoa mộc lan từ phía sau truyền đến, Tà Phi Nhạn rất khó tưởng tượng, một người cả ngày làm bạn với đao kiếm, lại rất lạnh lùng lãnh khốc như Vu Vĩ Kỳ sao lại có mùi hương mộc lan, hương thơm rất dễ chịu, làm cho nàng nhớ tới một vị đại ca ở quá khứ cũng có mùi hương như vậy, người ấy có nụ cười thật ấm áp.

"Ta giúp người bất cứ điều gì cũng không cần phải hồi báo, ta cảm thấy mình có thể cho người ấm áp ..."

Hắn mặc dù không có nói rõ, nhưng là hắn gián tiếp ưng thuận hứa hẹn với nàng, lỗ mũi lần nữa chua xót, nước mắt chảy ra khóe mắt, chảy xuống môi lạnh như băng.

Nàng thiếu hắn từ khoảnh khắc đó, phần nhân tình này, đời này kiếp này chắc cũng không trả hết được.

Tà Phi Nhạn hít hít lỗ mũi, từ trong túi quần lấy ra khăn tay màu xanh lam lau nước mắt, để cho mình nhìn không còn chặt vật nữa, "Ta đi về đây, cảm ơn trâm ngọc của người, ta rất thích." Quơ quơ trên đầu trâm ngọc, chạy đi một đoạn đường, quay lại nói to với Vi Vũ Kỳ.

"Tiểu nhân, thật ra khuôn mặt của người rất tuấn tú, nếu như người vẫn giữ vững được tư thái này, ta đảm bảo người sẽ mê luyến được rất nhiều nữ nhân!" Nhìn Vu Vĩ Kỳ từ cười yếu ớt biến thành lạnh lùng, Tà Phi Nhạn lần nữa cười lớn lên, nàng cảm thấy loại phát tiết biến tướng này trong lòng thật rất thoải mái.

Cảm ơn người, Vu Vĩ Kỳ!

Hướng về phía bóng dáng của hắn, Tà Phi Nhạn ở trong lòng yên lặng nói.

"Công chúa, công chúa, ngài trở về rồi, ngài muốn dọa chết tui nô tì sao!" Thủy Liên, Thủy Diệp chạy tới đỡ Tà Phi Nhạn

"Vậy cùng về thôi?" Đối với hai nàng cười cười, có cung nữ tri tâm như vậy ở trong cung sợ rằng khó tìm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thích không có nghĩa là yêu

"Công chúa, ngọc trâm trên đầu ngài là của Đô thống tặng sao?" Thủy Diệp tinh mắt nhìn thấy một cây trâm ngọc lộ ra trên búi tóc nàng, mập mờ cười cười.

"Đúng nha!" Tà Phi Nhạn rất hào phóng thừa nhận.

"Không phải là." Đây là một tín vật, nó đại biểu cho ý gì, thật ra nàng cũng không rõ, quay đầu lại vẫn nhìn thấy Vi Vũ Kỳ đứng ở đó, màu đỏ sậm quan bào bị gió vung lên, trên không trung bay múa.

Cách một khoảng cách, vẫn có thể thấy được gió nhẹ thổi qua hai đầu lông mày của hắn, lộ ra một đôi mắt sắc bén màu phi thúy, trong mơ hồ còn có một cổ hơi thở vương giả quen thuộc.

Tà Phi Nhạn vuốt vuốt hai mắt, thì ra là đây chỉ là phù dung sớm nở tối tàn nàng nhìn thấy cũng không thật.

"Sao đô thống lại tặng cho công chúa trâm ngọc quý như vậy?" Vừa nhìn thấy cây trâm này toàn thân phát ra màu lục quang cũng biết là giá trị không nhỏ, nếu như nàng không đoán sai, đây rõ ràng là phi thúy ngọc tốt nhất, đây là loại ngọc mà hoàng tôn quý tộc mới dùng làm đồ trang sức, tại sao đô thống lại dùng loại trâm ngọc này tặng công chúa, Thủy Diệp không giải thích được.

"Thủy Diệp, hôm nay người nói nhiều vậy, ta với tiểu nhân kia không phải như người nghĩ, ta thuần túy là thích hắn, trên người hắn có mùi vị mà ta thích." Thầm trừu một cái Thủy Diệp.

"Nô tỳ biết sai." Xem ra đã nói chuyện vượt qua giới hạn của công chúa.

"Biết là tốt rồi! Ta lại không biết cây trân ngọc này lại quý giá như vậy, ngàn vàng khó mua." Ngừng lại hồ tức, vừa nhàn nhạt phun ra.

"Công chúa, chúng ta vẫn nên trở về thôi!" Thủy Liên nhỏ giọng kêu.

"Cũng tốt."

Nhìn các nàng từ trong tầm mắt của hắn đi vào cửa điện màu đỏ kia, tầm mắt từ nhàn nhạt ảm áp trở nên sắc bén tịch tịch, đảo mắt vừa thật nhanh biến mất không thấy gì nữa.

"Ai...!" Thanh âm già nua ở phía trên vang lên, từ từ phát tán tứ phương.

Lụa mỏng màu tím nhạt bị gạt ra, có thể người thấy mùi hương trà dễ chịu từ ngoài tràn vào, âm thanh dễ nghe lọt vào.

"Công chúa, Thái hậu cùng Thái phi đã hồi cung, mới vừa Dư công công tới thông báo, nói Thái hậu cùng Thái phi muốn gặp ngài, mời ngài đến Trữ Tú cung." Thủy Liên giúp nàng mềm nhẹ vuốt ve bả vai, nhẹ nhàng nói.

"Trữ Tú cung?" Thoải mái nhắm hai mắt hỏi ngược lại.

Theo nàng biết, Trữ tú cung là nơi ở của tú nữ cùng tài nữ mà, mẫu hậu cùng mẫu phi ở đây làm gì?

"Hồi công chúa, theo Dư công công tiết lộ, lần này Thái hậu cùng Thái phi trở lại, là vì bề hạ tì mĩ chọn lựa một nhóm tú nữ, trong các nàng tương lai sẽ có người làm hoàng hậu, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, ôn nhu thiện giải nhân ý." Nước điệp nhìn thấu nàng không giải thích được, tì mĩ nói ra những gì mình biết.

"Vậy sao?" Sơ nghe, trong lòng một trận khổ sở.

Nguyên lai là muốn chọn sao, không trách được mẫu hậu cùng mẫu phi muốn rời khỏi hoàng cung, hắn biết không? Chẳng lẽ bọn họ cũng đều biết, đang giấu diếm một mình nàng? Có cảm giác bị coi như người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngự hoa viên (1)

"Không phải là Trữ Tú cung sao? Tại sao lại dẫn Bồn cung tới ngự hoa viên?" Tả Phi Nhạn bắt nhả ngáp một cái, trừng mắt nhìn tiểu thái giám phái tới dẫn đường cho bọn họ.

"Công chúa bớt giận, Thái hậu lão Phật gia nói sáng sớm không khí mát mẻ, ở ngự hoa viên mới quan sát được phong tư của tú nữ." Tiểu thái giám co lại đầu, hơi có vẻ khẩn trương đáp lời.

"Vậy sao? Mẫu hậu nghĩ thực chu đáo." Tả Phi Nhạn rục rờ cười tiếng, pha lẫn chua xót người khác không dễ nhận ra.

"Công chúa, Thái hậu và Thái phi trong lương đình ở ngự hoa viên chờ ngài, nô tỳ không theo ngài nữa." Tới cửa ngự hoa viên, tiểu thái giám dẫn đường dừng bước, ngự hoa viên không phải là nơi người bình thường có thể đi vào, như thái giám bọn họ phải có cấp bậc mới có thể đi vào.

"Cũng được!" Dẫn Thủy Liên, Thủy Điệp cất bước vào ngự hoa viên.

Kìa thân thể nhỏ nhắn, kiều mị, khuôn mặt diễm lệ, các nàng đúng là mỹ nhân, mỗi người mỗi vẻ, rục rờ, đẹp dễ.

"Lục điệp công chúa kim an!" Âm thanh như hoàng anh xuất cốc của các tú nữ làm phiêu động bầu không khí ở ngự hoa viên.

"Miễn lễ." Tả Phi Nhạn cười, bước lên thăm dò đi vào chòi nghỉ mát.

"Nhạn nhi thỉnh an Mẫu hậu, Mẫu phi?" Nhẹ nhún người, phía sau Thủy Liên, Thủy Điệp cũng đi theo hành lễ.

"Nhạn nhi đến bên này ngồi, mấy ngày không thấy người để cho Mẫu hậu cùng mẫu phi người nhìn một chút, xem có phải người ngày càng đẹp ra không" Thái hậu nhiệt tình kéo tay Tả Phi Nhạn qua, làm cho nàng ngồi ở vị trí giữa các bà.

"Mẫu hậu ngài lại đang giễu cợt Nhạn nhi." Tả Phi Nhạn nghịch ngợm cười, ánh mắt nhìn đảo qua các tú nữ đang đứng ở ngoài đình, "Dung mạo của Nhạn nhi chỉ có thể coi là thanh tú, nếu như so sánh với những tú nữ phía dưới kia thì Nhạn nhi chỉ có thể gọi họ là sự phụ."

"Xem người đưa nhỏ này ." Thái hậu véo nhẹ tay Tà Phi Nhận trách mắng.

"Mẫu phi, Nhận nhi có nói bậy đâu?" Tà Phi Nhận ủy khuất nhìn Mẫu phi vẫn đang cười bên cạnh cầu cứu.

"Không có, không có, không có, Nhận nhi của ta không nói sai, ở trong lòng ta cùng mẫu hậu người thì người là đẹp nhất." Thái phi ôn nhu cười, vuốt ve dung nhan nhiều ngày không gặp.

"Thái hậu, Thái phi, đã đến giờ, đã bắt đầu được chưa ạ?" Dư công công khom người hỏi.

Thái hậu nhìn lên bầu trời sớm mai, gật đầu ý bảo các nàng có thể bắt đầu.

"Mẫu hậu, các ngài đi đâu để thu hết những mỹ nhân này đến vậy ?" Tà Phi Nhận nằm ở trên người Thái hậu, vuốt vuốt phật châu thái hậu đeo trước ngực.

"Người đưa nhỏ này, cái gì gọi là thu hết? Những tú nữ này phải trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới đến được đây đây." Nhẹ vỗ cái tay tác quái kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Ngự hoa viên (2)

Nghe âm thanh ca diễn của thái giám, Tà Phi Nhận đã cảm thấy giống như là bài hát ru con, không ngừng mà thúc giục nàng nhanh lên một chút tiến vào giấc ngủ. Nguyên nhân bởi vì buổi sáng dậy sớm, mí mắt trên dưới đã không ngừng đánh nhau, ở trên người Mẫu hậu tìm chỗ thoải mái, tiến vào mộng đẹp.

"Nhận nhi? Nhận nhi? ..." Thái hậu thanh âm êm ái vang lên bên tai.

"Tỷ tỷ, xem ra Nhận nhi còn chưa ngủ đủ, vậy để cho nàng ngủ đi!" Thanh âm dung túng của Thái phi cũng vang lên.

"Haizz... Đứa nhỏ này không biết là chuyện gì mới làm cho nàng chú ý đây?" Có nhịp vuốt, nhìn bóng dáng màu hồng nhạt co rúc ở trong ngực, khóe miệng lộ ra cười nhẹ.

"Tỷ tỷ đừng lo lắng, ta thấy Nhận Nhi nhìn như lười biếng, thật ra tinh ranh hơn người khác nhiều, chẳng qua là có nhiều chuyện nàng không muốn đối mặt thôi." Thái phi đã sớm đoán được.

"Đúng vậy!" Bà lại không biết tâm tư của Nhận nhi sao, hoàng cung chính là một cái chảo nhuộm lớn, bất kể người là người thuần khiết cỡ nào cũng sẽ bị nhuộm cho đủ mọi màu sắc.

"Tỷ tỷ nghe này."

"Ừm, khúc điệu thỉnh thoảng rộn dập, thỉnh thoảng chậm chạp, thỉnh thoảng phác thảo tiếng lòng người, tiếng đàn này là do ai gảy?" Mới vừa vẫn nói chuyện, đến quên mất còn đang tiến hành chọn tú nữ.

"Là Tây Lương công chúa Thái Y, muội muội còn nghe nói, công chúa Thái Y này là một người yêu thích cầm cổ, hơn nữa còn nổi tiếng thiên hạ bởi 《nghê thường Vũ Y khúc》"

"Hóa ra là công chúa Tây Lương Thái Y, khó trách, khó trách..." Nói vậy, khúc cầm này, nhân gian không phải ai cũng được nghe thấy.

"Đáng tiếc, đáng tiếc không có khiêu vũ, chỉ nghe khúc." Nếu có khiêu vũ, sẽ càng tuyệt hơn.

"Tỷ tỷ chớ vội." Thái phi đề cho Thái hậu an tâm một chút chớ nóng.

Khúc điệu không ngừng, trên cổ có thêm một bóng dáng thướt tha, yêu kiều, trang phục nghệ thường rực rỡ, chỉ thấy kia lau người ánh thỉnh thoảng xoay tròn, thỉnh thoảng bay vọt, thỉnh thoảng uốn éo... Giống như bướm tiên bay múa ở giữa muôn hoa đua nở, không bị hoành cảnh tác động.

"Ngàn ca vạn khiêu vũ không thể đếm, ở giữa thích nhất nghệ thường khiêu vũ." Nhân nhạ thanh linh tiếng nói từ trong ngực Thái hậu vang lên.

"Nhận nhi, người đã tỉnh? Không phải là vừa mới nằm ngủ sao? Làm sao ngủ ít như vậy? Có phải tại vũ khúc âm ỉ ảnh hưởng đến người?" Thái hậu ôn hòa cười hỏi.

"Không, là Nhận nhi đang ngủ chiêm bao thấy có con bướm sắc sỡ bay múa, không ngừng lay động trước mắt nữ nhi, còn có thanh âm trong trẻo nữa, làm cho nữ nhi phải tỉnh lại." Lười tiếp tục nằm nghiêng ở trên người mẫu hậu, mắt liếc thấy trên bãi cỏ xanh có người đang hồn nhiên nhảy múa.

Một miếng lụa mỏng che đi dung nhan nhu phù dung, thân thể thướt tha làm cho người ta không khỏi yêu thương, con người như ngọc lưu ly màu tím, đẹp đẽ như đóa hoa, nhàn nhạt hồn nhiên dung hợp ở trong đó.

"Chợt nghe trên nước tiếng tỳ bà, chủ nhân quên thuộc về khách không phát. Tìm theo tiếng thăm hỏi là người phương nao? Tiếng tỳ bà dừng muốn nói trề. Dời thuyền tương cận mời gặp nhau, thêm rượu trở về đèn nặng mờ yển. Thiên hồ vạn hoá mới đi ra ngoài, vẫn còn ôm tỳ bà che nửa mặt." Là thơ của Bạch Cư Dị, trong đó biểu đạt tâm tư với cảnh sắc. (Thơ này mình chịu ai biết pm mình mình sửa nhé)

"Lục điệp công chúa thật giỏi, ‘ ngàn ca vạn khiêu vũ không thể đếm, ở giữa thích nhất nghe thường khiêu vũ ’, đem tự mình yêu nghe thường yêu không có chút nào giữ lại buộc vòng quanh ." Thanh âm trong trẻo của người gảy đàn lên tiếng .

"Thái Y công chúa quá khen, Lục Điệp cũng chỉ nói vớ vẩn mấy câu." Hơn nữa còn là lấy trộm kiệt tác của đại thi nhân, mấy câu nói đó Tà Phi Nhận dấu điểm trong lòng không có nói ra.

"Nhận nhi trưởng thành." Thái phi ca ngợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngự hoa viên(3)

Trước mắt là một vị mặc áo lụa mỏng màu trắng đang họa một bức hoa đào, làm cho nàng không lịch sự đang nhớ lại 《 Kinh Thi. Chu nam. Đào yêu 》 câu thơ, "Đào chi Yêu yêu, hoa kia sáng."

"Câu thơ hay." Cô nương áo màu trắng nhạt thờ bút lông trong tay xuống, giương mắt nhìn Tà Phi Nhận, con mắt màu nắng mang ý cười, lóe lên cơ trí.

Tà Phi Nhận không lịch sự thăm nghĩ, cô gái này sau này khẳng định nhiều đất dụng võ, cũng không biết con cái nhà ai, nhìn trên người nàng mặc toàn tơ lụa thượng hạng, không phú cũng quý.

"Xin hỏi công chúa, câu thơ kế tiếp là gì ạ?" Trục giác nói cho nàng biết, bài thơ này không chỉ có một câu.

Xem ra công chúa Lục Điệp này không phải là ham chơi bất học, văn dốt võ dốt như trong lời đồn, nàng nội liễu thâm trầm, so sánh với những người khác là biết.

"Tỳ tỳ, vị này chính là tiểu nữ nhi của thừa tướng Lý Nghi, Lý Lăng, là tài nữ nổi danh của nước ta, một tay thư pháp, một tay hội họa có thể nói nhất tuyệt, khó có thiên kim nào sánh được, mà dung mạo cũng là xinh đẹp như hoa đào." Thái phi cười giải thích, bảo thị nữ bên cạnh đưa cho Thái hậu một quyển sách nhỏ màu đỏ.

"Tốt, tốt, tốt..." Thái hậu nói liên tục mấy tốt, mắt mang ý cười, nhìn cô gái trước mắt không bị sợ hãi dám nhìn thẳng bà.

"Vậy ý của tỳ tỳ là... ?" Thái phi tha thiết hỏi.

Tà Phi Nhận nhìn Mâu phi tha thiết như vậy, nhất thời cảm thấy có chút ghét.

Chẳng biết tại sao, không hiểu vị nữ nhi thừa tướng này có chỗ nào để cho người ngàn năm không kích động, ôn hòa như Thái phi phải tha thiết như vậy.

"Lý Lăng, vừa nghe tên của người, thật là người cũng như tên không chịu thua kém nam nhân một điểm nào, thật không nghĩ lại tài hoa như vậy. Ai gia thực tại đối với người vài phần kính trọng, người cùng với Thái Y công chúa lui ra đi." Thái hậu ý bảo Dư công công dẫn Lý Lăng về sân nghi ngại, tiếp theo bảo tiếp tục chọn tú.

Vị gọi Lý lăng kia khi đi qua người Tà Phi Nhận liếc mắt nhìn nàng , Tà Phi Nhận cảm thấy ánh mắt kia sắc bén làm cho nàng không biết mình lúc nào đắc tội với nàng ta mà bị trừng mắt như vậy.

Nói thật, nàng rất ghét ánh mắt sắc bén của Lý Lăng, nàng thích ánh mắt màu tím của Thái Y công chúa hơn, thần thái kia như đã từng quen biết, có mùi vị giống như nàng vậy.

Chọn tú như lựa như trà kịch liệt triển khai, bị loại bỏ, bị giữ lại, có thể so với một cuộc chiến trường giết chóc, thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn, sắc bén, nếu như người không có vũ kỹ tốt, thư pháp tốt, thủ công, không có gì mới mẻ, vậy người cũng đừng nghĩ sẽ thắng người một bậc.

Mà cuối cùng, trên sân chỉ còn lại năm vị, các nàng thần thái tự nhiên cùng đợi cuối cùng kết cục.

"Mẫu hậu, này chọn sau tranh tài thật kịch liệt, nhận nhi thật là được mở rộng tầm mắt." Võ võ bộ ngực, tỏ vẻ mình bị hù dọa không nhẹ.

"Dư công công, dâng cho công chúa một ly trà an thần đi." Thái hậu cười nhạt, cũng biết này quý nha đầu đang oán trách, có thể ngồi lâu như vậy, còn

có thể dùng câu thơ đánh giá người cũng khó năng .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Bốn phi một hậu

Ai gia tuyên bố, lần này chọn tú đến đây là kết thúc. Công chúa Thái Y của Tây Lương quốc làm hoàng hậu, Nữ nhi của thừa tướng Lý Lăng làm Đức phi, cháu gái thái sư Vương Thừa Hòa làm Lương phi, nữ nhi của Thượng vương Thụy Quan Vũ Hồng làm Hiền phi, nữ nhi của hộ quốc Đại tướng quân Bắc Cung Tử Tinh làm Thực phi, các vị khanh gia cảm thấy có gì không ổn không?" Mất phượng đảo qua trên bãi cỏ.

"Thái hậu thánh minh, bọn thần căn tuân ý chỉ." Sắp hàng chính tề là những đại thần trọng yếu vừa vào.

"Tốt lắm, ai gia sẽ sai người đi chuẩn bị ." Thần nhiên cười, ý bảo Dư công công đỡ bà rồi đi.

"Mẫu hậu... Sợ rằng hoàng huynh sẽ không đáp ứng." Xem ra mẫu hậu là muốn trước làm thịt sau tấu, nàng có nên vì hoàng huynh hỏi han một chút không?

"Ai gia ra lệnh, cũng không phải hấn không từ, trong hậu cung không có hoàng hậu và bốn phi, làm gì còn ra dáng một hậu cung nữa? Hậu cung phong phú, như vậy mới giống một quốc gia giàu mạnh." Thái hậu dừng bước, lớn tiếng nói.

"Nhạn nhi, hôn sự của ngươi cũng gần! Mấy ngày này ngươi đừng có chạy loạn nữa, ở cung Lục Diệp học tốt lễ nghi cho ta, để tránh sau khi gả ra ngoài người ta chê cười công chúa hoàng gia không được dạy dỗ." Thái hậu thay đổi thái độ ung dung, hòa nhã thường ngày.

"Mẫu hậu, Nhạn nhi. . . Chưa nghĩ đến..."

"Nhạn nhi, nghe theo lời của mẫu hậu đi, Thủy Liên, Thủy Diệp đỡ công chúa hồi cung." Thái phi ngăn lời Tả Phi Nhạn, ra hiệu một cái, Thủy Liên và Thủy Diệp lập tức tiến lên đỡ nàng kéo đi, không để nàng nói thêm gì

"Nhi thần biết, cung tiền mẫu hậu, mẫu phi." Còn có thể nói gì? Nói quanh co hồi lâu, cũng không để nàng nói hết, xem ra lần này mẫu hậu quyết tâm gả nàng ra ngoài rồi.

Thật ra nàng cũng không ghét lập gia đình, chẳng qua nàng cảm thấy có chút không công bằng với Vu Vĩ Kỳ.

Thôi, thôi! Nói tóm lại, đều là họa từ trong miệng của nàng ra.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, làm bậy rồi!

"Công chúa, chúng ta hồi cung đi!" Thủy Liên thấp giọng năn nỉ, thấy công chúa chán nản, nàng cũng cảm thấy buồn bực, mình là thiếp thân cung nữ của công chúa nhưng lại không làm gì để giúp nàng được.

"Hồi cung. Liên Nhi, không cần thương hại ta, thật ra ta cũng không phải là người đáng thương nhất, đáng thương nhất chính là hoàng huynh." Thoáng cái bị dứt năm lão bà, hơn nửa phía sau đều là có quyền thế.

Dụng ý của mẫu hậu thật rõ ràng, thứ nhất là tăng thêm phi tử cho hoàng huynh, thứ hai là để tăng thêm thế lực hậu thuẫn, củng cố vương vị cho hấn.

Mặc dù hoàng huynh khinh thường cách làm này, hấn có tài năng có thể cai trị tốt đất nước, nhưng mẫu hậu vẫn lo lắng, tăng thêm một phần thế lực cho mình vẫn hơn.

"Công chúa, ta cảm thấy được bề hạ không đáng thương tí nào! Hoàng hậu nương nương cùng bốn vị quý phi, từ tư thái cho đến dung mạo đều là mỹ nhân đệ nhất. Bề hạ hấn là cao hứng..." Thủy Diệp ngây thơ nói, nếu như nàng là nam nhân, có nhiều mỹ nhân như vậy nàng hấn là rất hạnh phúc.

"Tiểu hài tử, ngươi thì hiểu cái gì!" Tả Phi Nhạn tức giận dùng sức điểm cái trán của Thủy Diệp.

"Công chúa đau..." Thủy Diệp che trán giọng buồn bực, "Công chúa, ngài rút cuộc cũng có phản ứng, vừa rồi còn không có tí tinh thần nào, nhìn như cá chết"

"Diệp nhi, không thể nói chuyện với công chúa như vậy được." Thủy Liên lập tức thấp giọng quát Thủy Diệp, ánh mắt nhìn bốn phía, chỉ sợ người có tâm nghe thấy những lời này thì thật rắc rối.

"Rồi." Nàng vừa quên mất cần phải cẩn thận chặt chẽ !

Ôi, nhìn hai thiếp thân tỳ nữ cẩn thận như vậy, Tả Phi Nhạn cảm thấy trong cung này thật buồn chán, nàng nhớ cuộc sống tự do.

Chương 62: Ưu thương hít thở không thông

Tâm trí từ từ bay xa, trong không gian như có một cỗ hơi thở ưu thương, trước mắt có một bóng dáng đi qua, tóc màu bạc, quần áo màu tím, trên mặt là mặt nạ hồ ly tinh xảo, cánh môi hơi có vẻ tái nhợt, ánh mắt cô độc ưu thương, vẫn là khung cảnh hoa đào màu trắng, làm cho nàng cảm thấy không khí rất mỏng manh, tiếng tiêu rất bị thương ưu sầu, làm cho người ta hít thở không thông.

"Điệp nhi, rốt cuộc ngươi cũng tới gặp ta! Ngươi biết không? Ta ở nơi này đợi ngươi thật lâu. Mười năm, suốt mười năm." Ưu thương vắng lặng không có tức giận thanh âm không ngừng mà nhẹ phẩy quá: qua tai của nàng, nàng nghĩ giờ tay lên che lỗ tai, nhưng hai tay vô lực buông lỏng.

"Điệp nhi, ngươi còn đang giận ta sao? Giận ta dẫn ngươi rời khỏi Tử Yên cốc? Giận ta ném một mình ngươi ở nơi này?" Thân ảnh không ngừng mà nhích tới gần, không ngừng nhích tới gần, thanh âm pha sấm hối.

Màu trắng hoa đào, chim sơn ca hót, còn có cái gì? Còn có cái gì? Nàng không nhớ được, đầu đau quá! Nàng nghĩ che đầu, dừng lại kia thống khổ nhớ lại.

"Không, ta không nhận ra ngươi! Ta là công chúa Lục Diệp, ta là Tiểu công chúa mẫu hậu, mẫu phi, hoàng huynh thương yêu nhất, ta tên là Tả Phi Nhạn, ta không phải là Diệp nhi trong miệng ngươi... Ta không phải là, ta không phải là..." Tả Phi Nhạn khàn giọng kêu lên, đưa tay muốn xé bỏ trước mắt kia hoa lệ tím, kia hít thở không thông ưu thương.

"Điệp nhi, ngươi biết lòng ta đau đớn thế nào không? Ngươi thế nhưng không nhớ rõ ta, ngươi thế nhưng không nhớ rõ sự tồn tại của ta. Diệp nhi, Diệp nhi..." Không ngừng mà rù rì kêu gọi ở Tả Phi Nhạn trong tai quanh quẩn, hần mỗi một thanh kêu to, cũng làm cho nàng tim như bị đao cắt, để cho nước mắt của nàng như thác nước không ngừng rơi xuống.

"Ta không nhớ rõ ngươi, tại sao? Tại sao? Tại sao ngươi lại cứ hiện ra trong mộng của ta?" Che miệng lại khóc lên, nàng chỉ cảm giác mình giống như sống ở một cái cự đại trong khi nói dối, nàng muốn trở lại thế kỷ hai mươi mốt, nàng nhớ ngôi nhà xa hoa của mình, nơi đó có cha mẹ nàng, mặc dù bọn họ không yêu thương nàng, nhưng ít ra sẽ không quên nàng, sẽ không lừa gạt nàng.

"Điệp nhi, ngươi không phải là lục điệp công chúa, ngươi là Diệp nhi của ta, nhớ lấy ta là Phiên, một mực chờ ngươi Phiên."

"Phiên?" Trong miệng không ngừng mà tái diễn, nhìn kia giống như bách hợp nở rộ cánh môi, suy nghĩ từ từ dừng lại.

Vừa, lại một lần nữa nghe được từ trong miệng hần nói ra nàng không là công chúa, nếu như nàng không là công chúa, nàng kia là ai? Nàng là người nào? Cảm giác như thế mê vờng.

Chương 63: Định trước hôn sự

Nàng biết, nàng là người xuyên đến. Nhưng việc này cũng không nói lên được cái gì, có rất nhiều việc nàng không hiểu, làm cho nàng cảm thấy mờ mịt.

Thân thể này là nàng không sai, trí nhớ là nàng không sai, nhưng lại có một chút ký ức không nhớ! Ví dụ như, những người cùng việc trong hoàng cung nàng chỉ nhớ mang máng.

Nàng không rõ! Ở trên người mình xuất hiện cái bí ẩn gì, còn có Tả Phi Nhạn ở đây đã đi đâu rồi.

Phiên, nam tử thần bí mang theo ưu thương, tại sao hần lại gọi nàng là Diệp nhi? Tại sao luôn miệng nói nàng không phải là công chúa? Nàng kia rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc là người nào?

Tả Phi Nhạn đang nghỉ ngơi ở bên trong cung điện, đột nhiên có từng trận tiếng xột xoạt truyền vào, nàng ngừng suy nghĩ nhủ mảy mòi, "Thủy Liên, Thủy Diệp, sao các ngươi còn ở đây lủ lủ không ngừng, rốt cuộc muốn làm gì đây?" Trong giọng nói tỏ ra không vui bởi những âm thanh kia

"Công chúa, nô tỳ, nô tỳ... Vậy thì ngươi nói đi!" Thủy Liên cùng Thủy Diệp đùn đẩy nhau, không ai muốn nói.

"Cần rồi, có phải thường ngày bồn cung hay đùa giỡn với các người, làm cho hôm nay trong mắt các người cũng không có ta đây?" Các nàng đùn đẩy nhau, làm cho nàng nhớ tới nam tử kia nói nàng không phải công chúa, trong lời nói càng thêm nghiêm túc.

"Nô tỳ đáng chết, xin công chúa đừng nóng giận." Thủy Liên, Thủy Diệp bị dọa sợ, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, các nàng không nghĩ tới công chúa thường ngày đối với các nàng rất tốt, hôm nay giống như ăn phải hỏa dược, nổ sùng với các nàng.

"Đứng lên đi! Ta còn chưa có chết, hơi một tý là dập đầu liên tục." Nhức đầu vỗ vỗ trán, vươn tay ra hiệu, ý bảo các nàng đi vào nói chuyện.

"Nói đi, có chuyện gì mà vội vàng hấp tấp như vậy? Thủy Diệp mọi ngày người nói nhiều nhất nên chuyện này người nói đi." Trong mắt hiện lên tia lạnh lùng, ra lệnh.

Vì bị điểm tên, Thủy Diệp chỉ có thể chần chờ nói, "Công chúa, nô tỳ nghe nói hôn sự của ngài đã định rồi." Nói xong câu đó, Thủy Diệp khiếp đảm ghé lên nhìn lên sắc mặt công chúa, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt làm cho người ta không rõ đang suy nghĩ gì, nhưng càng thêm run sợ.

"Vậy sao? Là khi nào? Diệp nhi, người nói hết đi, cũng đừng áp a áp úng làm ta nghe thêm ghét." Trong đó sẽ có thay đổi, nhưng nàng không biết là biến đổi như thế nào?

"Dạ, là ngày mai, cử hành cùng tiệc cưới của hoàng thượng, Thái hậu ý chỉ, cả nước ăn mừng ba ngày."

"Lắm lắm..." Thủy Diệp vội vàng nuốt nước bọt, để nói ra những lời này, nàng phải dùng rất nhiều dũng khí

"Thật là ngoài dự liệu của ta." Xem ra mẫu hậu rất nóng lòng, nàng cùng hoàng huynh giống như là một thương phẩm, phải dùng nhanh để có ích lợi.

Tả Phi Nhạn vừa lạnh nhạt hỏi, trên mặt vẫn chứa nụ cười nhàn nhạt: "Ngày mai là ngày mười lăm?"

"Hồi công chúa, ngày mai đúng là ngày mười lăm tháng tám, tiết trung thu." Thủy Liên thấy Thủy Diệp liếc mắt xin cứu trợ liền ôn nhu đáp.

"Diệp nhi, ta biết người khinh công rất tốt, hiện nay có chuyện muốn người đi làm, hi vọng người sẽ không làm hư chuyện." Từ dưới gối lấy ra một phong thư được dán kín giao cho Thủy Diệp.

"Nô tỳ nhất định sẽ không cô phụ công chúa kỳ vọng." Thủy Diệp không biết vì sao công chúa biết nàng khinh công rất tốt, nhưng vẫn nghe theo lời nàng phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tổ tình

Trước mắt hiện lên một ít vải tơ vàng hồng, làm cho Tả Phi Nhạn nghi ngờ không hiểu, nghiêng đầu ngó Thủy Liên đang giấu giếm vật gì đó cho vào trong tay áo, nhẹ giọng hỏi, "Thủy Liên, người giấu cái gì?" Miệng hỏi, ý bảo nàng lấy ra cho nàng xem.

"Không có, không có, không có gì." Thủy Liên bối rối lôi kéo tay áo, như sợ thứ gì lần nữa rơi ra.

"Thật, thật không có, công chúa ngài quá lo lắng." Hôm nay công chúa ... lướt qua thường ngày tàn mạn, nói chuyện nhất tâm kiến huyết, làm cho người ta trong lòng run sợ.

"Công, công chúa, này, đây là mới vừa tây Thái phi sai người đưa tới." Từ từ lấy ra một phong thư màu đỏ

Mở giấy viết thư trong tay ra, trên đó rõ ràng viết ba chữ ' đồ giả mạo ', ba chữ kia giống như kim châm hung hăng đâm vào trong lòng Tả Phi Nhạn, làm cho nàng không cách nào hô hấp.

"Công chúa, công chúa, ngài không sao chứ?" Mặt công chúa đột nhiên tái nhợt, Thủy Liên lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì, ta không sao! Liên Nhi, đừng lo lắng, có phải bên ngoài trời đã tối hay không?" Bên trong điện vẫn đốt đèn cung đình, cho nên nhìn không rõ lắm cảnh sắc phía ngoài, cũng chỉ có thể từ trong miệng các nàng biết được.

Mặc xong y phục, Tả Phi Nhạn ngăn cản Thủy Liên đi theo, nàng tiến vào màn đêm đen như mực.

Gió nhẹ thổi đưa tới từng đợt thơm nhẹ, mơ hồ bên tai truyền đến tiếng lá xào xạc, nàng ôm đầu gối ngồi trên thềm đá bạch ngọc, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, một dải ngân hà với vô số vì tinh tú bắc ngang bầu trời.

"Nhạn nhi, đêm lạnh như nước, tại sao muội lại ngồi trên thềm đá bạch ngọc thế?" Phía sau truyền đến thanh âm lo lắng của Tả Dận Hạo.

"Muội đang đợi hoàng huynh, muội ngồi đây đợi huynh, nhìn bầu trời đầy sao sáng này, muội không muốn hối hận, không muốn bỏ lỡ cơ hội của mình... Muội muốn hoàng huynh vừa ra khỏi ngực thư phòng là có thể nhìn thấy muội." Vẫn nhìn bầu trời đầy sao vô hạn, lời nói bị gió thổi có chút mờ mịt.

"Nhạ nhi, muốn nói gì vào bên trong nói đi!" Tả Dận Hạo ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, từ trên người nàng truyền đến nhàn nhạt lạnh lẽo, nói rõ nàng đã ngồi ngốc ở đây lâu, làm cho hai đầu lông mày của hắn cũng giận tái đi.

"Hoàng huynh, nhạ nhi không vào phòng, có mấy lời, Nhạ Nhi muốn nói tại đây." Kéo hắn ngồi tại bên người, đầu tựa vào bả vai hắn, thấy thật hạnh phúc

"Nhạ nhi muốn nói cái gì?" Giúp nàng sửa sang sợi tóc bị gió thổi bay, ôn nhu hỏi.

"Hoàng huynh, nhạ nhi thích huynh! Thích này còn hơn cả yêu." Nhẹ nhàng thanh âm nhàn nhạt, từng chữ từng câu gõ vào trong lòng Tả Dận Hạo.

Nàng đột nhiên xuất hiện tỏ tình, để cho hắn không biết phản ứng như thế nào!

Là mừng rỡ, là kích động, là hạnh phúc... Hay là là khiếp sợ? Hắn không biết.

Hoàng huynh, hôm nay, đối với tình yêu với huynh ta sẽ nói ra hết, ngày mai, ta sẽ đem tình yêu đối với huynh cất dưới đáy lòng, khiến nó trở thành ký ức, làm mới tâm trạng chuẩn bị xuất giá.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Xuất giá (1)

Ngày mười lăm tháng tám, tiết trung thu, không có ngày nào tốt hơn.

Hoàng đế để quốc cưới vợ một hậu bốn phi, để quốc gia thụ...nhất sủng Tiều công chúa lập gia đình.

Bên trong ngoài hoàng cung, đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đèn rực rỡ kết hoa, giất lụa đỏ, âm nhạc vui tươi vang tận trời xanh, ung dung vui mừng lan tỏa khắp không khí.

Lục điệp cung, cung nữ, thái giám, ma ma bận rộn chuẩn bị, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười vui sướng, lộ ra vẻ phi thường náo nhiệt.

"Công chúa, người thật là đẹp." Thủy Diệp hết lời ca ngợi công chúa, ta không ngừng bối loạn trên đầu Tả Phi Nhạ,

"Đeo miện." Tả Phi Nhạ cười trách mắng.

Thế nhưng, trong gương đồng nàng thật rất đẹp.

Trong ngày thường không bôi son phấn, cũng chỉ là có dung mạo thanh tú, hôm nay ngày vui, trên mặt thanh tú bị vẽ loạn các loại bột son nước cao cấp, làm cho nàng cũng giống như được đôi, vừa cao quý vừa quyến rũ, quyến rũ lại có một chút hồn nhiên, hồn nhiên pha một chút bướng bỉnh, bướng bỉnh chỗ sâu nhất... Đó là không cần nói cũng biết.

Nhìn vào gương đồng cười một cái, một mặt hồng hào cứ như vậy nổi lên hai gò má, tăng thêm mấy phần thanh lệ quyến rũ, trên đầu bị Thủy Liên lấy ra một mũ phượng gắn vàng bạc châu báu chụp xuống, Tả Phi Nhạ biết vậy nên trên đầu bị đeo lên thiên kim, nặng vô cùng, ngay sau đó khăn hi được trùm lên, mặt tràn đầy hồng, làm cho nàng cảm giác mình giống như được màu đỏ xây thành.

Trên người mặc trường bào đỏ thẫm thêu tơ vàng, chỉ cần nàng đứng lên nhẹ nhàng quay người lại, trên người nàng cái loại này lười nhác khí chất sẽ mỉ người.

"Công chúa, ngài rất hợp với màu đỏ sẫm, trừ Hồng Diệp công chúa, nô tỳ cảm thấy ngài là người mặc màu đỏ là đẹp nhất." Biết là Thủy Diệp không có ý, nhưng vẫn lỡ miệng nhắc đến công chúa Hồng Diệp.

"Diệp nhi..." Thủy Liên nhẹ giọng nhắc nhở.

"Liên Nhi, không có chuyện gì. Nghe Thủy Diệp nhắc đến, làm ta mới nhớ cũng lâu rồi chưa gặp công chúa Hồng Diệp, hôm nay bản cung xuất giá, chẳng lẽ nàng không tới đây chúc mừng tặng quà?" Ý bảo ma ma bỏ khăn hi ra, nàng suy nghĩ không biết hôm nay có ai tới chúc mừng nàng không.

Thế nhưng, hôm nay thu hoạch của nàng cũng không nhỏ, những thứ trân bảo quý hiếm kia, cũng đã chất đầy phòng nàng rồi.

Ngày khác, nếu như nàng không có tiền dùng, mang những thứ này đi cầm, hẳn là kiếm được một khoản tiền lớn.

"Hong Diệp công chúa giá lâm." Thanh âm không thấp không cao của thái giám ở ngoài điện vang lên.

Này thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Thủy Diệp cùng Thủy Liên không hẹn mà có cùng ý nghĩ.

Tả Phi Nhận ánh mắt cứng lại, lập tức vừa rục rờ cười lên, đứng lên kéo áo hi nghênh đón Hồng Diệp công chúa

"Hong Diệp công chúa giá lâm, Lục Diệp không thể nghênh đón từ xa." Nhân nhật xin lỗi, Tả Phi Nhận vừa nói mang một ít chệnh lệch trong lời nói.

"Trong lời nói của Nhận nhi ta thân là hoàng tử sao có thể bỏ mặc người? Mà hôm nay lại là ngày vui của người nữa." Công chúa Hồng Diệp có tình như không nhận ra lạnh nhạt trong lời nói của nàng, nhiệt tình cầm tay Tả Phi Nhận, chân thành trên mặt, để cho Tả Phi Nhận có trong nháy mắt hoài nghi.

"Nô tỳ thỉnh an công chúa Hồng Diệp."

"Miễn, hôm nay là ngày vui của muội muội không cần phải lễ nghi rườm rà như vậy, nhanh đứng lên đi, mọi người mau chóng hoàn thành công việc để không chậm trễ giờ tốt." Lời nói xoay chuyển, đầm tiếu trách mắng.

"Nhận nhi, tỷ tỷ cũng không có gì hay đưa cho người, đây là tử thủy tinh, là sinh từ trên núi của nước Tây Vực, còn về cách dùng sau này Nhận nhi sẽ biết." Hồng Diệp công chúa nhân nhật giải thích, lấy tử thủy tinh ở trong hộp ra đeo lên tay Tả Phi Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Xuất giá (2)

Tử thủy tinh rục rờ, quý giá kết hợp cùng với một thân hi bảo đồ tươi rục rờ, không những không chói mắt mà, ngược lại cảm thấy hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Nhận nhi gọi nàng đại hoàng tử, một tiếng này nàng (Hồng Diệp) đã đợi không biết bao nhiêu lâu, nắm tay nàng (Nhận Nhi) càng chặt

Trong nháy mắt đó nàng lại nhìn thấy trên mặt hoàng tử nở nụ cười mỉa hoặc, khóe môi cong cong nhếch lên, giống như hai đầu thuyền nhỏ trông rất đẹp mắt.

"Nhận nhi, sau này nếu là có cái gì không như ý, chỉ cần nói với tỷ tỷ một tiếng tỷ tỷ nhất định sẽ giúp người." Môi khẽ mở. Trong một giây Tả Phi Nhận không hiểu Hồng Diệp công chúa muốn nói cái gì?

Bây giờ nhìn lại hoàn toàn không có ác ý, giống như là thật tâm muốn nàng tốt, vậy sao ban đầu lại làm cho quan hệ hai người trở nên căng thẳng? Trong lòng nổi lên đề phòng, không tự chủ được tay thoát khỏi cái nắm chặt của nàng.

Xem ra, nàng vẫn là đã thương nàng, Tả Phi Tuyết cũng không muốn làm tổn thương nàng! Nhiều lời vô ích, ngày sau nàng định sẽ biết, hết thấy đều là vì tốt cho nàng!

"Nhận nhi, nên lên đường." Mới vừa mơ hồ nghe thấy phía ngoài kêu, trong lòng có cỗ không thoải, tinh linh vui vẻ ở trong cung sắp rời xa, sau này ở trong cung chỉ còn lại nghi kỵ và âm mưu.

"Vậy hoàng tử có thể tiễn Nhận Nhi một đoạn không?" Ly biệt sắp tới, trong mắt nhiều ưu thương.

"Mẫu hậu, mẫu phi các ngài khóc?" Mặc dù các nàng che dấu vô cùng tốt, nhưng đôi mắt có vẻ hơi sưng kia, vẫn là nói rõ các nàng đã khóc.

"Nhận nhi, con có từng oán mẫu hậu?" Vốn là nhận nhi hôn sự có thể tại tháng sau cử hành, là nàng đem hôn sự đẩy trước, làm cho nàng cùng hoàng nhi cùng một ngày gả cùng cưới.

"Nhận nhi chưa từng oán mẫu hậu." Oán? Nàng không oán chỉ là hơi có chút mờ mịt, trong ngày thường hay lớn tiếng nhưng lúc này thanh âm lại nhỏ nhẹ, mơ hồ như có tiếng nước nở.

"Nhưng mẫu hậu cảm thấy thật xin lỗi nhận nhi." Nhận nhi trong trang phục lộng lẫy, càng phát ra quyền rũ mềm mại, so sánh cùng với Hồng Diệp công chúa như lửa đỏ bên cạnh, mỗi người mỗi vẻ, nhận nhi của bà đã trưởng thành, Nhận Nhi của bà phải lập gia đình, không còn là cái nữ oa nằm bên gối làm nũng nữa.

"Mẫu hậu, nhận nhi không nở các ngài." Vén váy dài lên chạy chậm, mũ phượng trên đầu kêu lên đinh đinh đang đang, áp chế trên đầu làm cho nàng khó chịu.

"Nhận nhi, cẩn thận một chút." Thái phi lo lắng kêu, nàng vừa chạy, không biết có bao nhiêu người vì nàng mà khẩn trương.

"Mẫu phi, đừng lo lắng, nhận nhi không có chuyện gì." Một thời gian ngắn không nhìn thấy mẫu phi ôn nhu, lòng nàng không nở xa.

"Mẫu hậu mới vừa rồi còn có suy nghĩ Nhận Nhi đã trưởng thành, không ngờ người lại chạy như vậy, đúng là Nhận Nhi chưa trưởng thành rồi." Mới vừa rồi bị dọa sợ tim cũng nhảy lên cổ họng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Xuất giá (3)

Vẻ đẹp của nàng, hẳn hôm nay mới có thể hoàn toàn nhìn thấy, thường ngày dung nhan thanh tú giống như là tiểu miêu dễ thương, hôm nay nhưng giống như là dùng dao cắt tim hẳn, hung hăng đào một cái hố to, nàng không hề thuộc về hẳn nữa, tương lai của nàng có sự tham dự của một người đàn ông khác. Không, hoặc là hai, con mắt tối đen lóe lên hai ngọn lửa, giống như là bị gió thổi qua sẽ phải hừng hực bốc cháy lên.

Nàng mới vừa tỏ tình với hẳn, tại sao lại vội vã tiến vào vòng tay của một nam nhân khác?

Tại sao? Hẳn muốn hỏi mẫu hậu, tại sao hôm nay Nhận Nhi sẽ xuất giá?

Hẳn phải đám cưới vào ngày hôm nay đã là cực hạn của hẳn, bên cạnh năm vị nữ tử, hẳn đối với các nàng không có yêu, nhiều nhất chính là thương thức vẻ đẹp của các nàng, năm người các nàng đứng chung một chỗ, giống như là một bức họa, làm cho người ta cảm thấy không thành thật.

Sải bước đến bên xe phượng cước bộ hơi dừng lại một chút, xuyên qua tầng tầng người cúi đầu Tả Phi Nhận nhìn thấy cặp mắt mê người kia.

Gió nổi eelen, nàng ngửi thấy mùi thơm trên người hẳn, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

"Hoàng huynh..." Ước chế không được đôi môi run rẩy, nắm chặt tay bắt được vạt áo.

"Đề ta đưa người đi." Không khỏi phân trần, xoay một vòng, Tả Phi Nhận đã bị kéo vào lòng một người, tim bang bang cuồng loạn.

Hoàng huynh nói muốn đưa nàng, có thật không? Mang theo nghi ngờ, xuyên thấu qua hồng sa muốn nhìn xem trong mắt hẳn có tia chân thành nào không.

"Đừng nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi ta, kể từ lúc nàng tỏ tình với ta, nàng phải biết, không phải nàng rời xa ta là ta buông tha nàng." Hẳn nhẹ nhàng mà nhúc nhích gương mặt tuần tú, như thiên thần tựa vô ý gần sát, đôi môi hé mở, bật ra nào đó biến hoá kỳ lạ hơi thở ái muội, gió nóng thổi qua vành tai bạch ngọc, làm toàn thân nàng cũng ửng hồng.

Hoàng huynh làm sao có thể? Nơi này chính là trước mặt mọi người, hẳn làm sao có thể làm như vậy tự nhiên, thông thuận? Phảng phất diễn luyện ngàn lần vạn lần, vẻ này tà mị nhu tình là vì người nào mà chảy lệ? Là nàng sao?

"Muội không chạy trốn, chẳng qua là có một số người ở đây không muốn tiếp xúc." Tiếng nói nhu hòa, nhưng lại là vạn phần phiền muộn.

"Nàng không nên nghĩ rằng đã thoát tầm mắt của ta." Hẳn dùng hai ngón tay nắm nắm được cổ tay Tả Phi Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Xuất giá (4)

"Nhận nhi, cuối cùng có một ngày, nàng sẽ là của ta, hiện tại nàng muốn bay, ta thả nàng bay cao, chờ nàng mệt mỏi, hoặc là ta cảm thấy không muốn cho nàng bay nữa, ta sẽ toàn lực bắt nàng trở lại." Đây một đôi thật sâu sắc kín, có thể đem người ba hồn bảy vía nhiếp đi mỹ lệ ánh mắt, bên trong bá đạo, để cho Tả Phi Nhận biết, hẳn sẽ làm như vậy, hẳn nói được là làm được.

"Tốt, đừng để cho muội bay đi quá lâu, nếu như trên đường bay đi, có người nguyện ý muốn làm bạn đồng hành với muội, có khi muội sẽ mềm lòng." Khóe môi đỏ thắm khẽ cong lên.

"Không ngồi liền xe, chúng ta cưỡi ngựa." Tả Dận Hạo cười lớn một tiếng, trong mắt hiện lên ý đùa giỡn, che giấu đi lừa gạt.

"Không..." Tả Phi Nhận thét chói tai, nàng không muốn cưỡi ngựa! Nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện cỡi xe đạp.

"Nàng không có lựa chọn nào khác."

Nàng không phải là nói những lời đó mà thôi sao? Có cần thiết tức giận như thế, hành hạ nàng như thế không?

Tuần mã cao lớn màu trắng, Tả Phi Nhạn bị Tả Dận Hạo ôm vào trong ngực, xe phượng theo sát phía sau, nhân mã theo sát chừng, ban nhạc hoan khoái tấu vang.

Hắn cúi đầu thờ dài, tiện đà cúi xuống khuôn mặt, đến khi chạm vào sa hồng lạnh lạnh xuyên qua hôn lên đôi môi mềm mại, chỉ phớt qua rồi dừng lại.

Hắn không có động, nàng cũng giữ vững tĩnh, hô hấp ngừng, chỉ có thẩm lạnh không khí ở quanh mình lưu động, gây xích mích lấy lẫn nhau.

"Nhạn nhi, nếu nàng không phải hoàng muội của ta thì tốt rồi." Vừa tập kích môi của nàng vừa nói.

Ta không phải hoàng muội của chàng, nàng gào thét trong lòng!

Thỉnh thoảng chuồn chuồn lướt nước(hồi hợt), thỉnh thoảng Hồ Điệp quất vào mặt, thỉnh thoảng Cuồng Phong mưa lớn, thỉnh thoảng an tĩnh phảng phất này thiên địa đều ở ngủ say.

Nàng nghĩ, nàng lần nữa trầm luân, cách hồng sa, môi nàng cùng môi hắn dây dưa lấy nhau!

Nàng nghe thấy được chung quanh tiếng nước nổ, nhưng là nàng không cần!

Để ghi nhớ lại giờ khắc này, sau này không như vậy được nữa.

Hắn mỉm cười tà tử, ngón tay có ý chọn, trêu chọc sợi tóc rơi trên ngực trắng nõn của nàng.

Nàng rất muốn hất tay hắn ra, nhưng không thể.

"Nhạn nhi, nhớ kỹ, hôm nay bất kể là ai cùng nàng bãi đường, cũng không được để cho tay của hắn đụng vào người nửa phần." Giọng nói bá đạo chiếm đoạt, ánh mắt tà tử, thật sâu chặn lại tâm trí của nàng, trong lúc vô tình nhìn hắn gật đầu ngầm đồng ý, hắn thoải mái cười, cười giống như là ánh sao băng vọt qua chân trời, giống như tiếng trẻ con.

"Hoàng huynh, ta muốn ngồi vào xe phượng?" tiếng nói nhỏ nhẹ mang theo ủy khuất.

"Làm sao? Không muốn cười ngửa cùng hoàng huynh sao?" Bởi vì hồng sa cách trở, Tả Dận Hạo không nhìn thấy Tả Phi Nhạn trên mặt kia ẩn nhẫn đau đớn.

"Không, chẳng qua là, chẳng qua là..." Muốn nàng nói như thế nào? Nói cái mộng của nàng rất đau? Không muốn ngồi ngựa sao? Nàng nói không nên lời!

"Chẳng qua là làm sao? Nói đi? Hoàng huynh nghe " Hắn vừa từ từ cúi đầu xuống, ngón tay bất quy tắc lộn xộn, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà cắn một chút nàng khéo léo chớp mắt, cách hồng sa mơ hồ nhìn thấy nàng kinh ngạc, dồn dập thờ dốc giống như nhạc khúc bên trong nhẹ nhàng trang sức thanh âm, lấy lòng hắn, nhưng cũng cố động tim của hắn vận.

"Hoàng huynh tại sao có thể như vậy?" Hắn quá hèn hạ, vừa đánh lén nàng!

"Ta làm sao?" Giao hoạt cười, giống như hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hai chú rể (1)

"Làm sao huynh có thể cắn muội?" Trong mũi nhặn nhặn đau đớn, làm cho nàng biết mới vừa rồi có người gỡ trò quỷ.

"Nơi nào?" Chóp chóp hai mắt vô tội.

"Hoàng huynh, huynh dừng tay..." Tả Phi Nhạn nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng quát.

Quá kinh khủng! Quá kinh khủng! Hắn làm sao có thể làm ra cái loại động tác như thế này được? Hắn không biết có rất nhiều người đang nhìn sao?

"A... Không thể..." Thân thể lần nữa xoay một vòng tròn, hi khăn trên mặt bị gió thổi rơi, lộ ra một khuôn mặt vì xấu hổ mà đỏ bừng.

Con mắt Tả Phi Nhạn tái đi nhìn người vừa khỏi xướng, hần là cố ý, hần nhất định là cố ý ! Hần ý vào mình là hoàng đế chí tôn tùy ý làm bậy.

"Nhạn nhi giận sao ?" Khuôn mặt xuất trần tuấn dật, phượng mâu tràn đầy ấm áp.

Hiện tại nàng bị hần ôm vào trong ngực, hoặc phải nói là nằm ở trong ngực hần, nàng có thể rõ ràng nhìn thấy hình dáng khuôn mặt hần.

Nàng duỗi ra ngón tay vuốt nhẹ má hần, môi của hần, lọn tóc đen như mực của hần, tất cả những điều này đều làm cho nàng mê luyến.

Một bộ hoàng bào màu vàng, đầu tóc bị Tử Kim quan thắt, làm cho hần toát lên vẻ phong lưu, cao quý.

"Nhạn Nhi của ta nhìn đủ chưa?" Trêu chọc người trong ngực đang nhìn chăm chăm vào mình.

"Nhìn đủ rồi! Muội đang suy nghĩ, làm cách nào để hủy đi khuôn mặt hại nước hại dân này, là gọi a- xít sun-phu-rit, hay là lấy lưỡi dao bén nhọn về hoa?" Nhìn chăm chăm hần, nàng má, tà ác nói.

"Vậy nàng quyết định chưa?" Ôm nàng trong ngực càng thêm chặt, trên mặt nở nụ cười tà tử.

"Còn chưa, đợi lúc nào nghĩ được sẽ nói cho huynh biết." Hần luôn đùa bỡn nàng, chẳng lẽ nàng không dám sao? Nàng muốn lấy kỳ nhân chi đạo, còn trị kỳ nhân thân.

"Người nha đầu này." Thật là không có biện pháp với nàng, nàng kia trong đầu tâm địa gian xảo, hần lại không biết sao?

"Này, hoàng huynh, phía trước sao lại có cãi nhau ? Xảy ra chuyện gì?" Bởi vì nằm nghiêng ở trong ngực của hần, cho nên không thể nhìn thấy phía trước đội ngũ có chuyện gì xảy ra.

"Người lát nữa sẽ biết." Vươn tay giúp nàng sửa sang lại sợi tóc tán loạn.

"Không biết có chuyện gì?" Tâm bị cong ngửa.

"Đến!" Hần chẳng qua là cười nhạt không nói, kia cười trở nên thâm trầm vài phần.

"Cái gì đến?" Nghiêng thân thể nhìn hướng tiền phương.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn đã giật mình, phía trước tại sao có hai chú rết? Hơn nữa hai chú rết này nhìn rất quen mặt, không biết là diễn ra cái trò gì nữa?

"Má ơi... Có phải ta hoa mắt rồi hay không?" Hét lên một tiếng, lão đảo một cái, thiếu chút nữa nàng từ trong ngực Tả Dận Hạo ngã xuống, không ngừng mà xoa hai mắt, chỉ sợ mình nhìn lầm rồi.

"Nàng không có hoa mắt." Tả Dận Hạo lấy ra hai tay của nàng, làm cho nàng một lần nữa ngồi thẳng ở trên tuấn mã.

"Kia, đây là chuyện gì xảy ra? Hoàng huynh, bọn họ đều là ta Phò mã sao?" Không phải là nàng tự mình đa tình, là ánh mắt của bọn họ đều nhìn về nàng.

"Phò mã của nàng chẳng qua chỉ là một trong hai người." Tà tử giải thích, tay vẫn là bá đạo vòng ở ngang hông của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hai chú rết (2)

"Là một trong hai người?" Nàng không giải thích được hỏi ngược lại, "Chẳng lẽ phò mã của muội không phải Vu Vi Kỳ sao?" Nàng rõ ràng nhớ được, nói muốn gả cho Vu Vi Kỳ.

"Phò mã của nàng là một trong hai người Vu Vi Kỳ và Mộc Thanh Phong." Nhẹ vuốt mũi nàng một cái, bộ dạng ngây ngốc thật thú vị, thật không muốn nhường nàng cho nam nhân khác.

"Thần Vu Vi Kỳ (Mộc Thanh Phong) ra mắt bệ hạ, công chúa." Hai người bọn họ ở trên ngựa ôm quyền, ăn ý nói.

"Các người ai có thể tới nói cho ta biết, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì không?" Mơ mơ màng màng, phò mã của mình lại có hai người chọn một, nàng cảm giác đầu đau như muốn vỡ tung.

"Không có chuyện gì, chỉ là có một phò mã là người nàng chọn còn một người là người chọn nàng !"

"Điên rồi, điên rồi, điên rồi, như thế này thật loạn!" Tà Phi Nhạn oa oa kêu to.

"Đúng là điên rồi!" Đến bây giờ hấn còn chưa tỉnh lại từ trình độ điên.

"Công chúa, cuối cùng bất kể nàng chọn ai, chúng ta cũng không oán thán."

Chính là câu này, làm cho nàng có cảm giác trong lòng áp lực.

Nhìn Vu Vĩ Kỳ một lúc, nhìn Mộc Thanh Phong một lúc, lại nhìn hoàng huynh đang ôm mình, nàng phải lựa chọn như thế nào đây?

"Trời cao ơi! Cho sét đánh chết ta đi! Nam nhân chất lượng tốt như vậy ta chọn như thế nào đây?" Tà Phi Nhạn mặc niệm gào thét trong lòng với lão thiên.

"Công chúa, hay là như thế này, chúng ta dùng thẻ bài quyết định đi? Bất được thẻ của người nào thì là người đó? Như thế nào?" Mộc Thanh Phong nhìn Tà Phi Nhạn cười ôn hòa.

Cười nhẹ nhàng như vậy, làm Tà Phi Nhạn nghĩ đến một câu thơ, ‘ mặt mày trong sáng yên lặng như hồ, thân thủ tuấn nhã như lan chi ngọc thụ. ’ một thân trường sam ngân bạch thêu chỉ đỏ phiêu dật, xuất trần?

"Tốt, vậy dùng cách đó đi!" Giờ phút này nàng không nghĩ ra biện pháp gì, đành dùng biện pháp cổ xưa ngu xuẩn nhất vậy.

"Công chúa, đã chuẩn bị xong, xin ngài cùng bệ hạ xem qua." Mộc Thanh Phong sai người đưa đến bình bạch ngọc, bên trên có hai tờ giấy viết tên người.

"Được rồi." Nhìn tên viết trên giấy xong, Tà Phi Nhạn ném giấy vào trong bình ngọc, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu bốc.

Xoay qua xoay lại mấy lần, rốt cuộc quyết định bốc lên một tờ

"Nhạn nhi, được chưa? Được rồi thì mở ra xem?" Âm thanh mê hoặc tràn đầy bên tai, Tà Phi Nhạn mở mắt ra.

"Nếu như không dám nhìn, ta tới giúp ngươi nhìn." Tà Dận Hạo cầm qua tờ giấy kia, làm bộ yêu cầu mở.

"Không, để chính muội xem." Vận mệnh của mình, mình nắm giữ.

"Được." Cầm tay nàng, làm cho nàng không khăn trương nữa.

"Vu Vĩ Kỳ..." Xem ra đây là trời cao nhất định.

"Chúc mừng." Mộc Thanh Phong nhu hòa chúc mừng nói.

"Cám ơn!" Vu Vĩ Kỳ trên mặt không có vẻ tươi cười, nhàn nhạt đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chọn chú rể

Mang theo nghi ngờ, Tà Phi Nhạn nhìn kỹ quần áo bọn họ mặc, Vu Vĩ Kỳ một thân đồ tươi hi dùng, mà Mộc Thanh Phong chẳng qua là trường sam màu ngân bạch trên thêu mấy đóa mẫu đơn màu đỏ tươi thôi.

Bọn họ giống như là đã biết trước được kết quả này, nàng có cảm giác cái này không phải là tình cờ mà là điều động nội bộ!

Tà Dận Hạo thừa dịp lúc nàng không chú ý, len lén mở bình bạch ngọc ra ... nhìn một tờ giấy khác viết tên cũng là như vậy! Có thâm ý nhìn Mộc Thanh Phong, mặc dù không biết hấn muốn làm cái gì.

"Hoàng huynh, để cho muội xuống ngựa!" Nếu đã chọn được phò mã rồi, nàng cũng nên đi về phía phò mã, không nên ngồi cùng hoàng huynh nữa.

Tà Dận Hạo theo lời làm cho nàng xuống ngựa, theo sát phía sau, tay vẫn là ôm chặt hông nàng, không có ý muốn bỏ ra.

Vu Vĩ Kỳ cùng Mộc Thanh Phong cũng xuống ngựa!

"Vĩ Kỳ, Thanh Phong, ta nghĩ các ngươi nên quyết thắng bại một lần nữa, các ngươi có bằng lòng không?" Tà Dận Hạo hỏi, trong giọng nói có không

cho cự tuyệt.

"Hồi bệ hạ, Thanh Phong thỉnh thoảng cảm gió rét, sợ không thể!" Mộc Thanh Phong nhẹ nhàng khụ một tiếng, giống như không nói lão.

"Vậy thật đáng tiếc, vốn là trăm muốn cho các người công bằng một lần nữa." Tả Dận Hạo tăng thêm giọng nói ở hai chữ công bằng.

"Bệ hạ, nếu đã nhất định, Thanh Phong sẽ không đi tranh đoạt." Mộc Thanh Phong nhìn thẳng Tả Dận Hạo, bên trong không biết suy nghĩ gì.

"Cũng được! Tùy người! Hôm nay người bỏ qua cơ hội này, ngày khác đừng oán trách." Tả Dận Hạo thông dong đem Tả Phi Nhạn trao vào tay Vu Vĩ Kỳ, vừa trịnh trọng nói mấy câu.

Tiếng nhạc tái khởi, âm ỹ tự lại bốn phía, một lần nữa hi khẩn lại được trù lên, tay Tả Phi Nhạn bị Vu Vĩ Kỳ nhẹ nhàng nắm, đi về phía xe phượng xa hoa mỹ lệ.

"Thanh Phong, tiểu xiếc của người có thể gạt được Nhạn Nhi, nhưng lại không lừa được ta, người làm như vậy là có dụng ý gì." Tả Dận Hạo nhìn nàng đi về phía xe phượng, tiếng nói thấp nhẹ có chút cảnh cáo.

"Bệ hạ, cho tới bây giờ Thanh Phong cũng không có ý nghĩ muốn có được nàng!" Chỉ là có chút chuyện không thể nói rõ mà thôi.

"Vậy thì tốt!" Hắn không hi vọng Nhạn Nhi có bất cứ tổn thương gì.

"Người bỏ được sao?" Thanh âm biến thành mờ mịt hư vô.

"Bỏ được không bỏ được, thần tự có chừng mực!"

"Ta sẽ giúp người coi chừng dùm! Cho đến khi người có thể..."

"Đủ rồi! Chuyện của ta tự ta quyết định."

"Thanh Phong cáo lui!"

"Người đi tham gia hi yến sao! Ta cũng vậy phải về cung." Đi lâu như vậy, mẫu hậu chắc cũng đang nổi giận rồi.

"..."

Ai nói đế vương rất vô tình? Trong mắt hắn, thật ra thì đế vương này rất có tình, chỉ là có nhiều chuyện không thể tự mình quyết định mà thôi.

Nến đỏ chập chồn trong gió, cả phòng tràn ngập không khí vui mừng, Tả Phi Nhạn lẳng lặng ngồi ở trên hi giường, lòng bàn tay không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, chuyện kể tiếp sắp diễn ra, nàng cảm thấy sợ! Nàng không biết mình phải đối mặt như thế nào!

Rèm châu khê động, mang theo mùi hoa mộc lan cùng với mùi thuốc nhàn nhạt, hương thơm kia thật mê hoặc.

Là ai? Người nào ở trong phòng này? Trước mắt toàn màu đỏ, nàng không thể vén khăn hi lên được, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng náo nhiệt của tân khách ở tiền viện.

"Nhạn nhi..." Thanh âm rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ, không biết rốt cuộc là ai?

Nàng nói không nên tiếng, ý thức như bị vây hãm ở một không gian khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trăm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Là ai cùng nàng đêm đẹp

Khăn hi bị vén lên, mũ phượng cũng được bỏ ra, một đầu tóc đen xõa xuống, mũi kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, không ngừng vây lấy hơi thở nàng, nàng nhìn không rõ người kia, trong mắt chỉ có một màu đỏ hồng hoan lạc.

"Nhạn nhi, tối nay nàng là của ta." Lạnh như băng, cực nóng, mê, mê hoặc, mềm nhẹ, một thanh âm đơn giản, pha vài loại âm sắc.

Nụ hôn triển miên rơi xuống, qua mắt của nàng, mũi nàng, vành tai của nàng, lưu luyến ở trên môi của nàng, sau đó, quần áo của nàng từ từ bị cởi ra, nàng cảm giác bên trong thân thể có một ngọn lửa vô danh đang từ từ bùng lên, hừng hực thiêu đốt. Là ai? Là ai ở trên người nàng đốt lửa?

Đào mắt, trên người nam nhân nóng hổi đang chiếm hữu mềm mại của nàng, nàng cả đời bảo tồn thuần khiết bị hắn thật sâu xâm phạm, bị xé nát cảm

giác đau chốc lát liên tục quặn toàn thân, nàng cắn chặt hàm răng yên lặng thừa nhận đêm đẹp ứng hữu vui vẻ, nàng vẫn là đoán không ra người này rốt cuộc là người nào? Đang muốn bỏ khăn voan trên đầu để nhìn rõ nam tử kia, nam tử cướp đoạt nhưng càng thêm điên cuồng lên, như tê liệt đau đớn nhất thời làm nàng đầu óc trống rỗng, không cách nào chịu đựng được cuồng phong cướp đoạt... Thế nhưng hôn mê bất tỉnh!

Một đêm vui vẻ, nàng giống như thiêu thân đâm kén, cũng không trở về được lúc ban đầu. Giờ khắc này, nàng thiếu nữ chưa từng biết, triệt triệt để để lột xác biến thành thiếu phụ, suốt cả đêm kiêu diễm, trắng tròn trung thu cũng ngưng ngừng trốn vào tầng mây không dám nhìn lên, còn trùng thu kêu như khúc nhạc đệm êm ái. Làm sáng sớm khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào, làm trong lành gió sớm thổi vào, làm màn tơ màu xanh nhạt bị vén lên, nàng mới tỉnh lại, bên cạnh đã sớm trống trơn, làm kia "Loảng xoảng loảng xoảng" một thanh âm vang lên, Tả Phi Nhạn cũng đã không thể tiếp tục ngủ say, xoa xoa mí mắt buồn ngủ muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.

"Hí... Đau quá..." Toàn thân giống như bị xe lu lăn qua, đau nhức làm cho nàng không còn khí lực.

"Công chúa, ngài tỉnh rồi?" Thủy Liên tận lực để cho thanh âm của mình giữ vững bình tĩnh.

"Ừm, Liên Nhi, ta muốn tắm, nhưng toàn thân ta đau nhức, không nhúc nhích được, người giúp ta!" Tả Phi Nhạn một lần nữa nhắm mắt lại, cầu trợ làm nũng.

"Liên Nhi đến liền." Cầm chậu đựng nước để xuống đất, nhanh chóng tiến đến.

Ôi, Liên Nhi nhìn thấy! Trên giường là một đống hỗn độn, còn có một ít màu đỏ thẫm, không đánh lừa được nàng rồi!

Ngất, Phò mã đâu? Hắn đi nơi nào rồi?

Tả Phi Nhạn nhìn qua nhìn lại, tìm kiếm Vu Vi Kỳ, theo thường lệ nói, tối hôm qua hẳn là Vu Vi Kỳ cùng nàng một đêm, nhưng Tả Phi Nhạn dự cảm kỳ quái, tối hôm qua người nọ... Chẳng lẽ cũng không phải là Vu Vi Kỳ, nghĩ được như vậy, nàng không khỏi đánh rùng mình một cái, nếu không phải hắn, sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hoàng Phủ Vân Khanh (1)

Trong không khí phiêu đảng mùi hoa mộc lan thơm ngát, đây là mùi hương đặc biệt ở trên người Vi Vi Kỳ, hẳn đã tới? Tả Phi Nhạn tự hỏi chính mình, nếu như là vậy, vậy có phải chứng minh bọn họ đã có vợ chồng chi thực rồi không? Tối hôm qua người kia là hắn? Mà không phải người khác? Nghi ngờ ở trong lòng, làm cho nàng không khỏi lo lắng, vừa nhàn nhạt mất mát, vừa nhàn nhạt an lòng, nàng không biết biểu đạt cảm xúc lúc này như thế nào nữa.

Trần trọc trở mình ngủ không được, không bằng rời giường ngâm tắm nước nóng, cũng có thể làm cho mình thanh tĩnh mấy phần.

Mở chăn ra, chuẩn bị đứng dậy. Đột nhiên, một tờ giấy viết thư màu vàng từ dưới gối bay ra, Tả Phi Nhạn tò mò nhặt lên, lật xem mặt trên viết cái gì.

Nhạn nhi, tối hôm qua làm phiền nàng, có việc ta muốn đi ra ngoài một tháng, nàng nghỉ ngơi thật tốt! Ta đã sai người chuẩn bị nước nóng ở trong phòng.
—— Vu Vi Kỳ

Chữ viết kia mạnh mẽ lưu lại, làm cho Tả Phi Nhạn hai má đỏ bừng.

Nhưng theo sau đó, một chiếc nhẫn bạch ngọc cũng rơi ra làm cho lòng nàng rơi xuống đáy cốc.

Đây không phải là nhẫn đeo tay của hoàng huynh sao? Sao lại ở trên giường của nàng? Nghi ngờ ập đến, là đúng dịp hay là trùng hợp? Đêm qua, không biết là chuyện gì đã phát sinh?

Trong lương đình, Tả Phi Nhạn không suy nghĩ thêm nữa, yên lặng thư giãn, những chuyện kia để nghĩ sau vậy. Có một ngày, chân tướng thật sẽ bại lộ, hoặc lần sau tiến cung, nàng sẽ nghĩ cách dò xét hoàng huynh, xem có thể tìm hiểu được chút gì từ miệng của hoàng huynh hay không? Nhân tiện ngắm nhìn ngọc trầm mà Vu Vi Kỳ đưa cho nàng, ngọc trầm toàn thân trong suốt tản ra lục quang.

"Công chúa, người lại đang nhớ phò mã rồi?" thanh âm nghịch ngợm ở bên tai vang lên.

"Đi đi đi... Người nha đầu chết tiệt kia, mò mẫm nói gì." Tả Phi Nhạn như đang đuổi ruồi, xua xua Thủy Diệp.

Vẫn tiếp tục nghiên cứu trầm ngọc! Lần trước sau khi Vu Vi Kỳ đưa cho nàng, nàng cũng chưa có cơ hội nhìn ngắm kĩ.

"Công chúa, phía trên ngọc trầm này có khắc hình hoa lê?" Thanh âm trong veo của Thủy Liên đầy nghi ngờ.

Hoa lê? Nghe Thủy Liên nói vậy, nhìn kỹ lại, quả thật phía trên ngọc trầm khắc hình cánh hoa lê.

"Liên Nhi, người thật thông minh!" Hoan khoái hướng Thủy Liên nói cảm ơn.

"Công chúa khách khí, ngài nói xem phò mã đưa ngọc trầm này là có dụng ý gì không?" Nam nhân tặng nữ nhân đồ hay nữ nhân đưa đồ gì đó cho nam nhân, bao giờ cũng có một ý nghĩa nào đó, tỷ như đợi chờ, yêu say đắm, kết hôn... Nhưng không biết phò mã đưa cho công chúa có hàm ý gì.

"Hàm nghĩa? Sẽ có hàm nghĩa gì?" Nghe Thủy Liên nói nhất thời không hiểu được hàm nghĩa trong này, quay đầu ngấm nhìn xem hoa lê khắc trên trầm ngọc có hàm ý gì.

"Hoa lê nghĩa là cả đời bảo vệ." Phía ngoài chòi nghỉ mát một giọng nói vang lên, thanh u không mất ôn nhu, ôn nhu lại hàm chứa một chút trêu chọc u buồn.

Vừa nghe có giọng nam, Thủy Diệp xoay người lớn tiếng quát, "Lớn mật, người là người phương nào?"

"Tại hạ Hoàng Phủ Vân Khanh." Người vừa tới nói.

"Hoàng Phủ Vân Khanh là người phương nào?" Thủy Diệp nghiêng đầu hỏi.

"Nói vậy vị này chính là Lục Diệp công chúa, Hoàng Phủ Vân Khanh thỉnh an công chúa." Hoàng Phủ Vân Khanh ôm quyền cúi người hành lễ.

"Nơi này không phải là hoàng cung, Hoàng Phủ công tử miễn lễ." Tả Phi Nhạn ý bảo hấn không cần đa lễ.

Nàng cũng là người mới đến từ hôm qua, đối với người, chuyện gia đình cũng không biết rõ lắm. Căn cứ vào Vu Vĩ Kỳ không ở trong phủ, nàng cũng không muốn đi tìm hiểu thêm, cho nên vẫn ở Lan Đình các, trừ phi có người tìm đến nàng.

Vị Hoàng Phủ Vân Khanh trước mắt này, lớn lên nhìn không phải là đẹp trai bình thường.

Nếu như nói, hoàng huynh là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong; Mộc Thanh Phong là ôn nhuận như ngọc, chuyện trò vui vẻ; Vu Vĩ Kỳ là anh khí bức người, lạnh như sương băng; còn vị Hoàng Phủ Vân Khanh này, mặt như quan ngọc, da trắng nõn nà, mặt như xoa phấn.

"Công chúa nhìn đủ chưa ạ?" Hoàng Phủ Vân Khanh du côn cười, vẩy triết phiến màu trắng trong tay.

"Còn chưa đủ." Tả Phi Nhạn không e dè tiếp tục nhìn hấn.

Tóc dài màu đen buộc lỏng lẻo, con ngươi màu tím u buồn, sống mũi cao thẳng, một đôi môi mỏng đỏ thắm trên khuôn mặt tuấn lãng. Một bộ cảm bào màu tím, cảm triết phiến màu trắng trong tay, cán quạt gắn một khối ngọc tử hồng, đi giày màu lam, làm cho hấn thoát nhìn vừa tuấn lãng vừa thâm trầm.

Rốt cuộc hấn là ai? Tại sao có cảm giác giống như đã quen biết? Nhất là hơi thở tà tử ưu thương kia.

"Tại hạ thật là vinh hạnh, có thể được công chúa thương thức như thế." Hoàng Phủ Vân Khanh mặt mày mỉm cười phe phẩy chiết phiến đi vào chòi nghỉ mát đứng ở trước mặt Tả Phi Nhạn, làm nàng quan sát rõ hơn.

"Lớn mật, còn không mau lui cách công chúa ba bước." Thủy Diệp thấy người trước mắt không hiểu quy củ liền quát.

"Công chúa, thiếp thân tỳ nữ của người là gan thật to, làm ta có chút sợ hãi." Hoàng Phủ Vân Khanh trêu ghẹo nhìn thoáng qua Thủy Diệp, theo lời lui về phía sau ba bước.

Thủy Liên tinh tế quan sát, lên tiếng hỏi, "Xin hỏi công tử chính là “Độc vương” lừng lẫy trên giang hồ?" Hai mắt cảnh giác nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh.

"Ồ, nhãn lực của cô nương thật tốt." Không nghĩ rằng trong cung còn có người biết hấn, nhất là vị này thoát nhìn chỉ là cô gái mười sáu mười bảy tuổi, làm cho hấn có vài phần kính trọng, dung mạo cũng xinh đẹp không kém gì công chúa Lục Diệp, trên người còn có khí chất của đại gia khuê nữ.

"“Độc Vương”? Liên Nhi, người nói thật sao?" Tả Phi Nhạn không để ý hình tượng bắt được Thủy Liên tay.

"Vâng, là nghe người trong phủ nói." Thủy Liên gật đầu.

"Hoàng Phủ Vân Khanh, người lợi hại nhất là dùng loại độc gì?" Nàng sùng bái nhất đứng là hạ độc người khác, nàng rất muốn học.

"Công chúa muốn học?" Hiểu kỳ, không có người nào sau khi nghe nói hấn là độc vương mà còn muốn ngồi lại, chỉ có vị công chúa thanh tú ngồi trước mắt này là tò mò đối với hấn.

"Đúng, nhưng ta không biết người là người tốt hay xấu?" Cảnh giác nhìn hấn, nơi này không thể so với hoàng cung, mặc dù nơi này cũng là nhà của nàng, nhưng là nàng chưa quen thuộc, cho nên phải có lòng phòng bị với người khác.

"Vậy người nói ta là người tốt hay là người xấu?" Lần đầu tiên bị hỏi như thế, làm cho hấn càng ngày càng tò mò với vị công chúa Lục Diệp này. Không biết là loại hoàn cảnh nào mới có thể nuôi dưỡng lên cá tính của nàng, đủ mọi loại tâm trạng đều hiện hết lên mặt, thật là người không có chút tâm cơ nào.

"Người hỏi ta, ta làm sao biết?" Người này đầu óc có phải bị bệnh hay không, là nàng hỏi trước, điều này cũng tốt, hần đến thì ngược lại hỏi nàng.

"Ta là khách đặc biệt của Vu Vĩ Kỳ, người nói ta tốt hay xấu? Huống chi đêm qua ta còn cứu người một mạng, đây chính là biểu hiện hoài nghi ân nhân sao?" Hoàng Phủ Vân Khanh cười càng thêm tà tứ, trong lời nói ra càng làm cho Tả Phi Nhạn nghi ngờ.

"Người đã cứu ta? Người tại sao phải cứu ta? Ta có chỗ nào bị thương đâu." Tả Phi Nhạn xem thường nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh, càng ngày càng cảm thấy hần đầu óc có vấn đề, luôn nói lời nói khó hiểu.

"Liên Nhi, Diệp Nhi, tối hôm qua ta có bị thương? Vị công tử Hoàng Phủ này nói đã cứu ta một mạng." Tả Phi Nhạn thay đổi thân thể hỏi phía sau Thủy Liên Thủy Diệp.

"Công chúa, tui nô tỳ không biết." Thủy Liên cùng Thủy Diệp trong mắt lóe lên.

"Có thật không?" Bán tín bán nghi ngó chừng các nàng, cảm giác, cảm thấy hai nàng biết chút ít cái gì.

"Tui nô tỳ thật không biết." Thủy Liên Thủy Diệp liên tục bảo đảm.

"Suốt ngày nô tỳ nô tỳ, tốt lắm! Không biết cũng không biết, vừa không có muốn giết các người, khẩn trương như vậy làm gì." Xem ra ở trên người các nàng hỏi không ra cái gì, không bằng hỏi Hoàng Phủ Vân Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Hoàng Phủ Vân Khanh (2)

Sau khi quyết định, Tả Phi Nhạn xoay người, hắng giọng, "Nếu Hoàng Phủ công tử nói đã cứu ta, vậy xin hỏi công tử Hoàng Phủ ta bị mắc bệnh gì?" Chớp chớp cặp mắt như nước hồ mùa thu.

Từ nhân của Hoàng Phủ Vân Khanh trầm xuống, ưu thương, đạm mạc, cười cười, "Cũng không có gì, chẳng qua là công chúa bị một mồi ta bốc ít thuốc an thần cho công chúa mà thôi."

"Công chúa không nhớ rõ cái gì sao?" Hoàng Phủ Vân Khanh giống như vô ý hỏi lại

"Ta xác định."

Ánh mắt hoài nghi hỏi hần, "Người khẳng định không cho ta ăn độc dược?" Thảo nào nàng không nhớ một tí gì chuyện ngày hôm qua.

"Ta xác định đây không phải là độc dược, mặc dù ta chuyên hạ độc, nhưng chưa đến mức độ táng tận lương tâm" Cô gái nhỏ này thật là đa nghi! Làm hần theo không kịp. Hoài nghi ai cũng đừng hoài nghi hần muốn hại nàng! Thật tổn thương tim của hần, uống phí hần mất mười thành công lực cứu nàng

"Vậy là tốt nhất!" Chắc hần cũng không có can đảm làm chuyện đó.

"Đúng rồi, người vừa nói ý nghĩa của hoa lê là bảo vệ cả đời? Có thật không? Làm sao người biết?" Nhớ mạng máng hần mới vừa rồi nói như thế.

"Tại hạ thích luyện độc, cho nên hoa cỏ biểu trưng cho cái gì cũng đều biết."

"Thì ra có ý tứ như vậy!" Vậy tại sao Vu Vĩ Kỳ không tự mình nói cho nàng biết? Muốn chính nàng phát hiện sao? Coi như không biết! Chờ hần về hỏi sau! Cây trâm này trước cứ cất giữ đã.

Tả Phi Nhạn nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh cười cười, "Hoàng Phủ công tử. . ." Thanh âm nghe rất êm tai, làm cho người ta có cảm giác bị tính kế, "Ta có thể gọi người là yêu nghiệt không? Người xinh đẹp như là yêu tinh gây hại vậy."

"Yêu nghiệt?" Hần giống yêu nghiệt sao? Hần suất thế này, hoa gặp hoa nở, xe gặp nhưong đường.

Ông trời, hần rất muốn lớn tiếng hét lên, nhưng vì tức giận quá mà đôi môi run rẩy nói không nên lời.

"Im lặng là đồng ý! Sau này ta gọi người yêu nghiệt! Yêu nghiệt, yêu nghiệt, yêu nghiệt..."

Ma âm kia không ngừng xuyên vào lỗ tai, Hoàng Phủ Vân Khanh cảm thấy máu dồn lên não, rất muốn dùng tay bóp chết người đang tạo ra ma âm kia.

Thủy Liên và Thủy Diệp nhìn về mặt của “độc vương” đã cảm thấy không chịu nổi, nhưng các nàng không dám cười sợ bị độc vương “bóp chết”.

Trong lương đình không ngừng mà truyền đến hoan thanh tiếu ngữ, làm cho hoa mộc lan nở bốn phía càng thêm xinh đẹp.

Tay áo Hoàng Phủ Vân Khanh tung bay, trên mặt đều là bất đắc dĩ, khoe miệng khê cong, trong mắt chứa sùng nịnh đối với Tả Phi Nhạn.

Có thể lẳng lẳng ngắm nhìn nàng cười như vậy là đủ rồi.

"Yêu nghiệt, nghĩ cái gì mắt hờn như thế?" Thấy Hoàng Phủ Vân Khanh cười ngốc, Tả Phi Nhạn xua xua tay trước mắt hắn.

"À? Công chúa nói gì?" Hoàng Phủ Vân Khanh hơi ngần ra, ánh mắt nghi hoặc lướt qua nàng, không hiểu vì sao nàng ở trước mặt hắn.

"Ta, hời, người, đang, nghĩ, gì?" Tả Phi Nhạn quát to bên tai Hoàng Phủ Vân Khanh.

"Ồi... Thật thô lỗ, tại sao hoàng gia có thể sinh ra một công chúa dã man như ngươi?" Nhảy lui mấy bước, Hoàng Phủ Vân Khanh che lỗ tai bị đau, oán giận nói.

"Hừ, ngươi nên biết ta chính là loại công chúa dã man." Hai tay chống nạnh, miệng nhếch lên, cực kỳ đắc ý.

"Công chúa, chú ý hình tượng."

"Công chúa rất đẹp trai!"

Thủy Liên liên tiếp khuyên, Thủy Diệp liên tiếp giờ ngón cái.

"Bỏ công chúa tất nhiên là suất, bây giờ ngươi mới nhận ra sao." Rất hiền ngang phất tay qua trán,

.

"Ai... Bị nói là giống nam nhân mà còn tự hào thật là... hết nói" Hoàng Phủ Vân Khanh chịu không được ôm cái trán.

"Yêu nghiệt muốn chết." Tả Phi Nhạn một liên hoàn chân quét về phía Hoàng Phủ Vân Khanh.

"Ai ơ, lưng đau." Thật giống như quay đến! Đáng chết, sớm biết thế này đã học võ công rồi.

"Cười cái gì cười." Thấy Hoàng Phủ Vân Khanh nhẹ nhàng tránh thoát, Tả Phi Nhạn đã cảm thấy muốn giận.

"Ha ha ha..." Động tác khả ái của nàng, làm cho Hoàng Phủ Vân Khanh không nhịn được cười to, không biết bao lâu rồi hắn chưa được cười thoải mái như vậy, mười năm, hay hơn nữa?

"Còn cười? Diệp nhi, đánh hắn." Không để ý hình tượng ngồi xổm trên mặt đất, kêu gọi Thủy Diệp hỗ trợ.

"Công chúa, nô tỳ, nô tỳ..." Nàng khinh công có thể coi là tốt một chút còn những cái khác thì không biết, nàng khổ sở nhìn công chúa.

"Công chúa, ta xem đừng làm khó dễ nàng. Nếu không ngươi bái ta làm thầy, ta dạy võ công cho ngươi, còn có thêm phần thưởng?" Hoàng Phủ Vân Khanh nhìn Tả Phi Nhạn nháy mắt, ném cái nhìn mỉa mai hoặc cho nàng, nhân cơ hội báo thù nàng gọi hắn là yêu nghiệt.

"Thêm vào phần thưởng? Học võ công?" Tả Phi Nhạn hai mắt tỏa sáng, "Có thật không?" Từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cũng không còn nhớ mình vừa bị quay đầu, giống như tiểu cầu bám lấy tay áo của hắn.

"Thật, chẳng qua là, công chúa có thể buông tay ra hay không." Mặc dù rất thích nàng gục ở trên người hắn, nhưng là, ánh mắt giết người của hai tỳ nữ làm hắn chịu không nổi.

"À, ..." Không chú ý, nàng thật cao hứng, nên không nghĩ đến nửa người đã gục trên người hắn

"Vậy khi nào bắt đầu học được?" Nhớ đến lúc đi học thời hiện tại!

"Chờ sau khi công chúa từ trong cung trở về."

"Trong cung? Vì sao ta phải vào cung?" Có phải yêu nghiệt này nào bị rút gân hay không? Ăn nói vớ vẩn rồi.

"Công chúa, hai ngày nữa là ngày về nhà thăm bố mẹ." Thủy Liên không nhịn được, tốt bụng nhắc nhở.

Rõ ràng ma ma trong cung đã nói rồi, chớp mắt một cái công chúa đã quên hết.

"Về nhà thăm bố mẹ? Đây là cái gì? Ngất, cái gì gọi là về nhà thăm bố mẹ?"

"Công chúa, chính là chỉ ngày lại mặt!" Ngay cả Thủy Diệp cũng chịu không được, không nghĩ tới công chúa so với nàng còn ngu ngơ hơn.

"À, ta nhớ ra rồi! Đó cũng là chuyện của hai ngày nữa! Không vội." Thiệt là, lại muốn hồi cung, xi mới xuất cung thôi mà!

Đối với chuyện công chúa không để ý đến hình tượng, trên mặt Thủy Liên cùng Thủy Diệp đầy hắc tuyến, vừa rồi công chúa đã quên mất, mình đã được gả làm vợ người ta.

"Ta dẫn ngươi đi dạo kinh thành nhé? Nhìn dáng vẻ ngươi có vẻ như chưa đi dạo hết kinh thành." Nàng giống như là mới vừa bay ra lồng chim chim hoàng yến, đối với cái gì cũng tràn ngập tò mò. Hoàng Phủ Vân Khanh lấy nhiệm vụ hoan khoái, không lịch sự suy tư đề nghị.

"Đi dạo kinh thành? Đó chính là nói, có thể đi ra ngoài chơi? Thật tốt quá, thật tốt quá, hiện tại chúng ta có thể đi ra ngoài." Oa, cứu tinh! Không nghĩ tới yêu nghiệt này tốt như vậy! Một lát muốn dạy nàng học võ, một lát muốn dẫn nàng đi ra ngoài chơi.

"Ài, vân vân, ngươi tại sao đối với ta tốt như vậy?" Chẳng lẽ nói, hắn là người Vu Vi Kỳ phái tới giám thị nàng? Giám thị nàng không gây họa? Trước kia Vu Vi Kỳ cũng phái người giám thị nàng.

"Giống như ngươi nghĩ trong đầu!" Ý tưởng của nàng cũng viết ở trên mặt, không khó đoán ra.

"Thật? Nói, Vu Vi Kỳ gọi ngươi tới gặp ta có ý gì?" Khó trách nào loạn nầy giờ cùng hắn ở Lan Đình Các cũng không thấy ai tới nói gì, thỉnh thoảng người hầu đi ngang qua cũng là cúi đầu làm bộ như không nhìn thấy.

"Vu huynh nói, sợ tiểu lão hồ ở trong nhà buồn bức, cho nên cố ý ủy thác ta dẫn ngươi đi ra ngoài chơi, thuận tiện bảo vệ ngươi!" Hoàng Phủ Vân Khanh nghiêm trang nói.

"Hắn thật là hào phóng, để cho nam nhân khác mang lão bà của mình, không sợ lão bà của hắn cân thân chạy mất sao? Còn có, ta không phải là tiểu lão hồ." Nếu có thể so sánh thì nàng là con cọp.

"Bản thân ta là chính nhân quân tử." Cô nàng này muốn người nói bậy cũng không biết đeo nói, thật cảm nàng không có biện pháp.

"Cát, chính nhân quân tử là người ngay thật, không có ăn nói ngọt xớt như ngươi vậy."

Từ lúc mới gặp, cho đến bây giờ cũng không thấy hắn để ý đến tôn ti trật tự, yêu nghiệt này lại muốn tự dát vàng lên mặt mình sao, Tả Phi Nhạn cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đi dạo kinh thành

Dòng người bắt đầu khởi động, người xe như nước, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, người bán hàng thi nhau mời chào, thương phẩm la liệt mọi nơi, làm người ta không kịp nhìn, đầu đường cuối ngõ, trà quán tinh xảo ưu nhã, từ quán một nhà tiếp theo một nhà, còn có những chỗ bí mật bướm hoa cũng có một phong thái khác, làm cho Tả Phi Nhạn nhìn đến choáng váng.

"Yêu nghiệt, nơi này chính là kinh thành sao?" Mặc áo thúy yên màu trắng nhạt, váy dài màu tán hoa thủy vụ, tóc búi đơn giản, Tả Phi Nhạn hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, đây chính là đường phố náo nhiệt nhất kinh thành, nơi này thương nhân nam bắc đều tụ tập, thỉnh thoảng còn có thương nhân từ nước khác đến." Chiết phiến trong tay Hoàng Phủ Vân Khanh nhẹ lay động, nghiêng nhiên một hình tượng hoa hoa công tử phong lưu.

"Tiểu thư, chú ý hình tượng." Thủy Liên khẽ cười, vẫn không quên nhắc nhở.

"Biết rồi! Liên Nhi thích nhất là nói nhiều, ngươi nhìn Diệp Nhi, không biết hồn đã bị nam nhân nào quyến rũ mất rồi." Tả Phi Nhạn nghịch ngợm trách mắng, ngón tay hết chỉ đông lại chỉ tây, miệng không quên kéo Thủy Diệp vào.

"Nào có?" Nghe mình công chúa vừa nói như thế, Thủy Diệp lập tức lau mồ hôi, che dấu.

"Ha ha ha, Diệp Nhi rút lui." Tả Phi Nhạn hoan khoái cười ra tiếng.

Diệp Nhi biết mình bị tính kế, mặt đỏ bừng, quay qua chỗ khác.

"Tiểu thư nói lung tung, không chơi với ngài nữa" Bình thường oanh oanh liệt liệt, bây giờ Thủy Diệp cũng trở nên nhẩn nha.

"Ồi, nha đầu này thật khó chiều, không cười giỡn với tỷ tỷ ta một tý sao? Được rồi, ta đại nhân có đại lượng, dẫn ngươi đến trà lâu tốt nhất kinh thành uống trà thiết quan âm? Coi như là bồi tội?" Tả Phi Nhạn ôm chầm bả vai Thủy Diệp, giống như là hảo tỷ muội vỗ vỗ vai nàng.

"Công chúa, như vậy không thể." Thủy Diệp bị dọa sợ thấp giọng nói.

"Gọi ta tiểu thư, không phải vừa rồi ngươi mới gọi sao?" Ngón tay hơi cong nhẹ ngăn miệng nàng.

"Nhạn Nhi, phía trước chính là Bích Xuân lâu, là trà lâu tốt nhất kinh thành, ở đây còn nghe được nhiều chuyện hay nữa." Hoàng Phủ Vân Khanh đang đi ở phía trước xoay người nói.

"Bích Xuân lâu? Nghe tên giống như tên thanh lâu. Thế nhưng, tên nghe cũng rất có ý thơ." Vừa nghe thấy liền nghĩ ngay đến thanh lâu, nếu có thời gian rảnh rồi nhất định nàng sẽ đi đến thanh lâu để mở mang thêm kiến thức.

"Tiểu thư, có phải ngài nghĩ muốn đi thanh lâu sao?" Thấy ánh mắt của tiểu thư linh động sáng lên, da đầu Thủy Diệp một trận tê dại, mặc dù rất tán thành, nhưng là cô nương nhà lành sao có thể đi đến thanh lâu, trừ những cái thân phận kia thôi.

"Ô, Diệp Nhi tự nhiên thông minh ra, ta rất muốn đi thanh lâu." Tán thưởng nhìn qua Thủy Diệp, trẻ con thật dễ dạy!

"Yêu nghiệt, buổi tối chúng ta đi chỗ kia chơi được không?" Bên cạnh có một ‘ độc Vương ’ thật là tốt!

"Ngươi cao hứng là tốt rồi." Hần tùy tiện.

"Tiểu thư không thể, ngài là cô bé nhà lành, không thể tùy tiện đi loại địa phương đó, nếu để cho hai vị lão phu nhân cùng thiếu gia, còn có công tử khi về biết sẽ không tốt." Thủy Liên bị dọa sợ, tư tưởng kỳ quái của tiểu thư nàng đều biết, nhưng không nghĩ đến tiểu thư lại muốn đi đến địa phương kia.

"Bọn họ không biết! Chỉ cần các ngươi không nói, không ai biết! Chẳng lẽ các ngươi muốn phản bội ta? Chẳng lẽ yêu nghiệt ngươi cũng muốn tố cáo?" Hai mắt híp lại, uy hiếp.

"Không, không, tui nô tỳ không dám." Nếu là nói, còn có mạng sống sao? Khi về công tử mà biết cũng đủ chết rồi, chưa nói xong có thiếu gia, uy nghiêm thiếu gia bọn nàng cũng không dám khiêu khích.

"Ta không có lắm mồm như vậy."

"Vậy thì tốt! Đi, chúng ta đi Bích Xuân lâu uống ly trà, ta cũng chết khát ." Đoạn đường này đi dạo, liên tục nói, nước trên người cũng bốc hơi rồi, phải nhanh chóng bổ sung lại nước.

Bích xuân lâu quả nhiên như kỳ danh, nơi nơi xuân ý dào dạt, làm cho người ta có cảm giác được đắm mình trong mùa xuân.

Từ từ sa trà cụ, bàn ghế gỗ lim được khắc hình sông núi, bình phong mỹ nữ, biểu hiện rõ ràng sự đặc sắc của trà quán.

"Chúng ta lên nhĩ gian ở lầu hai! Lầu một là cho khách bình thường đi đường, tương đối hỗn loạn. Lầu hai giành cho người thường thức trà, tương đối thoải mái ấm áp." Hoàng Phủ Vân Khanh nhiệt tình giới thiệu.

"Đúng, đúng, vị khách quan kia nói rất đúng." Tiểu nhị chạy đến phục vụ.

Vừa nhìn thấy mấy vị trước mắt ăn mặc phú quý, trước mặt là vị công tử tuấn kiệt vừa vào cửa là thu hút ánh nhìn của mọi người, bên cạnh là cô gái xinh đẹp mặc quần sam màu trắng, trên người lộ ra vẻ quý khí tự nhiên bức người, phía sau là hai vị tỷ nữ, ăn mặc cũng là tơ lụa thượng hạng, đáng người xinh đẹp.

"Nhưng ta muốn uống trà ở tầng một." Nghe thấy mọi người bàn luận xôn xao, nàng muốn ngồi nghe một chút, nàng chưa bao giờ được ngồi uống trà giữa nhiều người như vậy, cảm giác thật mới mẻ.

"Này, tiểu thư, phía dưới người người hỗn tạp, chúng ta nên nghe lời Hoàng Phủ công tử lên lầu hai đi!" Tiểu thư thân phận tôn quý, làm sao có thể ngồi uống trà cùng mọi người ở đại sảnh lầu một được? Nếu có người lỡ mồm không may đụng trúng tiểu thư, nàng làm sao có thể báo cáo cho người kia được?

"Liên Nhi, ngươi đừng lo lắng, đi ra ngoài thì nên thoải mái, mà mọi người ngồi đây đều là dân chúng bình thường, ngồi cùng cũng rất vui!" Tả Phi Nhạn lôi kéo tay Thủy Liên nói.

"Đúng vậy, Liên Nhi chúng ta nên nghe tiểu thư ngồi ở đây cho vui!" Ở chỗ này có thể nhìn thấy biểu diễn ảo thuật ở ngoài, còn có thể nghe được lão nhân cùng cô bé kéo nhị ngồi trong góc hát, trước kia nàng chỉ nghe nói qua, chưa từng được nhìn thấy, hôm nay có dịp phải nhìn cho đủ.

"Diệp nhi, ngay cả ngươi cũng! Hoàng Phủ công tử, ngài nên khuyên nhủ tiểu thư đi." Nhìn Diệp nhi cũng phản chiến, Thủy Liên cầu trợ nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh vẫn đang đứng cười.

"Ta nói Liên Nhi, nếu tiểu thư nhà ngươi có nhã hứng như vậy, ngươi cũng đừng nói gì nữa , mọi người ngồi ở đây cũng không tồi. Tiểu nhị, ngươi đi dọn dẹp cái bàn ở gần cửa sổ, rồi mang mấy ấm trà thiết quan âm cùng ít điểm tâm ngon tới đây." Hoàng Phủ Vân Khanh móc một thỏi bạc từ trong ngực ra ném cho tiểu nhị, thuận tiện làm cho Thủy Liên an tâm hơn.

"Được rồi, đây là việc tiểu nhân nên làm, khách quan xin đợi một lúc!" Thấy có bạc trong tay, tiểu nhị toé toét cười.

"Đi, chúng ta đi qua ngòi!" Tả Phi Nhạn dẫn đầu đi về phía cái bàn đã được lau khô sạch sẽ.

Khi bọn hán ngồi xuống rồi, một thanh âm đê thấp từ bên cạnh truyền đến, thật ra cũng không phải là nói nhỏ mà mấy bàn xung quanh cũng đều nghe thấy.

"Này, các biết tin gì không..." Có chút thô kết thanh âm hỏi người ngồi cùng bàn.

"Tin gì? Đại Hổ, ngươi biết tin gì mới? Mau nói cho các huynh đệ mở mang kiến thức đi." Những người khác liên tục giục, làm cho vị kia không kịp có thời gian đắc ý.

"Hôm qua công chúa Lục Diệp xuất giá, các ngươi biết chưa?" Thô kết thanh âm cố ý rớt ròi người khẩu vị.

"Công chúa Lục Diệp xuất giá, có gì li kì? Chuyện này toàn bộ người trong thiên hạ đều biết? Nghe nói không biết bao nhiêu ngựa xe chờ đồ cưới chạt mấy con phở" Thanh âm hăm dọa của một nam nhân vang lên.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Những người khác phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Lời đồn đại (1)

Chương 76:

"Tiểu thư, bọn họ đang nói ngải." Thủy Diệp hưng phấn nói.

"Ta biết, nghe một chút xem bọn hán nói như thế nào." Đối với những gì bọn họ nói về mình, Tả Phi Nhạn cảm thấy thật tò mò, không biết mình trong mắt bọn họ nói sẽ thành cái dạng gì.

"Không nghe cũng được, một bọn nhân sĩ nhàn rồi." Hoàng Phủ Vân Khanh ánh mắt căng thẳng, nhàn nhạt mở miệng.

"Chết yêu nghiệt, không thể nghe người khác nói về mình sao? Nhất định là thanh danh của ngươi rất thối, cho nên sợ." Tả Phi Nhạn cho là hán ghen tỵ với mình nên nói móc hán.

"Ta có cái gì phải sợ người khác nói, chẳng qua là... Chờ một chút, hừm, ngươi nghe đi!" Hãy để cho nàng tự mình biết vậy!

"Chính là công chúa Lục Diệp, hôm qua, ta nghe được người hầu ở trong đội binh mã nói, lúc đó bệ hạ cùng công chúa ngồi trên tuần mã hôn nhau rất nóng bỏng." Giọng nói thô kết có chút đắc ý.

"Có thật không? Ngươi tin tức này có thể tin không?" Tất nhiên là tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Tả Phi Nhạn nghe được nụ hôn nóng bỏng, toàn thân giống như bị điện giật, nàng u mê, không nghĩ tới lời đồn đại nhanh chóng lan truyền như vậy mà còn ở trước mặt nàng nữa.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngải không sao chứ?" Thủy Liên Thủy Diệp khẩn trương hỏi thăm, mặc dù các nàng nhìn thấy chuyện phát sinh, nhưng các nàng là tỳ nữ, không có tư cách nói, nhưng bây giờ nghe người khác nói, trong lòng cũng tức giận, không biết ai truyền tin này ra?

"Là thật, ngày hôm qua huynh đệ ta trong đội hộ vệ cho công chúa xuất giá, kể chuyện này." Nam nhân nói đắc ý cực kỳ, như chính mắt mình nhìn thấy.

"Huynh đài, có một số việc mình không nhìn thấy, thì không nên nói lung tung. Cơm có thể ăn nhiều, nhưng lời nói không thể nói nhiều, nếu như nhiều lời, ngày nào đó đầu không còn ở trên cổ cũng đừng trách người khác." Hoàng Phủ Vân Khanh vừa phẩm trà, vừa nhàn nhạt cười, cảnh cáo nói.

"Cát, bọn họ dám làm, sẽ không sợ người khác nói sao? Chê cười..." Nam nhân hiển nhiên không đem lời nói của Hoàng Phủ Vân Khanh để ở trong lòng.

"Yêu nghiệt, đừng nói, để cho bọn họ tiếp tục, ta muốn nghe." Tả Phi Nhạn lôi kéo Hoàng Phủ Vân Khanh ống tay áo, nhìn hán cười cười.

"Ngươi không sao chứ? Thật sự muốn để cho bọn họ nói tiếp?" Nàng sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên...

"Không có chuyện gì, không cần lo lắng, ta sẽ không bị mấy lời đồn đại nhằm nhĩ đã kích! Có phải vừa rồi ngươi muốn ngăn cản họ nói những lời này? Mặc dù không biết ngươi tại sao phải biết trước, nhưng vẫn là muốn cảm ơn ngươi." Liên tưởng tới mới vừa rồi hán có lời còn chưa dứt, Tả Phi Nhạn

tự mơ hồ đoán được, nơi này khẳng định có lời gì cùng nàng có liên quan.

"Tùy người, nếu nhà đầu Nhận Nhi nghe được lời gì cảm thấy không thoải mái, ta rất vui lòng an ủi người." Hoàng Phủ Vân Khanh rất hào phóng vỗ vỗ ngực.

"Cám ơn, thật rất cám ơn người." Không có nghĩ đến cái người này nhìn như không đứng đắn, thì ra là còn rất dễ thân cận.

"Sau lại, sau lại như thế nào? Sau hi Vu Vi Kỳ biết được có nỗi giận không? Công chúa và hoàng thượng đều như vậy đây không phải là, lừa dối, trắng trợn cho hẳn đội nón xanh sao?" Các nam nhân thật nhanh liên tưởng, muốn là lão bà của mình cho mình mang như vậy nón xanh, không đánh chết nàng không thể.

"a! a! Đây thế đạo..."

"Cái gì! Chuyện tình cảm của người ta liên quan gì đến mình? Chúng ta tiểu dân chúng vẫn là ít thảo luận chuyện hoàng gia, giống như công tử bên kia nói, nếu không có ngày đầu rớt lúc nào cũng không biết." Có ít người sợ nói.

"Cất, tiểu quý nhất gan, rất sợ chết." Có người xem thường nói.

"Còn nữa! Ngày hôm qua xuất hiện hai vị phò mã, một vị là thần y Mộc Thanh Phong, người đẹp đẽ như tiên nhân, còn một người là phò mã Vu Vi Kỳ." Nói chuyện thô kết nam nhân, vừa dừng một chút, cố ý đem hiện trường khăn trương không khí kéo cao.

"Có chuyện thế sao? Có chuyện thế sao? Kể mau đi! Lão huynh người thật đúng thích trêu chọc người khác!" Có ít người kìm nén không được, bắt đầu vỗ bàn.

"Còn chuyện gì nữa, tất nhiên công chúa được gả cho đô thống rồi!" Nói ra chuyện đơn giản hiển nhiên.

"Sai, công chúa không có chọn, Mộc Thanh Phong lấy ra một bình bạch ngọc, bên trong có hai tờ giấy, trên giấy viết tên bọn họ, để cho công chúa tìm giấy chọn phò mã."

"Đó không phải là Mộc Thanh Phong cố ý sao?" Vấn đề đơn giản như vậy, còn nói làm gì.

Mộc Thanh Phong không muốn cưới công chúa Lục Diệp, cho nên nghĩ ra biện pháp này, mà trên giấy khẳng định cũng động tay động chân.

"Trên giấy không có gian lận, người ta đã kiểm tra."

"Không có ý nghĩa, không có ý nghĩa, chuyện gì cũng vậy... Chuyện này không liên quan đến tiểu dân chúng ta, uống trà uống trà!" Không thú vị, không thú vị... Dù sao nói đến nói đi tất cả đều là điều động nội bộ chọn người.

"Bọn họ làm sao có thể nói như vậy?" Thủy Diệp rất tức giận muốn xông sang nói phải trái với đám người kia.

"Diệp nhi, ngồi xuống." Buồn cười, thật sự là buồn cười! Không biết chân tướng sự thật, ngồi đó mà nói năm nói mười, đúng là bọn nhàn rỗi!

"Chúng ta uống trà tiếp, hiếm hoi lắm mới có dịp ra ngoài đi dạo, tập trung ăn chơi thật tốt là được rồi."

"Nhận nhi nói đúng rồi!" Không ngờ nàng rộng rãi như vậy, cho dù biết những thứ kia sự thật, cho dù mình bị người nói cái kia sao không chịu nổi, vẫn giữ được bình tĩnh, làm cho hẳn bội phục.

"Khách quan, đây là ngài gọi thủy tinh cao, phù dung cao, quế hoa cao, bánh đậu xanh cộng thêm nước trái cây dưa hấu cùng anh đào." Tiểu nhị ân cần đưa lên nước cùng điểm tâm.

"Cám ơn Tiểu nhị ca." Thủy Liên nhu thanh nói cám ơn.

"Không có, không có, đây là việc tiểu nhân nên làm." Không nghĩ tới vị mỹ nữ kia nói chuyện với mình, tiểu nhị đỏ mặt, nói cả lăm.

"Tiểu nhị, điểm tâm quán người làm ăn rất ngon?" Tà Phi Nhận nhân nhặt mở miệng, ăn hương vị ngọt ngào thủy tinh cao.

"Đa tạ tiểu thư khách lệ." Tiểu nhị thật lòng nói cám ơn.

"Tốt lắm, người đi xuống đi! Những thứ này là khen thưởng đưa cho người." Hoàng Phủ Vân Khanh vừa ném cho điểm tiểu nhị mấy viên bạc vụn.

"Tiểu nhân đa tạ công tử, đa tạ công tử, công tử ngài thật là một người tốt." Điểm tiểu nhị suy nghĩ một chút, công tử ra tay thật hào phóng.

"Yêu nghiệt, không biết là người giàu có như vậy." Tà Phi Nhận lại bắt đầu trêu chọc Hoàng Phủ Vân Khanh.

"Đâu có, đều là nhờ phúc của Nhận Nhi."

"Vậy sao, ta có phúc vậy sao?" Tò mò nháy mắt mấy cái.

"Đây đều là bạc Vu huynh đưa cho ta." Nói xong không ngoài ý muốn thấy mặt nàng biến sắc, trêu chọc nàng thật vui.

"Vu Vĩ Kỳ không phải là trốn ta mới rời kinh thành chứ?" Nghĩ đến những lời đồn đại vừa rồi, trong lòng Tả Phi Nhạn xót xa.

"Không phải!" Phi thường khẳng định cho nàng đáp án.

"Người đừng suy nghĩ nhiều, một tháng sau, Vu huynh chắc chắn trở lại! Đến lúc đó vợ chồng son các người có thể tiếp tục bồi đắp tình cảm." Ánh mắt mập mờ đảo một vòng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lời đồn đại (2)

"Yêu nghiệt, người vừa nói gì?" Không phải là nàng nhớ Vu Vĩ Kỳ mà là sợ hấn nghĩ ngợi chuyện lời đồn.

"Ừm, coi là ta nói mò, đáng thương cho Vu huynh cưới lão bà mà phải đi xa, thật đáng buồn..." Hoàng Phủ Vân Khanh như người tốt nói.

"Cắt... Nói nhảm..." Đồng màu mắt tím yêu nghiệt làm cho nàng cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ được là quen ở đâu, hơi thờ ơ thương từ người hấn toát ra mặc dù đã cố che giấu nhưng nàng vẫn nhận ra được.

"Làm sao thế?" Tay quơ quơ trước mắt nàng, trà cũng nguội mà nàng chưa uống.

"Không có gì."

Hoàng Phủ Vân Khanh nhưong nhưong mày, tựa như đang hỏi, có thật không?

"Đừng lo lắng ta! Nghe đi, hình như bên kia lại có chuyện nữa mà nhân vật chính vẫn là công chúa Lục Diệp ta đấy." Tả Phi Nhạn giễu cợt nói.

"Quả thật, xem ra công chúa Lục Diệp nổi tiếng ở các quán trà trong kinh thành rồi." Hoàng Phủ Vân Khanh thoải mái cười, nàng thật sự là khác người, nghe người ta nói xấu mình mới đầu thì tức giận, sau lại thần nhiên, rồi lại coi như chuyện của người khác mà lắng nghe.

"Hay người kể chuyện tối hôm qua đi." Đối với chuyện tối ngày hôm qua nàng tuyệt không nhớ được, vừa hỏi nàng vừa nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh đang cười to.

"Ta? Ly kỳ, này đến muốn hảo hảo nghe một chút." Tay nắm ly trà thêm chặt, sát ý không tên nổi lên.

"Các người còn muốn nghe nữa không? Tối hôm qua lục điệp công chúa nổi điên..." Một ... thanh âm ở bàn khác không dè dặt, ngược lại nói vô cùng phấn khởi.

Tay Thủy Liên và Thủy Diệp run lên làm nước suýt tràn ra miệng chén.

"Liên Nhi, Diệp nhi, các người làm sao thế? Cảm thấy không khỏe sao?" Cái bàn run lên, Tả Phi Nhạn quan tâm hỏi thăm.

"Không có chuyện gì, mới vừa rồi một trận gió lạnh thổi qua, nên hơi run." Thủy Liên cười cười, chỉ chỉ cửa sổ đang mở rộng.

"Thì ra là như vậy!" Sau khi nghe các nàng nói như thế, cũng cảm thấy hơi lạnh.

"Xi, các người thật yếu ớt, có chút gió như vậy mà cũng thấy lạnh", Tả Phi Nhạn cười nhạo báng các nàng.

May mà công chúa không nghĩ ngợi, hỏi đến các nàng thì... Không dám tưởng tượng.

"Này, các người nói công chúa Lục Diệp nổi điên các người có bằng chứng không?" Bản thân nàng ở đây, sao nàng không biết mình nổi điên mà bọn họ lại biết được.

"Ồ, vị tiểu thư này, người không biết sao!" Vừa ngẩng đầu lên nói thấy ngay một vị tiểu thư xinh đẹp, ánh mắt, giọng nói càng thêm khinh bạc.

"Ta là không biết, nhưng là người biết, người nói một chút đi! Nhưng nếu lời nói của người vô căn cứ thì cẩn thận, người cũng nên biết công chúa Lục Diệp là người mà hoàng thượng cùng thái hậu rất sủng ái." Tả Phi Nhạn vừa nói vừa uy hiếp người vừa nói kia nhìn đầu như con chuột, nhìn là biết người xấu.

"Tiểu thư nói rất đúng." Nam bối thường cười lên, "Nhưng ta nói thật, hôm qua công chúa nổi điên có không ít người nhìn thấy." Nam nhân cãi lại khẳng định lời mình nói.

"Vậy người có nhìn thấy không?" Là ai bịa đặt nàng nổi điên? Làm cho nàng biết là ai, nhất định phải xử lý nghiêm khắc. Chuyện đầu tiên có thể không tính đến, nhưng chuyện này tổn hại đến danh dự của nàng nhất định phải truy cứu. Hai bàn tay nắm chặt lại.

"Ta mặc dù không nhìn thấy, nhưng có người nhìn thấy, không có lửa làm sao có khói." Vị tiểu thư này thoát nhìn không tệ, nhưng vì sao lại bệnh vực cho công chúa kia, chắc cùng nàng có quan hệ. Nam nhân dừng lại suy nghĩ.

"Người đến đây nói rõ xem sao?" Tả Phi Nhận khắc chế mình sẽ phải dẹp người vọng động.

.

"Nhận nhi, không nên tức giận, đối phó với những người tung tin đồn này người không nên vọng động." Hoàng Phủ Vân Khanh thấp giọng nói, hần mơ hồ thấy mắt nàng đỏ lên, hần chỉ sợ nàng xông lên sẽ làm cho cục diện rối rắm.

"Tiểu thư, người ngồi xuống, uống ly trà." Vừa nghe ra ý của Hoàng Phủ công tử, Thủy Liên cùng Thủy Diệp vội vàng kéo tiểu thư nhà mình xuống, chỉ sợ tiểu thư gây náo động.

"Được rồi, ta ngồi xuống. Rót cho ta ly trà, ta súc miệng" Hừ, tâm tình đang tốt bị những người này phá hỏng mất.

"Tiểu thư, ta nghĩ ngài cùng công chúa Lục Diệp kia không có quan hệ gì, ta cũng không sợ truyền đến tai công chúa đó, để ta nói cho người biết."

Mẹ kiếp, quan hệ lớn ấy chứ! Thật muốn cầm bình trà nóng lao đến trên mặt nam nhân kia.

Nam nhân mắt chuột cười lộ ra hàm răng ó vàng, chuyển đến ngồi bàn bên cạnh Tả Phi Nhận.

Ôi, vị tiểu thư này trên người thật thơm, nhìn lại xinh xắn, nếu có thể cưới về làm vợ thì thật tốt, hần mơ màng nghĩ.

"Nói đi!" Nam nhân này ánh mắt, thật làm cho nàng cảm thấy ác tâm.

"Nếu tiểu thư phân phó, kia tiểu nhân đành nói, công chúa Lục Diệp này! Nghe nói tối hôm qua đầu tóc biến thành màu trắng, ánh mắt thay đổi màu đỏ tươi, móng tay bén nhọn, trong miệng dài ra hai cái nanh, gặp người là cắn xé!" Nam nhân vừa nói, vừa dùng động tác miêu tả.

Thủy Liên cùng Thủy Diệp rất tức giận, tay nắm thật chặt đèn nến cảm xúc muốn xông lên đánh người, không biết ai là người tung tin đồn nhằm làm hỏng danh tiếng của công chúa.

"Có thật không? Sao ta không nghe nói? Có phải người đang bịa chuyện hay không?" Tả Phi Nhận trừng mắt, hơi thở quý khí trên người uy hiếp nam nhân chuột.

Toát cả mồ hôi, không nghĩ tới vị tiểu thư này lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, vừa rồi hần thấy trong mắt vị tiểu thư này thoáng qua sát khí, vì mạng nhỏ có lẽ không nên nói thêm gì nữa.

"Được rồi, tiểu thư nếu không tin, tiểu nhân cũng không tiện nói thêm nữa, tự nhiên sẽ có người khác nói cho ngài, tiểu nhân xin cáo từ." Tặc đầu chuột nảo nam nhanh chân bỏ chạy đến một ... bàn khác.

Có lẽ hần chạy trốn cuống quýt, có lẽ động tác kia quá mức mau, khi hần quay đầu lại trong nháy mắt, một viên thuốc rất nhỏ bay vào trong miệng của hần.

"Nhận nhi, ngồi xuống trước, lời nói vô căn cứ không đáng nhắc đến." Ngón tay nhẹ chuyển, một ít phấn vụn bay vào trong ly trà, "Đem nước trà uống, lãng phí chẳng phải đáng tiếc."

"Yêu nghiệt, người thật cũng là người hiền lành." Nhìn thấy nàng bị nói thành như vậy, cũng không biết giúp nàng, Tả Phi Nhận khí giận dất khóe miệng giễu cợt.

"Ai, ta thật là một người đáng thương." Chờ một chút nàng sẽ biết.

"Tiểu thư, thật ra thì công tử." Động tác rất nhỏ kia không qua được mắt Thủy Diệp, nàng định thanh minh giúp Hoàng Phủ Vân Khanh, nhưng tiểu thư đang tức giận khẳng định sẽ không nghe lọt lời của nàng.

"Này, tiểu lão nhi, người nói tiếp đi, công chúa Lục Diệp kia? Đêm động phòng hoa chúc nổi điên, nói vậy cho Phò mã khẳng định không dễ chịu." Có người cười mỉa, nhiệt thành nhìn thấy loại chuyện này phát sinh.

"Lớn mật, là ai ở nơi này bịa đặt. Người đâu, bắt hết đám người này cho ta." Đột nhiên từ bên ngoài xông vào hai mươi quan binh, lập tức làm cho những người đang nói ngậm miệng, còn những ai đang bàn luận thì bắt lại.

"Đại nhân, tiểu nhân oan uống, tiểu nhân chẳng qua là ở nơi này uống trà, đại nhân..."

"Câm miệng, có người báo cáo Bồn quan nói Bích Xuân lâu có người bịa đặt, xem ra đúng là chính xác, để ta giải hết về công đường, sau đó thăm vấn. Bịa đặt truyện về công chúa Lục Diệp ở trà lâu đều bị mất đầu." Nam nhân mặc quan bào màu đỏ đậm quát lên.

Người nam nhân kia Tả Phi Nhận biết, hắn là phủ doãn ở kinh thành Hoàng Chính Xuân Hoàng đại nhân, vô thức nhìn qua bên này nhưng Tả Phi Nhận coi như không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Xuất xứ lời đồn đại

"Ty chức không có nhục sứ mạng, đã viên mãn hoàn thành." Không kiêu ngạo không khiêm nhường, vén quan phục màu đỏ quý một chân trên nền đất.

"Rất tốt, ta sẽ không quên Hoàng đại nhân thật là tốt, chờ ta sau khi về nhà chắc chắn báo cáo phụ thân." Cô gái đội khăn che mặt cao ngạo nói, mắt lạnh khinh miệt nhìn phủ doãn kinh thành Hoàng Chính Xuân quý trên mặt đất, cõi đời này khi nói đến ích lợi chốn quan trường, ai cũng giống nhau thôi.

"Đa tạ chủ tử chọn ra." Hoàng Chính Xuân vô cùng cảm kích nói, thiếu chút nữa là ba quý chín lạy cảm tạ rồi.

"Biết là tốt rồi, chỉ cần người dụng tâm làm việc, thăng quan tiến chức là chuyện sớm muộn." Nắm giữ nhược điểm của người khác là điều quan trọng nhất để giành thắng lợi.

"Tạ chủ tử, tạ chủ tử, chỉ cần chủ tử lên tiếng, tiểu nhân nhất định làm thân trâu chó phục mệnh." Duy trì không thay đổi kích động tiếng nói, giống như là thăng quan tiến chức đang ở ngay trước mắt rồi.

"Người đứng lên đi! Người nói xem lúc các người đến sắc mặt nàng như thế nào?" Lãnh đạm thanh âm tiết lộ ra một chút hận ý, nhưng lại bị che dấu vô cùng tốt.

"Chủ tử, để tiểu nhân tới nói cho ngài rõ! Lúc đó tiểu nhân là người đứng gần công chúa nhất cho nên về mặt của công chúa tiểu nhân nhìn thấy rõ nhất" Thoảng một cái từ trong góc đi ra một nam nhân, hắn cười nhạo bợ, đi tới trước mặt cô gái che mặt, trong mắt toát lên vẻ tham lam.

"Tốt, người nói đi, nói chính xác, một tờ sẽ là của người." Ưu nhã từ trong ngực móc ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng.

"Vâng, dạ, dạ, thưa chủ tử, lúc ấy sắc mặt công chúa hết xanh lại trắng, trong hốc mắt như có sát khí." Ngân phiếu một trăm lượng kia chính là của hắn, hắn có thể đi sòng bạc thống thống khoái khoái đánh cuộc một lần, nghĩ tới đây, tay không ngừng xoa xoa, chỉ muốn nhanh chóng đem tấm ngân phiếu kia lấy vào lòng.

"Chỉ như vậy thôi sao?" Cái trán lộ ra bên ngoài hơi nhú, hiển nhiên là không hài lòng với những gì tên mặt chuột vừa nói, nhưng vẫn đưa cho hắn ngân phiếu một trăm lượng.

"Tạ chủ tử, tạ chủ tử." Ngân phiếu rốt cục tới tay, thật tốt quá! Thật tốt quá! Khóe mắt lên ngược lên, nhìn trộm cô gái che mặt.

Một thân áo gấm tinh tế, thân hình mảnh mai mềm mại, lộ ra một cổ khí thế uy nghiêm không thể khinh nhờn, rốt cuộc người này có thể là ai đây?

"Tốt lắm, người có thể đi ra ngoài." Nhận thấy nam nhân mặt chuột nhìn lên, cô gái vẫn rất thông dong nói.

"Vâng, dạ, dạ, tiểu nhân lập tức đi ra ngoài." Tặc đầu chuột nam nhân từ từ lui ra ngoài.

Không đợi hắn ra khỏi cửa, một tiếng hét chói tai vang lên, tên mặt chuột đã biến thành một bãi máu tươi, ngân phiếu một trăm lượng tùy ý rơi trên vũng máu.

"Này, này, này, có ai không..." Hoàng Chính Xuân hoảng sợ la toáng lên.

"Hoàng đại nhân, người nói chuyện này có thể lộ ra sao?" Cô gái che mặt nghiêm nghị nhìn Hoàng Chính Xuân đang hoảng sợ.

"Không, không, không thể." Mới vừa rồi người này còn bình thường, sao đã nổi điên rồi, ra tay ác độc như vậy. Hoàng Chính Xuân hoài nghi không biết kết cục của mình sau này có như vậy không, mình làm chuyện này là đúng hay sai?

"Hoàng đại nhân đừng sợ, hắn không phải là ta giết, hắn là chết do nước hóa cốt của độc Vương, nói như vậy ở trong lý trà đã bị độc vương hạ độc, không nghĩ đến độc vương lại giúp đỡ Tả Phi Nhận, hừ..."

"'độc Vương'? Chính là người trong lời đồn của giang hồ trong một đêm độc chết hơn một ngàn người?" Hoàng Chính Xuân càng nói thanh âm càng nhỏ.

"Đúng vậy." Cười cười, cười vô cùng âm độc rực rỡ, làm cho Hoàng Chính Xuân cảm thấy nổi cả da gà.

"Chủ tử còn có việc phân phó hay không?" Hoàng Chính Xuân lập tức hồi phục lại như bình thường, nghiêm nghị hỏi.

"Phải người đi thăm dò xem độc vương lưu lại ở kinh thành trong bao lâu, sau khi tra được tin tức lập tức báo cho ta ngay." Cô gái che mặt tự nhiên đứng dậy xoay bước ra khỏi căn phòng có vẻ u ám.

Ngoài phòng, một cỗ kiệu bình thường đang chờ, màn kiệu nhẹ vén, gió thổi qua, cái khăn che mặt phất lên, hiện ra một khuôn mặt kiều diễm, khẽ cắn đôi môi câu hồn giễu cợt, nàng chính là người vừa được sắc phong là Lương Phi, ái nữ của thừa tướng Lý Lăng.

"Hồi cung." Tỷ nữ lạnh giọng kêu, kiệu phu lập tức nâng cỗ kiệu lên lạng lẽ rời đi.

Sau đó, Hoàng Chính Xuân từ từ đi ra khỏi phòng, nhìn cỗ kiệu kia rời đi, hẳn biết, mình đi bước này sẽ không có cơ hội rút chân quay lại như lúc ban đầu, từ khi biến thành bãi huyết thủy kia.

Ngoài phòng cách đó không xa, trên ngọn cây to, một bộ áo màu tím như ẩn như hiện.

"Yêu nghiệt, ngươi nhìn thấy gì?" Dưới tàng cây, Tả Phi Nhạn lo lắng nhảy cẫng tung.

"Không có thấy cái gì." Hoàng Phủ Vân khanh tà tứ cười cười, bên trong pha chút ít hài hước.

"Có thật không? Ngươi không gạt ta?" Tả Phi Nhạn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, cảm giác, cảm thấy hắn có chuyện đang dấu diếm nàng. Nếu không phải lúc này công phu leo cây của nàng còn không cao nếu không nàng sẽ không chịu đứng ở dưới tán cây thế này. Hung hăng lườm hắn, đều tại hắn không nói không rằng tự nhiên ôm nàng bay đến gốc cây này làm gì.

"Ta tại sao muốn lừa ngươi?" Nhìn nàng không tín nhiệm vẻ mặt, thất đúng là trêu chọc thật vui, nhưng có một số chuyện nàng không nên biết vẫn hơn.

"Nhưng là, ta rõ ràng nhìn thấy bọn họ đi vào..." Còn có mới vừa rồi, nàng còn nhìn thấy một cỗ kiệu đi qua, dường như cô gái che mặt ngồi trong kiệu rất quen thuộc, nhưng nhất thời nàng không nhận ra đã gặp ở đâu rồi.

"Có lẽ ngươi nhìn lầm rồi, chúng ta đi nhanh đi! Nơi này là phủ nha, nếu bị người phát hiện, ngươi là công chúa cũng không làm gì được, tự tiện xông vào phủ nha." Hoàng Phủ Vân khanh nhẹ từ trên cây nhảy xuống, roi định ở Tả Phi Nhạn trước mặt, nhẹ nhàng giúp nàng lấy lá cây dính trên tóc xuống.

"Cám ơn." Ngẩng đầu, trên cây loang lổ ánh sáng như vẩy cá loại rơi ở trên người của hắn.

Thật ra thì, hắn cũng không đáng ghét lắm, đôi lúc ôn nhu, có đôi lúc lại tà tứ rất giống với hoàng huynh.

"Đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến như vậy xuất thần." Trong lòng ghen tỵ mới thoáng qua, là nam nhân sao?

"Không có gì, yêu nghiệt, ngươi dạy ta khinh công có được hay không?" Hiện tại nàng phát hiện, không có khinh công rất bất tiện, làm việc bị trói tay trói chân.

"Chờ ngươi từ trong cung sau khi trở về." Chiết phiến một mớ, nhẹ nhàng mà dao động.

"Này, yêu nghiệt, làm sao ngươi lại keo kiệt như vậy!" Tả Phi Nhạn nhẹ chau mày, xách váy lên đuổi theo bóng lưng hắn.

"Ai..." Tiếng thờ dài rất nhỏ vang lên phía sau Tả Phi Nhạn.

"Điệp nhi, làm sao ngươi than thở?" Thủy Liên không giải thích được hỏi.

"Xem ra công chúa trúng độc không nhẹ, vẫn quán Hoàng Phủ công tử học khinh công." Thủy Điệp chép miệng, đập lên lá khô đuổi theo.

"Điệp nhi, cô gái che mặt vừa rồi ngươi có cảm thấy thân hình nàng ta rất quen thuộc hay không?" Thủy Liên trong đầu vẫn hiện lên kia bóng dáng, cảm giác, cảm thấy ở đâu ra mắt.

"Nàng là Lương phi nương nương." Lúc cái khăn che mặt bị thổi lên, nàng nhìn rõ mặt cô gái.

"Lương phi nương nương?" Thủy Liên nhìn chăm chăm vào cặp mắt đẹp kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Say tiên phường

"Không cần hoài nghi, đúng vậy." Đầu tiên nàng cũng không tin, nhưng là mắt thấy mới là thật, người kia đúng là Lương phi. Nhưng cũng không biết, Lương phi nương nương tại sao muốn hãm hại công chúa.

"Vậy chúng ta có nói cho công chúa không?" Nếu để cho công chúa biết rồi, theo tính tình của công chúa, sẽ gây náo loạn long trời lở đất.

"Nếu như công chúa hỏi, nên trả lời thật, còn nếu công chúa không hỏi đến, chúng ta cũng không nói. Ta nghĩ bắt đầu từ hôm nay, chúng ta nên bố trí thêm người ở trong phòng hầu hạ công chúa, không để công chúa dưới sự bảo hộ của chúng ta mà xảy ra chuyện được." Thủy Diệp nói đại khái, trình trọng tuyên bố với Thủy Liên.

"Ta đây biết." Chưa từng thấy Thủy Diệp nói chuyện nghiêm túc như vậy, có chút không thích ứng được.

"Vậy chúng ta nhanh đi tìm công chúa thôi. Thật là, ta còn chưa ăn xong phù dung cao, đã bị công chúa kéo đến đây xem chuyện vui rồi." Tiếc hân! Phù dung cao của nàng, ăn rất ngon mùi vị không giống với trong cung, cắn một miếng hương vị thơm ngọt, mềm mại, không ngán, nghĩ đến đây nước miếng cũng muốn chảy ra.

"Người..." Đang định khen ngợi nàng, lại nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Thủy Liên ôm ngực thật là có cảm giác như bị lừa gạt.

"Liên Nhi, Diệp nhi, các người nhanh chạy đến đây, còn đứng đây tán dóc cái gì?" Ở góc quanh phía trước, Tả Phi Nhạn đang đứng đợi các nàng.

"Tới đây."

Say tiên phòng, là thanh lâu cao nhất, nổi tiếng nhất trong nước.

Giờ phút này, ở cửa lớn Say tiên phòng đứng bốn vị mặc áo gấm.

"Yêu nghiệt, nơi này chính là Say tiên phòng?" Tả Phi Nhạn cố ý dè dặt tiếng nói, hưng phấn hỏi.

"Chính là." Hoàng Phủ Vân Khanh như cũ là một thân tử sam, phe phẩy chiết phiến, một bộ hình dạng của hoa hoa công tử (play boy).

"Vậy bây giờ chúng ta đi vào?"

Đèn treo màu sắc rực rỡ ở giữa không trung, uể oải hơi thở trôi lơ lửng ở trong không khí, tiếng nói kiều miễm không ngừng gọi, đủ loại tơ lụa không ngừng mà phát qua hai má.

Nơi này, so với tưởng tượng của nàng còn thú vị hơn nhiều, nàng đã sốt ruột muốn vào khám phá.

"Công tử, chúng ta phải đi vào thật sao?" Thủy Liên nhất thiết hỏi, nắm chặt vạt áo của Tả Phi Nhạn, lòng bàn tay không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

"Không thật chẳng lẽ là giả?" Không khách khí gạt tay Thủy Liên ra, nện bước theo Hoàng Phủ Vân Khanh vào.

"Diệp nhi, chúng ta phải đi vào thật sao? Ta, ta, ta có thể hay không không vào đi?" Làm gì có cô gái nào đi dạo thanh lâu đâu, làm gì còn đạo đức, Thủy Liên đưa ánh mắt cứu trợ nhìn về phía Thủy Diệp.

"Ai da Liên Nhi, người đừng sợ nữa, người không nghĩ bây giờ chúng ta không đi vào chỉ sợ cả đời này không còn cơ hội bước vào đâu. Người không hiểu kỳ bên trong là cái dạng gì sao?" Thủy Diệp mạnh mẽ kéo tay Thủy Liên, nhanh chóng đuổi theo bọn Tả Phi Nhạn.

"Ta, ta..." Nàng nghĩ, nhưng là nàng sợ.

"Đừng nghĩ, chuyện sau này, sau này hãy nói." Thủy Diệp thấy Thủy Liên còn đang dao động, nàng mạnh mẽ đẩy Thủy Liên vào bên trong Say Tiên Phòng.

"Vị công tử này nhìn thật thanh tú, là lần đầu tiên tới đây sao?" Mấy vị trên mặt trang điểm rực rỡ ở cửa vừa nhìn thấy Tả Phi Nhạn bước vào, nhanh chóng bước đến.

"Nhân lực của tỷ tỷ rất tốt." Tả Phi Nhạn khinh bạc xuy một tiếng huyết sáo, ngón tay vuốt qua má cô gái.

"Đáng ghét a." Không nghĩ vị tiểu công tử này nhìn ít tuổi như vậy mà hành động lại điêu luyện.

"Ma ma, có khách đến, ngài mau qua chiêu đãi đi." Cô gái vừa gọi một tiếng vừa lắc lắc eo thon vào bên trong tiếp đón khách khác.

"Này, tỷ tỷ sao đã rời đi rồi?" Chẳng lẽ phương thức của nàng không đúng? Trên TV không phải đều diễn như vậy sao?

"Vị tiểu công tử này, ngài đừng nóng vội." Người đến tú bà của Say Tiên phòng, nàng thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, một thân áo đỏ tươi bao quanh đường nét cơ thể, làm cho người ta thấy được hồi còn trẻ cũng là một hoa khôi.

"Ma Ma thật thật xinh đẹp." Tả Phi Nhạn lại đem mục tiêu chuyển qua tú bà.

Không nghĩ tới cô đại tú bà xinh đẹp như vậy, vóc người bảo dưỡng được tốt như vậy, một chút cũng không giống tú bà độc ác mập mạp trên TV.

"Công tử miệng thật ngọt, ngài cứ gọi ta là Từ ma ma!" Nghe hắn vừa nói như thế, trên mặt Từ ma ma hoa xuân càng thêm nhộn nhạo, giọng nói càng thêm kiều diễm.

"Khụ khụ khụ..." Hoàng Phủ Vân Khanh nhẹ ho khan vài tiếng, từ nãy đến giờ hắn đều bị cho ra rìa.

"Ồ, đây không phải là Hoàng Phủ công tử sao? Ngài một đoạn thời gian không có tới, Hoàng Lan cô nương nhớ ngài đến đại đi rồi." Từ ma ma vừa nghe có người ho khan, lập tức cười duyên xoay người, vừa nhìn thì ra là có khách quý bị mình lạnh nhạt, lập tức bồi thường cười lên.

Hoàng Phủ công tử này, nàng là không được đặc tội, mỗi lần tới Say Tiên phường ngân lượng xuất ra cũng rất lớn, hơn nữa lần này còn giúp nàng mang đến tiểu thần tài, nàng còn phải xem họ như Phật sống ấy chứ.

Trên người bọn họ quần áo mặc cùng ngọc bội đeo đều là hàng đắt tiền, mà hai thư đồng đằng sau quần áo cũng rất quý giá, nhìn qua là biết không phải hạng nhà giàu bình thường mà giống như con nhà quan lại quyền quý.

"Từ ma ma, rốt cuộc cũng nhớ ra ta. Ta cứ tưởng ngài quên mất ta rồi." Hoàng Phủ Vân Khanh không đứng đắn cười, nhẹ khẽ hừ một tiếng.

"Làm sao, hôm nay công tử đến có muốn ngủ lại hay không?" Dĩ vãng Hoàng Phủ công tử tới đây, cũng sẽ ngủ lại mấy ngày, không biết lần này, có thể hay không, Từ ma ma âm thầm tính toán.

"Không, ta là dẫn hắn đến mở rộng tầm mắt, mấy canh giờ sau sẽ về."

"Vội vã như vậy?" Không nghĩ đến lần này chỉ ngồi mấy canh giờ đã về, lập tức sai người gọi hoa khôi Hoàng Lan đến.

"Ma ma thật hiểu ta!" Hoàng Phủ Vân Khanh không kềm chế được ca ngợi.

"Yêu nghiệt, người có cô nương rồi, ta đi đâu đây?" Nghe ma ma nói tới cô nương Hoàng Lan nàng ta đâu? Chẳng lẽ không tiền sẽ không người theo? Ánh mắt nhìn chăm chăm hắn.

"Ai ơ! Công tử không cần gấp, để ma ma đi thu xếp cho ngài." Vừa thấy tiểu thần tài muốn sinh khí, Từ ma ma lập tức sai người gọi mấy cô nương đến.

"Ừm, tốt, tốt, tốt! Ma ma đây là bốn công tử có chút lễ ra mắt các cô nương." Tả Phi Nhạn thoải mái cười, từ trong lồng ngực móc ra không dưới mười tờ ngân phiếu một trăm lượng đặt trên mặt bàn.

"Tạ công tử." Oa, vừa xuất ra đã nhiều ngân phiếu như vậy, tỷ nữa khen thưởng hắn là nhiều hơn nữa, Từ ma ma nhìn đồng ngân phiếu tính toán cần phải tích cực hơn mới được, vội phân phó gọi người tới.

"A, không ngờ Tả công tử ra tay hào phóng như vậy, ta mang tiếng là công tử phong lưu cũng không dám theo." Thanh âm ghen tức nhẹ vang lên bên tai làm cho đa đầu Tả Phi Nhạn tê dại.

Lắng nghe như tiếng đàn, Tả Phi Nhạn nở nụ cười mê hoặc, "Tới đây chính là đùa vui về."

Có ai đi dạo thanh lâu không đùa thoải mái? Nếu bây giờ nàng đang mặc trang phục nam nhân nàng cũng muốn vui đùa thoải mái, không lại hổ thẹn với đồng ngân phiếu kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trăm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ma âm loạn tâm trí

"Công tử, ngài uống thêm vài chén đi." Cô gái mặc váy dài thanh nhã tựa vào trên vai Tả Phi Nhạn, đôi mắt đẹp hàm xuân, không ngừng rót rượu giúp Tả Phi Nhạn.

"Ân tình của mỹ nhân, tất nhiên ta phải uống thêm rồi!" Không biết đây là ly rượu thứ mấy, nàng chỉ biết giọng của mình ngày càng nhẹ, tay càng ngày càng hạnh kiểm xấu, không ngừng sờ loạn trên người cô gái tên Lam Yên này.

"Công tử, ngài không thể uống thêm nữa." Đứng ở phía sau Thủy Liên nhận lấy rượu, ngăn cản không cho nàng uống tiếp nữa, uống thêm nữa sợ bị lộ.

"Cho ta, Bốn công tử còn không say, yêu nghiệt người nói có đúng hay không?" Tả Phi Nhạn nhìn chăm chăm Thủy Liên, ánh mắt vừa nhìn qua Hoàng Phủ Vân Khanh đang ngồi cùng hoa khôi Hoàng Lan.

"Thủy Liên, nâng cốc cho nàng, yên tâm sẽ không có chuyện gì xảy ra." Hoàng Phủ Vân Khanh ý bảo Thủy Liên, đồng thời con ngươi màu tím chỗ sâu nhất cũng hiện lên lo lắng.

"Thủy Liên có nghe hay không, bốn công tử muốn uống không cần sự cho phép của ngươi." Tả Phi Nhạn không hài lòng lắm, lão đảo đứng lên, đoạt lấy rượu trong tay Thủy Liên uống cạn.

"Công tử thật là can đảm, Lam Yên bội phục." Lam Yên đứng lên, làm bộ muốn rót thêm rượu.

"Yên nhi, ngươi đi xuống đi! Tả công tử uống đủ rồi." Nghiêng dựa vào trong ngực Hoàng Phủ Vân Khanh, Hoàng Lan nói.

"Lan tỷ tỷ." Lam Yên không giải thích được ngắc đầu.

"Yên nhi, ngươi lui ra đi." Hoàng Lan tiếp tục phân phó.

"Vâng, vậy Yên Nhi xin lui." Nếu Hoàng Lan tỷ tỷ cũng lên tiếng, nàng cũng chỉ có thể đi xuống.

"Lan tỷ tỷ thật nhẫn tâm..." Tả Phi Nhạn bất mãn lắm lắm, uống rượu nổi lên đỏ ửng mặt, làm cho nàng thoát nhìn càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Tả công tử chê cười." Hoàng Lan cười làm cho người ta có cảm giác trong nháy mắt hoa lan đua nở.

"Xem ra... Xem ra..." Nếu không muốn trả lời, nàng cũng không tiện nói thêm nữa, nhưng nhìn Hoàng Lan tựa vào ngực Hoàng Phủ Vân Khanh thân mật như vậy làm cho nàng cảm thấy có chút chói mắt.

Tiếng đàn trầm bổng len lỏi khắp Say Tiên phường làm cho người ta có cảm giác như muốn quên đi tất cả.

Nàng mơ màng nhìn thấy một người mặc áo xanh đưa lưng về phía nàng, tóc dài đen xõa sau lưng nhỏ bé, trong phòng huân hương lượn lờ.

Đó là một cô gái, đây là phản ứng đầu tiên của nàng.

"Công tử, công tử, tỉnh."

"Hoàng Phủ công tử, công tử đây là làm sao vậy?"

Thủy Diệp gọi to người đang nhìn chăm chăm vào tơ lụa xanh đang bay bay ở góc lầu hai con mắt thất thần, Thủy Liên cầu trợ nhìn Hoàng Phủ Vân Khanh đang uống rượu.

"Bị tiếng đàn đẹp mê hoặc." Trả lời thần nhiên, nhưng trong lòng lại có lo lắng.

"Tiếng đàn? Nào có tiếng đàn?" Nàng tại sao không có nghe được, Hoàng Phủ công tử có phải hay không đang nói giỡn?

"Hoàng Phủ công tử, ngài mau cứu cứu công tử." Cho dù Thủy Diệp gọi như thế nào công chúa cũng không tỉnh lại.

"Ta không có cách nào, chỉ có chính nàng tỉnh lại." Đây là ma ám, hẳn không có cách nào giải trừ, trừ phi ma ám tự động biến mất.

"Công tử, Tả công tử có phải bị ma ám mê hoặc hay không?" Hoàng Lan dù sao cũng có mắt nhìn, thấy Hoàng Phủ Vân Khanh che dấu căng thẳng cũng đoán được phần nào.

"ừ."

"Ma ám? Đây là cái gì?" Cho tới bây giờ Thủy Diệp cũng chưa nghe thấy bao giờ, ném ánh mắt về phía Hoàng Lan cô nương.

"Ma ám cũng như tiếng đàn, nhưng người không hiểu âm luật nghe sẽ bị mê hoặc tâm trí, tựa như Tả công tử tình huống bây giờ, bề ngoài nhìn như mê võng, thật ra thì đã bị dẫn vào không gian hư ảo." Hoàng Lan cô ý giải thích ngắn gọn dễ hiểu.

"Không hiểu âm luật nghe mới có chuyện, nhưng công tử nhà ta biết âm luật chỉ có chúng ta là không." Vậy đây là cái tình huống gì

.

"Tả công tử hiểu âm luật?"

Không đúng! Ma ám hữu hiệu với người hiểu âm luật? Chẳng lẽ, đây là vì Tả công tử mà bắn ra, không thể! Không phải trường hợp đặc biệt Ma Dụ sẽ không chú ý bắn ra ma ám. Ánh mắt nhìn về hướng sa trường màu xanh lục đang tung bay, Ma Dụ đang ở đây, nhưng nàng không hiểu Ma Dụ định làm gì.

"Đúng vậy, từ nhỏ công tử đã thích âm luật."

"Mọi người ở đây chờ ta." Tả công tử này không hiểu đã làm cái gì mà đắc tội Ma Dụ rồi? Nàng cần phải tìm hiểu, không phải vì có gì khác mà chính là vì Hoàng Phủ Vân Khanh là người mà nàng luôn mơ ước trở thành phu quân của mình.

"Một người đi không sao chứ?" Hoàng Phủ Vân Khanh ngược cặp mắt tím mê hoặc lên.

"Không có việc gì, ta sẽ không để cho Tả công tử ở say tiên phường có việc, ngài yên tâm đi!" Hoàng Lan tự nhiên xoay người, nhanh nhẹn đi.

"Hoàng Phủ công tử, chúng ta thật có thể tin tưởng nàng sao?" Hiện nhiên từ trong lời nói, Thủy Liên đã nghe ra, người đang gây ma ám ở Say Tiên phường là người quen biết với Hoàng Lan cô nương, không biết các nàng có thông đồng với nhau không.

Tại sao công chúa vừa ra cung, phiền toái liền tìm đến công chúa đây?

"Hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng nàng."

Hoàng Phủ Văn Khanh lạnh nhạt mở miệng, dịch đến bên người Tả Phi Nhạn, từ trong bình ngọc trắng lấy ra mấy viên thuốc thơm ngát cho nàng uống, hi vọng tạ tủy, sẽ không tổn thương tâm trí của nàng.

Một cỗ mùi thơm ngát từ trong cơ thể tán phát ra, Tả Phi Nhạn vừa nhẹ nhàng uống một hơi.

"Xin hỏi cô nương, nơi này là chỗ nào?" Nàng nhớ được, nàng mới vừa rồi còn ở say tiên phường uống rượu, tại sao chỉ chớp mắt, nàng lại ở trong rừng trúc này

"Lục điệp công chúa, tiếng đàn có hay không?" Thanh âm đẹp đẽ giống như tiếng đàn chảy vào trong tai Tả Phi Nhạn.

"Rất hay, thanh âm như tiên khúc trên nhân gian hiếm người được nghe" Đàn này thanh âm có thể nói là, tiếng đàn tuyệt vời nhất mà nàng từng nghe qua .

"Chỉ tiếc, chỉ tiếc, người sẽ bị chôn vùi trong ma ám, đây chính là khúc mà ta phổ riêng cho người Lục Diệp hồn, chỉ có mình người nghe thấy thôi." Tuyệt đẹp thanh âm toát ra nhân nhạ tiếc hận.

"Tại sao?" Nàng sống rất tốt, tại sao phải chết sớm?

"Bởi vì người không nên tới Say Tiên phường." Tiếng nói vừa dứt, uyển chuyển tiếng đàn tiếp tục với cao, giống như ngàn vạn mũi tên bắn tới, khoét vào trái tim nàng.

"Tại sao không nên tới? Người lại biết ta là công chúa Lục Diệp?" Tả Phi Nhạn nằm sấp trên mặt đất, mạnh mẽ chống lại cơn đau của thân thể, kiêu ngạo hỏi.

Nàng vẫn còn nhớ, người này vừa thấy nàng đã gọi nàng là công chúa Lục Diệp, như vậy nàng ta hẳn biết nàng, nhưng tại sao vừa gặp đã muốn lấy mạng nàng. Phải chăng nàng ta là người tung tin đồn.

Nàng không giải thích được, nàng đến cùng đắc tội với ai! Nếu lần này có thể sống sót từ trong ma ám, nàng nhất định phải tìm được người đứng đằng sau tất cả chuyện này. Để người đó nếm thử mùi vị đau đớn khi tìm như bị khoét ra.

Đau đớn không ngừng mà lan tràn, nàng cảm giác mình đã vô lực chống cự!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Ra tay độc ác

Là ai đang dùng thủy thủ lạnh lẽo kề bên người nàng? Là ai ôn nhu gọi nàng? Là ai dùng tay chặn cổ họng nàng làm nàng không cách nào nói chuyện?

Không có ai cả, trong lòng nàng luôn kêu gọi, lý trí của nàng kêu gọi.

Nàng đang đấu tranh cùng ác ma?

Mở mắt chưa xót ra nhìn, bốn phía trắng xóa một mảnh, không có thanh âm của trúc va chạm vào nhau, không có lụa trắng bay bay, chỉ có tiếng đàn du dương trầm bổng còn quanh quẩn

Trời đây là đâu vậy? Toàn thân đều là cảm giác đau nhói, từ trong bùn đất nàng từ từ đứng dậy.

"Nơi này là chỗ nào? Có ai không?" Nàng dùng hết sức gọi to lên, chỉ mong có người nghe được tiếng mình!

Từng trận tiếng gió đáp lại nói cho nàng biết nơi này chỉ có mình nàng thôi.

Chỉ có một tờ đàn phở, một quyển cầm phở nàng xem không hiểu, một lư hương khói nhẹ lượn lơ, còn có một chùy thủ tán ra hàn quang lạnh lùng.

Trúc thành rừng đâu rồi?

Còn có cô gái kia đâu? Còn có cô gái muốn nàng chết đâu rồi?

Tại sao cũng biến mất không thấy!

Nàng khó khăn từ từ đi đến trước đàn ngồi xuống, ngón tay run rẩy gảy mấy cái dây đàn, liền chảy ra âm thanh bi ai đến đau thắt ruột, không biết đây là loại đàn gì? Tại sao lại phát ra âm thanh thê lương như vậy? Không có một tia ấm áp?

"Không nghĩ đến người còn có thể bỏ đây?" Thanh âm tuyệt đẹp kia một lần nữa vang lên, từ phía trên quanh quẩn.

"Người là ai?" Trên tay một trận thác loạn, dây cầm bị đè xuống.

"Ta là Ma Dụ, chủ nhân của ma cầm này." Thanh âm lạnh lùng không có một tia tình cảm tại sao lại đẹp đến vậy? Giống như giọng hát của mỹ nhân ngư ở đêm khuya.

"Ma cầm?"

Khó trách, khó trách không phải là cầm bình thường. Nàng nghe nói qua ma cầm, trên đời chỉ có ma cầm mới phát ra âm thanh như thế này, từng dây cầm được làm ra từ sợi tóc của những cô gái vì oán hận mà chết.

Mỗi một cái bần bì vô cùng, mỗi một thanh âm phát ra đều như khoan vào tim đau nhói.

Chỉ có những người công lực thâm âm hậu, hoặc những người tâm lạnh như băng không có thất tình lục dục mới chống lại được ma âm.

"Coi như người có chút kiến thức, ta vốn nghĩ công chúa ở hoàng thành đều là bình hoa di động, không có xinh đẹp, kì thực giống như người ngu ngốc thôi." Thanh âm giễu cợt không nể mặt mũi thốt lên.

"Chỉ sợ người nhìn lầm rồi!" Mạnh chống thân thể, cao ngạo đáp lại, nàng không thể vất bỏ tôn nghiêm của mình tại chỗ này được.

Ma cầm dù là cái gì? Ma âm cho dù có thể khống chế nàng nhất thời, cũng khống chế không được nàng cả đời, chỉ cần nàng còn sống, sẽ có cơ hội chạy thoát khỏi ma âm.

Nếu thanh âm của nàng ta có thể truyền vào, vậy có nghĩa nàng cũng có thể tìm đường đi ra ngoài, đây chỉ là không gian ảo do ma âm tạo ra nhằm giam giữ ý thức của nàng hành hạ nàng đến chết mà thôi.

"Là ai phái người tới giết ta?" Ma dụ là một tổ chức sát thủ cao cấp, có thể làm nàng đích thân ra tay có thể nói người đứng phía sau hẳn là có vị thế.

"Sát thủ không cần quan tâm đến người thuê mình là ai, mà chỉ lấy tiền đoạt mệnh thôi." Ma dụ lạnh lùng nói, ngay sau đó cười lạnh, giống như là đang cười Tà Phi Nhạn thật ngu ngốc. .

"Là người trong cung sao?" Nàng mơ hồ có thể đoán ra, nhưng là vẫn không thể hoàn toàn xác định.

"Lục công chúa, bên ngoài người ta đồn rằng người là người ngu ngốc nhưng ta thấy người cũng không đến nỗi nào! Thế nhưng chắc người không biết muốn rời khỏi ma âm này trừ khi ta chết đi." Âm tàn trong lời nói của Ma Dụ giống như ma chú vọng vào.

"Ta nhất định sẽ giải trừ! Nhất định sẽ có lúc ta thoát ra!" Tà Phi Nhạn muốn thốt lên để khẳng định với Ma Dụ cũng là trấn an chính mình.

"Ta đang chờ, trừ phi ta chết!" Kia tuyệt đẹp thanh âm lạnh như băng từ từ nhỏ dần.

Nàng cảm giác máu toàn thân đang sôi lên, sau khi bị ma âm mê hoặc nàng có cảm giác mình rất dễ bị kích động, có cảm giác như muốn giết người, muốn giết chết cái âm thanh quái ác kia.

Tự nhiên nàng nảy ra một ý định, nàng nín thở thử gảy ma âm!

‘lục điệp hồn’ có phải hay không? Nàng lục điệp công chúa không sợ, ma âm có thể trấn trụ hồn nàng, nhưng là trấn không được tâm trí của nàng, tâm trí của nàng, nàng hội dùng tất cả nghị lực đi chống cự.

Trong đầu hiện lên một thủ khúc vui tươi, nàng muốn dùng âm thanh vui tươi lấn át âm thanh bi ai này.

Nhưng không nhớ ra được một thủ khúc nào chỉ nhớ được mỗi “Thập diện mai phục”

Chẳng lẽ 《thập diện mai phục》 có thể giải?

Nếu như có thể, nàng nguyện ý ngựa chết làm ngựa sống y.

Nàng cũng không tin, nàng hội hướng không phá này ma âm.

Nàng lại một lần nữa ngưng thần, cười lạnh nói, để xem ma âm trầm thấp của người ngăn cản như thế nào khí thế của “Thập diện mai phục”?

Nàng tưởng tượng ra khí thế của “Thập diện mai phục”, như nghe thấy âm thanh chém giết.

Bầu trời dường như bị nàng dẫn vào bầu không khí chiến tranh sôi sục, nơi là ngựa ngã, binh sĩ hò reo chém giết, nơi thì máu chảy thành sông!

Cái loại này kinh tâm động phách khí thế, کیا thiên quân vạn mã cần quét hùng vĩ tráng quan, từng màn cũng di động hiện tại trước mắt.

Tiếng đàn càng ngày càng cao, "Thương..." Có lẽ dây cầm không chịu nổi cao trào bị đứt, tiếng đàn bị ngừng đột ngột.

"Phốc..." Một ngụm máu từ trong mồm Tả Phi Nhạn phun ra nhuộm lên dây cầm.

"Phốc..." Cùng một thời gian, ở lầu hai Say Tiên phường, phía sau sa trường màu lục pháp phối, một cô gái áo trắng che mặt cũng bị phun máu dính đầy trên váy trắng.

"Ma dụ, người làm sao vậy?" Hoàng Lan lo lắng đỡ Ma Dụ dậy.

"Không nghĩ tới, không nghĩ tới, nàng thế nhưng có thể xông phá ma âm, thế nhưng có thể làm cho ma cầm đứt dây." Nhìn cầm đi theo nàng hơn mười năm, mắt Ma Dụ nổi lên lãnh ý.

"Ma dụ, người tại sao làm như vậy?" Hoàng Lan không quên hỏi nguyên nhân.

"Lan nhi, ta không phải là người, ta là sát thủ, nhưng là, kể từ hôm nay, chỉ sợ tư cách làm sát thủ ta cũng không có." Cầm dây cầm đứt, tựa giống như tánh mạng của nàng, cũng muốn vào thời khắc này kết thúc, tính mạng của nàng ta với ma cầm sớm đã hợp nhất.

"Ma dụ, người có thể thoát khỏi, người có thể giống ta thoát khỏi mà!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Lan đã đầy nước mắt, nàng không hiểu Ma Dụ còn chấp nhất chuyện gì?

"Lan nhi, người không hiểu, người không hiểu, sau ngày hôm nay, sợ là chúng ta cũng đã không thể cùng thấy" Lan nhi là người duy nhất nàng tiếp xúc cùng.

"Cũng bởi vì dây đàn bị đứt?" Nàng không phải là không biết, ma cầm cùng Ma Dụ là nhất thể, nếu một bên bị tổn hại thì bên kia cũng bị thương nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trâm Không Cho Phép Đụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Công phá ma âm

"Không, ma dụ, không phải là ta không hiểu, là người vẫn không để cho ta hiểu." Ôm thật chặt thân thể đang lao đảo của Ma Dụ, Hoàng Lan không muốn buông tay.

"Lan nhi, nàng thật rất lợi hại, bị ma âm quấy nhiễu tâm trí, bị dây cầm cắt đứt gân mạch, sau khi bị tổn thương tâm mạch, còn có thể dùng thân thể bị tàn phá kia, đi khảy đàn ma cầm, hơn nữa còn dùng loại ma cầm không chịu được tràn đầy khí phách để công phá ma âm, ta bội phục nàng, chẳng qua là, ta xem thường nàng." Sa trường thối qua lộ ra một gương mặt rất bình thường, trừ kia tiếng nói lạnh băng tuyệt đẹp kia, sợi tóc đen nhánh như phát sáng, sợ rằng không thể tìm thấy nét đẹp mê người nào khác ở nàng ta.

"Ma dụ, người tại sao làm như vậy? Người không biết người sẽ chết sao? Ma dụ, người thật ngốc, làm sao người ngu như vậy?" Nếu nàng biết sớm một chút, nàng sẽ ngăn cản Ma Dụ làm chuyện này.

"Lan nhi, ta thật ngu ngốc, vì một nam nhân không thương ta." Ánh mắt Ma Dụ tỏa sáng, "Nếu như ta chết, hẳn có nhớ được ở cõi đời này có một nữ nhân thương hân đến ngây ngốc không?" Khóe miệng lạnh như băng nở nụ cười khổ sở.

"Ma dụ, hẳn không đáng giá để người giao tâm cho hân, cho tới bây giờ hân vẫn không để mắt đến người, hân vẫn dùng nhiệm vụ để sai sử người." Tất cả chuyện này bọn ta đều hiểu, đây chính là lý do mà nàng rời khỏi tổ chức sát thủ.

Nàng không muốn sống cả đời trong thống khổ phải giết người, không muốn sống trong sự dày vò của bóng tối cả đời.

"Lan nhi, nếu có đời sau, ta nghĩ... Không, người sẽ không có đời sau." Kỳ vọng của nàng quá cao, cái kia cao không thể chạm, nam nhân luôn lãnh mạc với nàng, hẳn vĩnh viễn sẽ không giành tình cảm cho nàng.

"Ma dụ, người chớ nói chuyện, ta đi gọi lang trung, người đừng nói, người không có việc gì." Hoàng Lan không ngừng khuyên nhủ Ma Dụ, đồng thời ý bảo Lam Yên đi theo mình đi kiếm lang trung.

"Lan nhi, đừng nói nữa, làm ơn, ta biết ta đã đến hạn cuối cùng rồi."

Ma dụ vươn ra tay lạnh như băng, lau nước mắt cho Hoàng Lan, Hoàng Lan là cô gái đẹp nhất nàng từng thấy. Mà cái kia lục điệp công chúa, là cô gái có dũng khí nhất nàng từng gặp, cuộc đời của nàng, có thể gặp những cô gái như vậy, coi như là vậy là đủ rồi, nàng không tính là sống uống phí.

"Ma dụ, đừng nói ngốc nữa, người không có việc gì." Nghe lời nàng ủ rũ như vậy, Hoàng Lan nóng lòng, tức giận ngày càng tăng, nàng không cho phép Ma Dụ ủ rũ như vậy, nhất định sẽ có biện pháp làm cho Ma Dụ tốt lên, nhất định sẽ có.

Đúng rồi, Hoàng Phủ công tử, Hoàng Phủ công tử là 'độc Vương', vậy hẳn nhất định có biện pháp cứu Ma Dụ.

"Ma dụ, người đừng vội, người được cứu rồi." Hoàng Lan vui vẻ vừa cười vừa khóc, gọi người mời Hoàng Phủ Văn Khanh qua đây.

"Ma dụ, vị Tả công tử kia người có thể thả hán hay không?" Biển lan khẽ hỏi.

"Lan nhi, ta không thể nhốt nàng được nữa."

Xem ra Lan Nhi còn không biết thân phận công chúa của Lục Diệp, nàng không còn sức để giết công chúa Lục Diệp, trên người nàng ẩn giấu năng lượng lớn, còn hơn cả so với suy nghĩ của nàng ta, một năng lượng mang tính hủy diệt.

"Nói vậy, Tả công tử không sao, sẽ nhanh chóng tỉnh lại sao?" Rốt cục có thể cho Hoàng Phủ công tử một cái công đạo.

"Ừm." Thanh âm càng ngày càng yếu, trên mặt Ma Dụ nở nụ cười, khuôn mặt bình thản.

"Ma dụ, đừng ngủ. Ma dụ, đừng ngủ..."

.

Lan nhi, ta thật không tốt, ta rất buồn ngủ, mí mắt sụp xuống không mở ra được.

Chào tạm biệt gặp lại sau, Lan nhi!

Cả đời này, nàng đã thích nam nhân bằng lãnh vô tình kia, chẳng qua là đứng xa xa nhìn hán, nàng cũng hài lòng.

Nàng, thật ra thì thật rất ngu ngốc.

"Hoàng Phủ công tử, người mau đến xem, ma dụ nàng, ma dụ nàng bị bệnh!" Hoàng Lan vừa khóc vừa nói.

Hoàng Phủ Văn Khanh chẳng qua là nhân nhật thoáng nhìn, "Hết thuốc chữa, như này có lẽ cũng là một loại giải thoát cho nàng." Trên mặt nàng hoàn toàn bình thản, cũng là câu trả lời rồi.

"Hoàng Phủ công tử, ngài mau cứu Ma Dụ, nàng là bằng hữu tốt nhất của ta." Nhất định còn có biện pháp, nhất định còn có, nàng cảm thấy trái tim Ma Dụ còn đang đập yếu ớt.

"Lan nhi, ta là 'độc Vương', ta không phải là 'y thánh', chuyện cứu người ta không giúp được người, nơi này còn có mấy viên chế tâm hoàn, người hòa với nước uống đi! Hi vọng như vậy có thể..." Hán vốn là không muốn ra tay, nhưng khi thấy Hoàng Lan khóc lóc như vậy, hán không đành lòng.

"Cám ơn Hoàng Phủ công tử, Yên nhi, người nhanh đi rót chén nước trà tới đây." Hoàng Lan không ngừng nói cảm ơn.

"Hoàng Phủ công tử, ma dụ nói, Tả công tử chờ một chút là có thể tỉnh lại." Hoàng Lan tràn đầy xin lỗi không dám nhìn thẳng Hoàng Phủ Văn Khanh.

"Ta biết rồi." Mở ra chiết phiến, đi tới lầu hai.

Có lẽ, có lẽ nhận nhĩ lần này tỉnh lại, phải một cuộc Tình Phong Huyết Vũ.

Nhẹ nhàng chậm chạp tiếng địch như lưu thủy bàn quanh quần bên người Tả Phi Nhận, làm cho nàng có cảm giác từ từ bình tâm lại.

Là ai? Là ai đang thổi địch? Khúc điệu nhu nhả.

Mông lung, nàng nhìn thấy Mộc Thanh Phong, nam nhân nhẹ nhàng lúc nào cũng cười một cách ôn nhu.

"Thanh Phong, là người sao?" Tả Phi Nhận gục ở trên đàn, nghi ngờ hỏi.

"Nhận nhĩ, là ta, đi theo tiếng địch, đi ra màn sương mù này, đứng lên, người nhất định có thể làm." Thanh âm kia vẫn là như vậy ấm áp lòng người.

"Ta tin tưởng người." Tả Phi Nhận cũng cười tươi sáng.

Cho dù toàn thân vô lực, bị khoan tim đau, nhưng nhờ tiếng nói ôn nhu kia, nàng cũng có sức cố gắng đứng dậy.

Tiếng địch nhu hòa tụ lại, giống như ánh sáng, dẫn dắt nàng đi

"Thanh Phong, ngươi còn có ở đây không?" Hiện tại, nàng rất muốn nghe tiếng của Thanh Phong

"Nhạh nhi, ta ở." Tiếng của Mộc Thanh Phong giống như lúc nào cũng ở bên người nàng.

"Có người làm bạn, ta cảm giác không cô đơn." Nhắm hai mắt lại, đi từng bước lắng nghe tiếng địch kia.

Thật lâu, thanh âm của Mộc Thanh Phong không còn vang lên nữa, nhưng tiếng địch vẫn vang vọng quanh nàng.

"Nhạh nhi, tỉnh..."

"Tiểu thư, tỉnh..."

"Công chúa, người nhanh lên một chút tỉnh..."

"Nhạh nhi, tỉnh dậy đi! Người đã an toàn."

Là ai? Nàng rất khó chịu, còn muốn tiếp tục ngủ.

Mở mí mắt nặng nề ra, nhìn thấy trước mắt có bốn người, "Này, tại sao các người lại đứng trước mặt ta?" Bóng người mơ hồ, nàng rất khó chịu, nhắm mắt lại rồi mở ra.

"Nơi này là chỗ nào?" Sau đó Tả Phi Nhạh hỏi.

"Nơi này là say tiên phường!" Hoàng Phủ Vân Khanh không đứng đắn cười nói, trong mắt mơ hồ toát ra còn không có tàn đi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Muội Của Trẫm Không Cho Phép Dùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.